

DAWN BARKER

*En mükemmel aile bile
parçalara ayrılabilir.*

kırık dökük

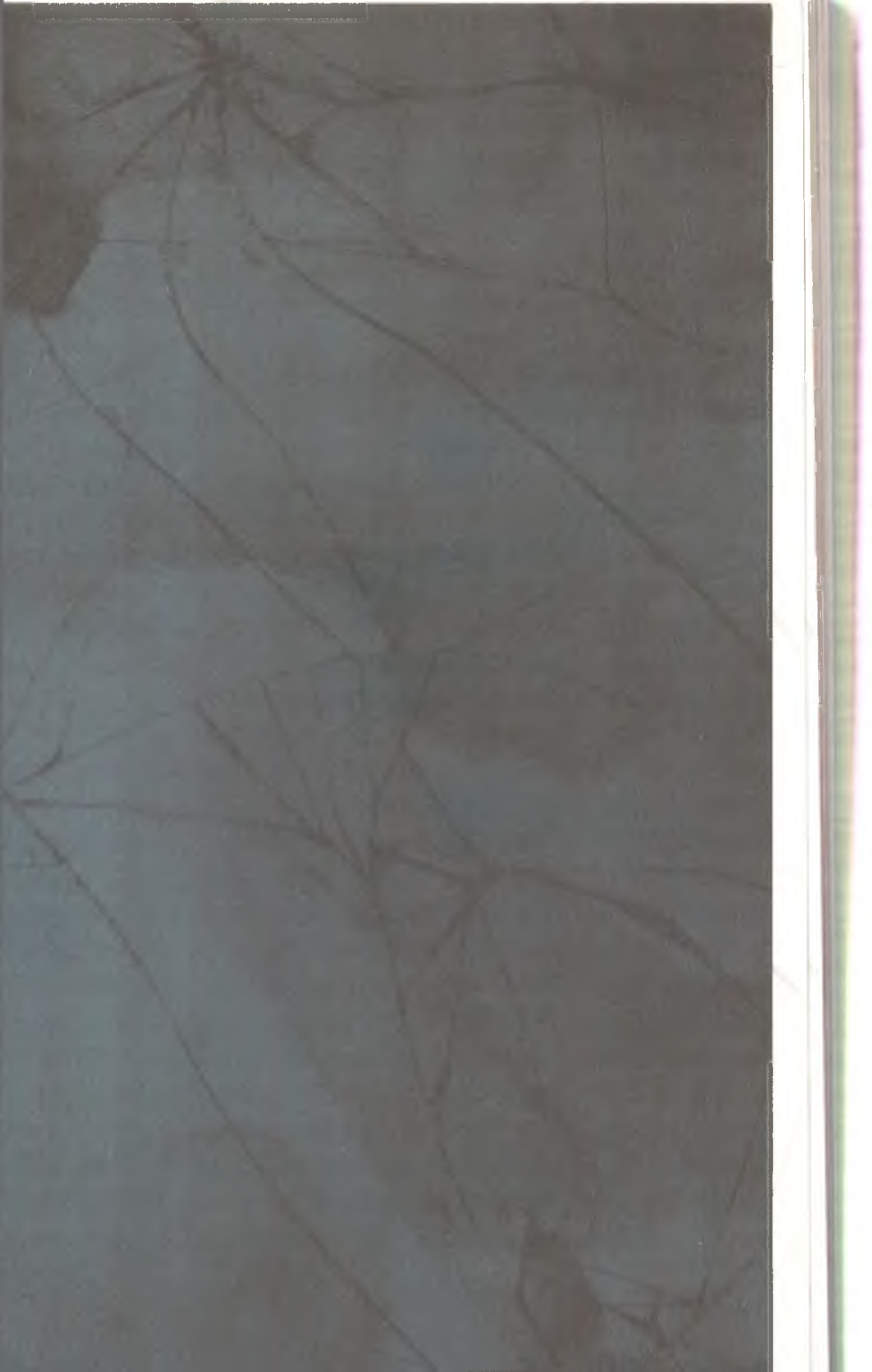
YABANCI

YABANCI

Tony endişeliydi. Eşi Anna, yeni doğan bebekleriyle pek başa çıkamıyordu. Anna bir bebek sahibi olmayı öylesine çok istiyordu ki, Jack doğduğunda, hastaneden eve bir aile olarak dönmek ikisini de çok mutlu etmişti. Tüm bunların sadece altı hafta önce olduğuna inanmak zordu.

Fakat Anna o zamandan beri kendisi gibi değildi. Bir an ağırlarken bir sonraki anda fazlasıyla iyimser bir hal alıyordu. Tony bunun yeni doğan bir bebekle başa çıkmaya çalışırken normal olduğunu, Anna'nın bu yeni duruma alışmaya çalıştığını düşünmüştü. Kendisi işiyle meşguldü ve zamanla her şeyin düzeleceğine emindi. Fakat işler hiç de öyle olmadı. Şimdi Anna ve Jack kayıptı. Ve Tony bir şeylerin fazlasıyla yanlış olduğunu nihayet fark ediyordu...

Bu ailenin başına gelenler tüylerinizi ürpertecek, nefesinizi kesecek ve kalbinizi kıracak.

kuruk
dökük

Kırık Dökük
Özgün Adı | *Fractured*
Dawn Barker

Yayın Koordinatörü | Tuğçe Nida Sevin
Redaksiyon | Merve Süzer
Kapak Tasarımı ve Sayfa Düzeni | Aslıhan Kopuz
Kapak Görseli | Getty Images

2. Baskı, Şubat 2016, İstanbul
ISBN: 978-605-5016-66-1

Türkçe Çeviri © Öznur Özkaya, 2015
© Yabancı Yayınları, 2016
© Dawn Barker, 2013

Sertifika No: 11407
Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.
Bu eser AnatoliaTelif Hakları Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır.

Yabancı™ Penguen Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. Ltd. Şti.'nin yan kuruluşudur.
Bahariye Cad. Dr. İhsan Ünlüer Sok. Ersoy Apt. A Blok No: 16/15 Kadıköy - İstanbul
Tel: (0216) 348 36 97 Faks: (0216) 449 98 34
www.yabanci yayinlari.com – www.ilknokta.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık
Gümüşsuyu Cad. Topkapı Center, Odin İş Merkezi No: 403/2 Topkapı-İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06 - Faks: (0212) 613 51 97
Sertifika No: 29652

DAWN BARKER

kırık dökük

Çeviren
Öznur Özkaya

*Asla şüphe etmediği için,
Will'e...*

✕

Öndeyiz

Oda metal çerçeveli bir yatak ve hardal rengi bir sandalye dışında çıplak. Kadın hareketsiz bir halde uzanıyor. Sert çarşaflarla kalın battaniyenin altındaki teni kaşınıyor. Yastığı fazla yüksek ve sert. Ondan önce yatanlar tarafından oluşturulan çukurları hissedebiliyor. Kalçasındaki ağrıyı hafifletmek için döndüğünde somya durmadan gıcırıyor. Sigara izmaritleriyle kaplanmış, ince, narin bir bitkiyi tutan, çatlamış, kiremit rengindeki bir saksı dışında boş olan beton avluyu görüyor sağındaki kirli pencereden.

Hava kararmak üzere. Sol el bileğine şöyle bir bakıyor. Yıldönümü hediyesi olan altın kol saati yok. Alyansına bakıp yüzüğü parmağında oynatıyor, içgüdüsel bir biçimde yumruğunu sıkıp uzamış tırnaklarını avucuna batırıyor. Hiç kimse ona neden bu ıssız odada olduğunu anlatmadı.

Sormaya korkuyor.

Bölüm 1

O gün

14 Eylül 2009 Pazartesi

08:40

Yeraltı otoparkından aceleyle geçip asansöre bindiğinde Tony'nin adımları yankılanıyordu. Binanın en üst katına çıkmak için bindiği asansörde kapı kapanıncaya kadar defalarca düğmeye bastı, saatine baktı. Geç kalmaktan nefret ederdi ama ne yazık ki bugün bu konuda yapabileceği bir şey yoktu. Asansör hareket etmeye başladığında midesi bulandı. Kapılar açılır açılmaz aradaki boşluğu zorlayıp hızla koşarak ofisin cam kapılarından süzüldü.

Kabul masasından July, "Günaydın Tony," diye seslendi.

"Günaydın. Başladılar mı?"

"Henüz değil. Seni bekliyorlar."

Tony omzunun üstünden, "Harika, teşekkür ederim," diye karşılık verdi. Halıyla kaplı koridorun yarısına varmıştı, toplantı salonunun cam bölmelerinden ekibiyle müşterilerin içeride olduğunu, masanın üzerindeki düz tabakta bulunan böreklerle ayçöreklerini yerken sohbet ettiklerini görebiliyordu. Derin bir nefes alıp kapıyı açmak için itti.

Gülümseyerek, “Üzgünüm, trafik korkunçtu,” dedi.

Tony takım elbisesinin ceketini çıkarıp masanın başındaki siyah deri sandalyenin arkasına asarken genel bir mutabakat mırıldanması yükseldi. Yerine oturduğunda gömlek düğmelerinin arasındaki kırıksıklıkları fark etti; sabah gömleğini ütümeyi unutmuştu. Eliyle gömleğini çekıştırıp düzeltti, iyice gererek kemerinin altına sıkıştırdı. Masada duran demlikten biraz kahve almak için eğildi. Sınırlerini yatıştırmak için birkaç derin nefes daha aldığı anda sohbet halinde olan insanların gayet mutlu göründüğünü fark etti. Kaygılanmasına neden olan şeyin sunum olduğu konusunda kendini ikna etmeye çalıştı ama bunun gerçek olmadığını biliyordu.

Metin yazarlarından Danielle, Tony’ye sütle şekeri uzatıp gülümsedi. “Uykunu alamadın mı?” diye sordu.

Tony gülümseyerek Danielle’in gözlerine baktı. “Pek değil... O kadar belli oluyor mu?”

Danielle yüzünü buruşturup ellerini gebe karnına koydu. “En az bu karnın belli olduğu kadar.”

“Seninkine değer en azından ya da herkes öyle söylüyor.” Laptop çantasının fermuarını açtı. Bilgisayarını çıkarırken telefonu çaldı. İç çekti, keşke telefonunu kapatsaydı. Çantasını masaya tekrar koydu, cebinden telefonunu çıkartıp ekranına baktı. Arayan annesiydi. Homurdandı. Niye arıyordu ki? Bu saate kadar çoktan evde olmalıydı. Bir an tereddüt etti, sonra kalkıp kapıya doğru yürüdü. “Özür dilerim, buna bakmam lazım. Hemen döneceğim.”

Dışarı çıktı, döner kapı ardından kapandı. Telefonu yanıtladı. “Anne? Sorun ne?”

“Merhaba. Endişelenme, sorun yok. İsteyken aradığım için üzgünüm ama eve az önce geldim ve Anna evde yok. Kapı kilitli. Dışarı mı çıktı?”

Tony'nin kalp atışları hızlandı. "Dışarı mı? Çıktığımda hâlâ yataktaydı. Senin geleceğini de biliyordu."

"Peki, tamam. Biraz geciktim. Muhtemelen beklemiş, sonra da alışverişe gitmiştir."

"Arabası orada mı?"

"Bir dakika... Hayır, göremiyorum. Belki de geleceğimi unuttu."

"Cep telefonunu aradın mı?"

"Evet ama yanıt vermiyor. Süt veya başka bir şey almak için çıkmıştır. Geç kalmaz, eminim. Kaygılanma, biraz daha bekleyeceğim."

Duraksadı. Annesinin sözleri tam yerini bulmuştu, başka bir zaman onunla aynı fikirde olabilirdi, ancak söylediği bir şey onu gerçekten kaygılandırmıştı. Fokurdayan çaydanlığın başında üç kişinin çene çaldığı küçük ofis mutfağından beş metre kadar geride duruyordu. Koridordan geriye doğru yürüyüp kabul masasını geçti. Asansörlerin bulunduğu yerde gezinip durdu. Sonra daha sessiz bir şekilde yeniden konuşmaya başladı. "Orada olmaları gerekiyordu. Ters giden bir şey var..."

"Ne demek istiyorsun? Jack'ten mi söz ediyorsun?"

Tony öfkелendi, göğsü daraldı. Gömleğinin yakasını çekiştirdi. "Bilmiyorum." Boğazını temizledi. Su içmeye gereksinim duydu. "Sadece neden orada olmadıklarını anlamıyorum, hepsi bu. Evden çıkarken Jack uyuyordu ve Anna da hâlâ yataktaydı."

Sol elini güre, koyu renk saçlarında gezdirdi, ensesini ovaladı. Toplantı salonuna doğru baktı. Herkes onu bekliyordu. Haftalardır bu toplantı için hazırlanıyorlardı, salona dönmesi gerekiyordu. Birden öfkesi kabardı. Anna hafta sonu boyunca evden çıkmamıştı. Şimdi neden dışarıdaydı?

"Anthony?"

Telefonu tutan elinin titrediğini fark etti. Bakışlarını boyalı, siyah deri ayakkabılarına yöneltti. Annesi ondan bir açıklama yapmasını beklerken, cam kapıların ardından gelen boğuk kahkahalarla konuşmaları, telefonun ucundaki sönük vızıltıyı duyabiliyordu.

“Üzgünüm. Anna pek uyuyamıyor, gerçekten çok yorgun ve Jack onu zorluyor.”

Gözlerini kapatıp Anna’nın sabah yatakta uzanırkenki halini hayal etti. Bitkindi. Ondan yanında kalmasını istemişti ama Tony kalamazdı. Dışarıya çıkma nedeni, annesinin ziyaretini istememe konusundaki ciddiyetini göstermek miydi? Toplantı salonuna doğru ilerlerken bir an düşündü, durup başını salladı. Anna böyle davranmazdı. Tuhaf bir şey vardı, eve gitmeliydi.

“Anne, orada kal. Olabildiğince çabuk geliyorum.”

“Hayır, saçmalama. Buna gerek yok...”

“Hemen çıkıyorum. Daha fazla bekleyemeyeceğim.” Annesi tartışmaya başlamadan önce telefonu kapattı ve aceleyle toplantı salonuna girdi.

Tony çantasını ve ceketini alırken Danielle’in gözleri iyice açıldı. Tony’ye yanaşarak, “Ne yapıyorsun?” diye fısıldadı.

“Gitmem gerek. İşim çıktı. Üzgünüm.”

“Fakat...”

“Sen idare edebilirsin. Sunum hazır zaten.” Başını kaldırdığında herkesin onu izlediğini gördü. Çalışma arkadaşlarının telaşlandığını, bu yüzden iyi bir gerekçe sunmadan dışarı çıkamayacağını biliyordu. Müşteriler de bir açıklamayı hak ediyordu ama onlara ne diyeceğini bilemiyordu. Zaten kendisi de durumu anlayamamıştı. İçinden bir ses ona Anna’yı bulması gerektiğini söylüyordu. Boğazını temizleyip tekrar odadakilere göz attı, dönüp hızla kendini dışarı attı.

Lobiye ulaştığında asansörün katta olmadığını gördü. Ağır yangın kapısına asıldı, otoparka inen beton merdivenin bitimsiz tırabzanlarını tıngırdatmaya başladı. Gümüş renkli, dört tekerlekli arabasına doğru koşup kapıyı açtı ve bindi. Kontak anahtarını çevirdiğinde işe gelirken dinlediği CD gümbürdedi. Kapatmak için ses düğmesine hızla vurdu, konsantrasyonunu bozmamalıydı. Tüm olasılıkları düşünmekten zihni allak bullak olmuştu ama adım adım ilerlemesi gerektiğini kendine anımsattı.

Emniyet kemerini bağla, vitesi tak, el frenini indir, gaza bas, sür. Hız yapma.

Tony arabasını evin önünde durdurduğunda aşinalık onu rahatlattı. Yarı müstakil bungalov olduğu yerde duruyor, dayanak olsun diye komşu eve yükleniyordu. Bu evi Anna'yla birlikte birkaç yıl önce, nişanlandıktan hemen sonra satın almışlardı. Kendi evlerinin yarısı kırık beyaza, komşularınunki de beje boyanmıştı. Çitlerin üzerinden cennet kuşu çiçekleri* başlarını sallıyordu. Taşındıklarında ön bahçeye diktikleri limon ağacı, balmumu gibi beyaz çiçeklerle kaplanmıştı. Çarkıfelek meyvesinin asması ön kapının etrafından ince, kıvrık filizlerle yeşil parmaklıklara tırmanmıştı. Birkaç ay önce Anna ilk defa olgunlaşmış olan çarkıfelek meyvelerini resmi bir edayla toplamış, vanilyalı dondurmasıyla birlikte servis yapmıştı. Bunun yedikleri en güzel tatlı olduğu konusunda hemfikirlerdi.

Arabadan indi, sokağın başına ve sonuna baktı. Arabalar geçiyor, karşı evde çalışan ustalar hâlâ çekiç vuruyor

* Güney Afrika'ya özgü, "turna" çiçeği olarak da bilinen bir tür bitkidir. Çiçekleri cennet kuşuna benzer, rengârenktir. Türkiye'de "starlıçe" olarak adlandırılır. Yaprakları muz yapraklarına benzemektedir.

ve komşularının av köpeği düzensiz çim sınırında yerleri gagalayan kuşlara havlıyordu. Başını salladı, nabızı bir karara vardı. Saçmalıyordu. Kuşkusuz ki Anna ve Jack'in evde olmayışının basit bir açıklaması vardı.

Annesi Ursula arabasının kapısını açıp vakitsiz bahar melteminin içeri girmesine izin vererek gazete okuduğu mavi pikabının sürücü koltuğundan el salladı. Yakın gözlüklerini çıkarıp boynundaki ipten sarkıttı. Gazetesini katlayıp yolcu koltuğuna koyduktan sonra siyah el çantasını aldı.

Arabadan inip kapıyı kilitlemeye uğraştığı sırada, "Anahtar bulamadım," dedi.

"Üzgünüm, arka kapıda."

"Her şeyin yolunda olduğuna eminim Anthony. Seni ve kız kardeşini yetiştirirken öğrendiklerimizden biri de yaşananların her zaman basit bir açıklaması olduğu. Düşündüğün kadar kötü bir şey olamaz."

"Haklısın, biliyorum..."

"Gel o zaman."

Derin bir nefes aldı, ön kapıya doğru yürümeye başladı. Anahtar kilitle döndürüp açmak için kapıyı ittiğinde ardındaki gerili ziller şingirdadı. Bunları Anna'nın en yakın arkadaşı Emily Hindistan'daki bir yoga inzivasından armağan olarak getirmişti. Tony'nin iş ayakkabılarının topukları, dar koridorda boylu boyunca uzanan yolluğun sessizliğine varmadan önce, blackbutt* yer döşemelerinin üstünde her zamanki gümbürtüyü çıkarttı. Yatak odaları sol taraftaydı, fakat o doğruca evin arka kısmına düşen mutfığa ve oturma odasına yöneldi.

"Anna?" Mutfakta durup oturma odasına, arka bahçeye açılan Fransız kapılara karşıdan baktı. Staffordshire teri-

* Doğu Avustralya'da rastlanan, orağa benzer yaprakları ile uzun ve düz bir gövdesi olan okalıptüs ağacı.

yerleri Jessie camın ardından umut dolu gözlerle bakıyor, dili dışarıdayken kuyruğunu sallıyordu.

Ursula arkasından yürürken, "Dışarı çıkmış olmalı Anthony," dedi. "Yatak odalarına baktım, orada değil."

"Fakat senin uğrayacağını biliyordu." Doğru düzgün düşünebilmek için yüzünü ovuşturdu. Aklını başına toplayamadı.

"Belki bir şey almak için alışverişe çıkmıştır. Bu onun mu?" Ursula mutfak tezgâhında duran cep telefonunu kaldırdı.

Telefona gözlerini dikerek başıyla onayladı. "Telefonsuz asla dışarı çıkmaz." Onu rahatlatmaya çalışan annesine yalvarır gibi baktı.

"Sadece bir telefon, bir anlamı yok. Çantasını almış mı?"

Tony mutfığa göz gezdirdi. Oturma odasına geçip kirlentleri kaldırdı. Çantanın olmadığını görmek istermişçesine eğilip sehpanın altına bile baktı. "Gayet açık işte." Eğer çantası yanıdaysa cüzdanı da yanında demekti. Annesi haklıydı, Anna alışverişe gitmiş olmalıydı.

"Biraz daha bekleyelim. Çay demliyorum." Ursula çaydanlığı doldurup mutfak dolabını açtı. Bulaşık makinesine bakmadan önce dolapları arayıp taradı. "Bunu işe gitmeden önce mi çalıştırdın?"

Anımsamaya çalıştı, fakat sabahtan kalma pek çok anı düşüncelerine üşüşmüştü. "Hmm... Sanmıyorum."

"O zaman Anna çalkalı çok olmamış. Makine hâlâ çalışıyor." Ursula makinenin kapısını açtı. Su akışı durunca uçuşan buharın içinden iki fincan aldı.

Annesi fincanları alıp durularken Tony hâlâ ayakta duruyordu. Anna hangi cehennemdeydi? Dışarı çıkacağından kesinlikle bahsetmemişti, hiçbir şey söylememişti. Bu herhangi bir anlam ifade etmiyor muydu? O bir yetişkindi,

önemsiz ayrıntıları Tony'ye söylemek mecburiyetinde de-
ğildi. Alışverişe çıkması gerekmiş, fakat telefonunu evde
unutmuş, bu yüzden de Ursula'yı arayamamış olamaz
mıydı? Uzağa gitmezdi. Jack kısa süre içinde acıkırdı ve
Anna dışarıda bebeğini emzirmekten hoşlanmazdı.

Ursula çay demlerken Tony holden geçip Jack'in oda-
sına gitti. Sabahki haliyle duruyor, sadece Jack beşiğinde
uyumuyordu. Güneşlikler çekilmiş, Jack'in battaniyeleri
kabartılmıştı. Çıkıp kendi yatak odalarına geçti. Anna çık-
madan önce yatağı toplamış, kirli çamaşırları yerden kal-
dırmıştı. Bu iyiye işaret. Fakat birden komodinin üzerinde
sabah karısına getirdiği dokunulmamış çay fincanını, üst
kısmında yüzen donmuş sütün kaygan parıltısını fark etti.
Fincan doluydu. Bir yudum dahi içmemişti. Gözleri yaşla
doldu. Neden çayını içmemişti?

Komodindeki gümüş çerçeveli düğün fotoğraflarına
baktı. Oldukça genç görünüyorlardı: Üzerinden sadece iki
yıl geçmişti. Dünya evine girerken Anna'nın nasıl gülüm-
sediyini, elinde tuttuğu pembe zambaklardan yapılmış
buket kadar beyaz olan parmak boğumlarını anımsadı.
Prensese benziyordu. Karşılıklı yeminlerini ederken göz-
yaşlarını gizlemeye çalışmıştı, fakat bir süre sonra danstan
gizlice kaçtıklarında ağladığı için Anna Tony'ye takılmıştı.
Mutluydular.

Tony geçmiş zaman kipiyle düşündüğü için kendine
kızdı. Sonuçta *hâlâ* mutlulardı.

Çerçeveyi kaldırdı. Anna çerçevenin köşesine Jack'i
hastaneden getirdikleri gün, altı haftadan daha az bir
süre önce çekilen bir fotoğrafı sıkıştırmıştı. Tony kolunu
Anna'ya dolamıştı. Aralarında, Anna'nın kucağında duran
Jack beyaz pamuktan bir battaniyeye sarılmış halde uyu-
yordu. Gülümsüyorlardı ama bu, resimdeki yeni evlilerin
heyecan ve beklentisinden uzak bir gülümsemedir. Bu,

gurur dolu, fakat belirsizlikle çınlayan yepyeni bir ailenin glmsemesiydi. Gözlerini kırpıştırdı, çerçeveyi yerine koydu. Karısının nerede olduğunu gösterecek herhangi bir kanıt yoktu. Aceleyle n tarafa gidip kapıyı açtı. Bebek arabası verandada değildi.

Kapıyı kapattıktan sonra elleri cebinde beklemeye, tekrar o sabahı düşünmeye başladı. Jack'i yatağından kaldırmış, ona anne style dolu bir biberon vermiş, sonra geri yatırmıştı. Anna'ya çay yapmış, fincanı yatağın kenarındaki komodine bırakmıştı. Anna'ya annesinin uğrayacağını söylediğinde Anna buna pek sevinmemişti ama geleceğini kesinlikle biliyordu. Aynı zamanda birkaç saat içinde Tony'nin döneceğini de biliyordu. Anna nereye gitmişti?

Her şey olması gerektiği gibiydi, fakat Anna ve Jack evde değildi.

Bölüm 2

O gün
11:00

Ursula gazeteyi ikinci kez okumayı bitirip, sehpanın altındaki rafta duran dergi yığınına karıştırdı. Sörfle ilgili bir dergiyi çekip göz ucuyla Tony'yi izlerken dergiye bir fiske vurdu. Tony, bilgisayarını kucağına alıp mutfak tezgâhının yakınında bir tabureye oturmuş, fare altlığını tıklatıp duruyordu. Cep telefonunu alıp şarj olup olmadığını kontrol ettikten sonra dizüstü bilgisayarının yanına koydu.

Ursula dergiyi gelişigüzel masaya fırlatıp kollarını yukarı doğru gerdi. Yüksek sesle esnedi, oturduğu yerden kalktı. "Gidip öğle yemeği için bir şeyler alayım," dedi.

Sesi Tony'nin dalgınlığını bozdu. Bilgisayarını kapattı, ayağa kalkıp metal bacaklarını katladığı taburesini dayadı. Arabasının anahtarlarına uzanıp, "Benim için bir şey alma. Dışarı çıkıp onları arayacağım," dedi.

"Nereye gideceksin? Herhangi bir yere gitmiş olabilirler."

"Bilmiyorum ama burada daha fazla oturup bekleyemem. Anna gelirse diye burada bekler misin? Geç kalmam. Etrafa şöyle bir bakacağım."

Ursula başını salladı. O da kaygılanmaya başlamıştı. "Tamam. Bir şey duyarsam ararım."

Tony çıkarken ardından baktı. Arabanın sesi kaybolur kaybolmaz Jim'i aradı. "Merhaba hayatım. Rahatsız etmiyorum, değil mi?"

"Hayır, sorun değil. Kahve içiyorum. Bugün stajyerlerden biri zahmet edip de gelmediğinden kâbus gibiydi her şey. Ofise az önce geldim. Ne oldu?"

Ursula, Jim'i konu hakkında bilgilendirdi.

Jim, "Bu, Anna'nın yapacağı bir iş değil," dedi.

"Biliyorum, oldukça tuhaf." Oturma odasının köşesinde duran salıncağın sırtıkan maymunlu, zürafalı kumaşına baktı. Doğum öncesi verilen partide Jim'le beraber hediye etmişlerdi. Her anneden beklendiği gibi Anna da hediyeyi görünce sevinçten haykırmıştı. Jack'in Anna'yı zorladığıyla ilgili Tony'nin bugünkü yorumu Ursula'yı oldukça şaşırtmıştı. Jack her zaman sakın görünürdü, ne de olsa Anna oldukça yetkin bir kadındı. Başını yana çevirip konuşmaya devam etti. "Ben kaygılanmıyorum ama Anthony gerçekten çok gergin. Bana söylemediği bir şey var."

"Tony'yi terk etmemiştir, değil mi?"

"Hayır, tabii ki etmedi! Yürüyüşe çıkmıştır. Aralarının iyi olduğunu biliyorsun." Ursula duraksadı, pencereden dışarı baktı. "Tanrı biliyor ya, bir bebeğe bakmak zor iş. Hastaneden çıkarlarken Tony'ye işe hemen dönmek yerine biraz evde kalmasını söylemiştim."

"Bu konuda Tony'nin üstüne gitme artık."

"Hayır, gitmiyorum."

"Anna iyidir, belki de ufak bir tartışma yaşamışlardır."

Derin bir nefes aldı. Bazen Jim'in olaylara daha ciddi yaklaşmasını isterdi. En berbat durumları bile önemsemezdi. Ursula bunun aralarındaki dengenin bir göstergesi olduğuna inanırdı, fakat tüm ailenin endişe yükünü hep Ursula taşırdı. "Neyse, işine geri dön. Eminim önemli bir şey

yoktur. Lisa'yı arayacağım, belki Anna onun dükkânına uğramıştır. Jack'i tekrar görmek için sabırsızlanıyordu. Belki... Her neyse, seni sonra ararım."

Ursula telefonu kapattı. Televizyonu açtı ama dikkatini veremedi. Tony'nin Anna'yı tanıştırmak için evlerine getirdiği ilk ânı hatırladı. Lisa'nın yirmi birinci yaş günüydü, yaklaşık altı yıl önce. Birkaç ay öncesinde yarışlarda karşılaşmışlardı, Anna eğitim fakültesinden mezun oluşunu arkadaşlarıyla kutlarken Tony iş icabı oradaydı. Parti günü Ursula onları izlemiş ve daha o günden evleneceklerine inanmıştı. Hayır, Anna Tony'yi terk etmezdi. Ayrıca geri gelmeyecek olsaydı kendisine ve Jack'e ait elbiselerle eşyaları da yanına alırdı ama almamıştı. Hayır, mutlaka başka bir açıklaması olmalıydı.

Kalkıp mutfığa gitti. Odayı tekrar kontrol etti: Çanta yok, anahtarlar yok. Çekmeceleri açtı, dolaplara baktı ama her şey her zamanki gibi duruyordu. Gidip çay makinesinin düğmesine bastı, biraz süt almak için buzdolabını açtı. Buzdolabının kapısını kapatacakken bir an tereddüt etti. Dört biberon dolusu sütün en üst rafta dizilmiş olduğunu, emziklerinin temiz, plastik kapaklarla kapatılmış olduğunu gördü. Uzanıp birini aldı. Biberonu avucunda yuvarlayıp kapağını açtı, bileğine biraz süt damlattı. Süt soğuk değildi. Anna bu şişeleri bu sabah dışarı çıkmadan önce hazırlamıştı. Bunlar Jack içindi.

Anna yakında gelecekti.

Tony evden çıkınca kendini biraz daha iyi hissetti. Annesi onu izlemiyormuş gibi görünmeye çalışırken onu fark etmiyormuş gibi davranmak Tony'yi huzursuz etmişti. Evin çevresindeki caddelerden geçtikten sonra plaja inen ana

yola döndü. Hafta içi evin civarında gezinmeyeli çok olmuştu, trafiğin ne kadar sakın olduğunu görünce şaşırıldı. Öğle güneşi tepesindeydi. Yüzmek için elverişli bir hava olmasa da gezginler ve turistler plaj boyunca rengârenk havlularını yaymış, güneşleniyorlardı. Anna güneşten nefret ederdi. Güneş kumral tenini kavurur, çillenmesine neden olurdu. Plaja gitmezdi.

Şehre doğru gitmek için sağa döndü, göstergeye hafifçe vurdu. Anna şehir merkezine de gitmezdi: Park edecek yer bulamamaktan şikâyet ettiğinden trene binerdi. Anna'nın arabasına rastlayabilme umuduyla yol boyunca ilerlemeye devam etti. Ne zaman siyah bir hatchback görse nefesini tuttu, fakat gördüğü arabanın Anna'ya ait olmadığını fark ettiğinde umudu kırıldı.

Ufak dükkânların birinin önüne arabasını park edip Anna'nın en sevdiği kitabevine doğru yürüdü. Anna burada çok zaman geçirirdi, belki zamanın farkına varmamıştı. Belki de Jack bebek arabasında uyurken Anna da oturmuş, kahvesini içerek kalınca bir roman okuyordu.

Bu kadar kaygılandığı için yine Tony'ye gülecekti. Kapı aralığında durdu, umudunu canlı tutmak için bir an bekledi. Eğer içeride değillerse nefesi kesilecek, göğsünden, boğazından, ağzından ağır bir korku yükselecekti. Soluk aldı. Temiz havayı içine çekti. Yutkunduydu, kendi kendine ahmakça davranmamasını öğütleyip dükkâna girdi. Fakat Anna ve Jack ne masaların yakınında ne de rafların arasındaydı. Arka taraftaki çocuk bölümünde de yoklardı.

Orada değillerdi.

Caddeye çıktı, her adımda daha da güçlenen huzursuzluğunu önemsememeye çalışıp sistemli bir şekilde tüm dükkânları ve kafeleri gözden geçirerek hızla yürümeye başladı. Deniz kıyısına yöneldi ve gönülsüzce parktaki oyun alanına doğru uygun adımlarla yürümeye devam

etti. Yanından geçtiği her bebek arabasına bakıp gülümseyerek Anna'nın kahkahasını veya Jack'in ağlayışını duyabilmek için dikkatle etrafını dinledi. Dükkânlara geri dönerken koşmaya başladı. Belki Anna yürüyordu, aynı çemberde dönüp durdukları halde birbirlerini gözden kaçırıyorlardı. Hızlanırsa onu yakalayabilirdi. Dükkânların sırasından daha hızlı, çıldırmışçasma tekrar geçti. Ayakları su toplamaya, iş ayakkabıları vurmaya başlamıştı. Fakat onların izine rastlayamadı.

Sonunda kitabevine geri döndü. Alnında biriken teri silip bir masaya oturdu, bir fincan kahve içerek mantıklı davranabilmek, sakince düşünmek için kendini zorladı. Paniklemesinin hiçbir faydası yoktu. Telefonunu bir kez daha kontrol etti. Cevapsız arama yoktu ve şarjı bitmemişti. Göğsünden yükselen huzursuz edici kaygıyı geçiştirmeye çabaladı.

Anna ve Jack kayıptı.

Kahvesinin üzerinde dönen, bir tür yaprağa benzediğini farz ettiği minik girdaplara baktı. Küçük, kahverengi şeker kesesini yırtıp açtı, fincanın içine boşalttı, şeker kristallerinin usul usul batışını, çöküp çapraşık desenin ortasında boşluk bırakarak erimeye başlayışını seyretti. Şaşkın bir edayla çay kaşığı alıp kahvesini karıştırmaya başladı. Baş ağrıyordu, elbette kafein iyi bir fikir değildi, fakat yorgunluk ve çaresizlik duygusu Tony'yi bunalıtmıştı. Başını sallarken kaşığı tıngırdatarak bırakıverdi. Hızını düşürmemeli, onları bulmalıydı.

Tekrar telefonuna baktı, hâlâ hiçbir mesaj yoktu. Emily'nin numarasını bulana dek ekrandaki numaraları kaydırdı. Emily ile Anna hemen her gün konuşurlardı. Beraber büyümüşlerdi. Anna doğum iznine ayrılana kadar birlikte çalışmışlardı. Eğer Anna bir şeyler planladıysa Emily mutlaka bilirdi. Kendine kızarak hızla numaraları tuşladı; bunu daha önce yapmalıydı.

Emily üçüncü çalışta neşeyle telefonu açtı. “Merhaba Tony!”

“Selam Emily. İsteyken rahatsız ettiğim için özür dile-
rim. Konuşabilecek durumda mısın?”

“Evet, elbette. Öğretmenler odasındayım. Şükürler ol-
sun, öğle yemeği vakti geldi. Çocuklar bugün kâbus gibi-
di. Saatlerdir beş yaşındaki çocuklara m harfini öğretmeye
çalışıyorum. Nasılsın?”

Emily’nin şen şakrak sesini duyunca omuzlarındaki
gerginliğin biraz olsun azaldığını hissetti. Anna’nın hafta-
lardır bu tavırla konuşmadığını anımsayınca rahatlaması
yalnızca birkaç dakika sürdü. Anna da tıpkı Emily gibi ko-
nuşurdu. Neşeli, heyecanlı, coşkulu. Ama son zamanlarda
sessizleşip içine kapanmıştı. Derin bir nefes aldı.

“İyiym, teşekkürler. Şey... Muhtemelen bir sorun yok-
tur ama bugün Anna’yla hiç konuştun mu?”

“Hayır, en son geçen hafta konuştuk. Neden sordun?”

“Eminim her şey yolundadır. Bu sabah annem onu ve
Jack’i görmeye geldi, fakat Anna evde değil, onu bulamı-
yorum. Ortalıkta yoklar.”

“Belki Jack’i alıp yürüyüşe çıkmıştır. Zamanın geçtiğini
de anlamamıştır.”

Tony başını salladı, endişelerinden kurtulmak için he-
veslendi. Emily haklıydı. Sesi üzgün gelmiyordu, belki
de Anna’nın nerede olabileceğini bilebilecek tek insandı.
Arka fondan öğrencilerin konuşmalarıyla haykırışlarını,
bir de koridor boyunca koşturan küçük çocukların ayak
seslerini duyuyordu. Her şey gayet normal görünüyordu
ki bu, şu anki durumun da mantıklı bir açıklaması olduğu
anlamına gelirdi. “Evet, haklısın. Teşekkürler. Seni ararsa
bana haber verir misin?”

“Tabii ki... Tony, her şey yolunda mı?”

“Evet, evet. Hiç böyle yapmazdı, hepsi bu.”

“Biliyorum. O hiçbir şeyi unutmaz, değil mi? Tanrım, düğününüzde bana verdiği yapılacak işler listesini anımsa.” Emily bir kahkaha attı. “Fakat taze anneler ile bebekleri hakkında bir şey okumuştum. Tamamen hormonlarla ilgili. Onunla son konuştuğumda çok yorgun olduğunu söylemişti. Eminim her şey bundan ibarettir. Bu hafta beni arayacak, Jack’i işyerine getirmek için bir gün ayarlayacaktır. Çocuklar Jack’le tanışmak için sabırsızlanıyor.”

“Peki. Eğer herhangi bir şey duyarsan...”

“Mutlaka seni aramasını söylerim. Kaygılanma Tony, iyidir.”

“Teşekkürler, gitsem iyi olacak. Sonra yine konuşuruz.”

Telefonu masanın üzerine bırakıp öylece bakakaldı. Emily’nin söyledikleri gayet mantıklıydı. Anna yorgundu, sadece zamanı unutmuştu. Jack’i işyerindeki arkadaşlarına göstermek için bir ziyaret organize ediyordu. Anna tutamayacağı sözler vermezdi. Tony bu gerçekleri kendi kendine bir kez daha yineledi. Yeterince tekrar ederse inanmaya başlayabileceğini umut etti.

Eve doğru arabasını sürerken, spor arabalı bir delikanlı önüne geçti. Küfredip korna çalmak için eliyle direksiyona vurdu. Öfkeden deliye dönmüştü.

Anna neden telefonunu yanına almamıştı ki? Alsaydı en azından nerede olduklarını ya da her şeyin yolunda olduğunu söyleyebilirdi. Belki Jack hastalanmıştı ve Anna onu doktora götürmüştü. Ama böyle bir durumda Tony’yi araması gerekirdi. Pratisyen hekimlerin odasındaki telefonu kullanmasına izin verirlerdi. Belki arabası bozulmuştu veya kaza yapmıştı. Belki de gezinmeyi bırakıp hastaneleri aramalıydı. Saçmalamaya mı başlamıştı? Hızını düşürdü.

Eve dönmeden önce karısını görebilme umuduyla kendine son bir şans daha tanıdı.

Anna'yla annesinin sohbetini duymayı ümit ederek eve doğru yürüdü. Televizyon açtı ve sadece Ursula oradaydı. Annesi Tony'ye bakıp başını salladı. Anna evden çıkalı saatler olmuştu. Anna'nın yürüyüşe veya alışverişe çıktığını düşünüp kendini daha fazla kandıramazdı. Annesine tek kelime etmeden mutfak tezgâhında duran dizüstü bilgisayarını açıp ulaşmak istediği numarayı aradı. Telefonundan numaraları tuşlayıp aramayı yaptı.

"Evet, merhaba. İsmim Anthony Patton. Bir ihbarda bulunmak istiyorum." Duraksayıp yutkundu. "Karım ve bebeğim kayıp."

Annesinin kendine doğru yürüdüğünü işitti. Bakışlarını yakalamak için beklediğinin farkındaydı. Annesine sırtını döndü, operatörün sorularını yanıtlarken yatak odasına doğru ilerledi. Bebeğin adı neydi? Doğum tarihi? Anna'nın tam ismi ve doğum tarihi? Onları en son ne zaman görmüştü? Aşırı tepki gösterdiğini, telefon konuşması bitmeden Anna'nın eve geleceğini ve ona saçmaladığını söyleyeceğini umarak operatörün sorularına sakince yanıt verdi.

Operatör devam etti. "Ailesini ve arkadaşlarını aradınız mı? İnsanlar buralarda ortaya çıkıverirler..."

"Elbette aradım!" Telefonu sıkıca tuttu. Acaba polis aptal olduğunu mu düşünüyordu? Başını eğdi, parmağıyla gözyaşlarını sildi.

Operatör, "Hâlâ orada mısınız?" diye sordu.

Tony boğazını temizledi. Sakinleşmesi gerekiyordu. "Bakın, karım pek iyi değildi... Doktor ona birkaç ilaç vermişti..." Ursula'nın kaşlarını çatmış bir halde dikildiği kapağı doğru baktı. Bakışlarını çevirdi. "Arabayı, bebek arabasını, çantasını almış. Tek kelime etmeden dışarı çıkan bir insan değildir. Bir sorun olduğunu hissetmesem sizi aramazdım."

Sorular gelmeye devam etti. Operatör Jack'i tarif etmesini istedi. Tony bir an tereddüt etti. Jack'i nasıl tarif edecekti? Sonuçta küçücük bir bebekti. Hayal etmeye çalıştı ancak tasavvur edebildiği tek şey Anna'nın kucağında gördüğü küçük bir kundaktı. Operatör Anna'nın ne giydiğini sorduğunda, Anna'yı günlerdir çuvalımsı pijamaların içinde gördüğünü anımsadı.

Kalp atışları hızlandıysa da sorular üzerinde yoğunlaşmak için kendini zorladı. Sorular kulaklarında çınlıyor, telefonun diğer ucundaki ses homurtuya dönüştükçe başı çatlayacak gibi oluyordu.

"Tanrı aşkına, bir şeyler yapın!" diye haykırdı. "Lütfen, onları bulun!" Telefonu yatağın üstüne fırlatıp elleriyle alev gibi yanan yüzünü kapadı. Nefes alıp verişini düzenlemeye çalıştı. Hangi cehennemdeydiler?

"Anthony!" Ursula kapı aralığından bağıırıyordu.

Başını kaldırdı, zangır zangır titriyordu. "Faydası yok! Saçma sapan sorular! Dışarı çıkıp aramama yardım etmeliler!"

"Anthony, neler oluyor? Ne ilacı? Neden bana daha önce bahsetmedin?"

Yatağa düştü, gözlerini güçlkle kırpıştırarak tavana bakmaya başladı. Durumu ussallaştırmaya çalıştı, fakat daha fazla rol yapamayacaktı. Başını yana çevirip Ursula'ya baktı.

"Yolunda gitmeyen bir şeyler var anne, biliyorum."

Tony aç olmadığını söylemesine rağmen Ursula mutfakta peynirli tost yapmakla meşguldü. Ne yapacağını veya ne söyleyeceğini bilemiyordu. Oğlunu rahatlatma çabaları kendisine bile oldukça sahte görünüyordu. Korku onun da

içine işlemeye başlamıştı ama kaygılandığının fark edilmesini istemiyordu. Jim'i tekrar aramayı düşündü, fakat bu denli endişelendiğini oğlunun anlamasına izin veremedi. Üstelik Tony etrafı tek başına arayıp tararken kocasından yardım istemek hoş görünmeyecekti. Sonunda tekrar Lisa'yı ve Anna'nın annesi Wendy'yi aradı, ancak ikisi de Anna'dan haber almamıştı. Televizyonun karşısındaki kanepede oturan Tony'ye baktı. Saat bir haberleri yayındaydı ama Tony haberleri izlemiyordu. Başını elleriyle tutmuş, bakışlarını yere sabitlemişti.

Tony'nin telefonu çalınca Ursula yerinden sıçradı. Tony ikinci kez çalmasına izin vermeden kanepenin kolçağında duran telefonu kaptı. Ursula nefesini tutmuş, eliyle boyundaki haça asılıp duruyordu. Peynir doğrarken kullandığı bıçağı tutan diğer eli havada kalmıştı. Tony konuşmadan önce bir an tereddüt ettiğinde, Ursula kaykay rampasının zirvesinde derin bir soluk alıp tepeden aşağıya inmeden önce arkadaşlarının karşısında duran küçük oğlunu görmüş gibi oldu.

"Merhaba."

Ursula telefonun diğer ucundaki düşük tonlu erkek sesini duyabiliyordu. İçindeki korku daha da yükseldi.

"Evet, Anthony Patton benim." Tony'nin alnı boğum boğum olmuştu. Bir an gözlerini kapadı, burun delikleri şişti. "Hemen çıkıyorum. Elimden geldiğince çabuk orada olacağım."

Telefonu kapatıp anahtarlarını aldı. Bakışları vahşi bir hayvaninkini andırıyordu. Ursula elindeki bıçağı bırakıp oğlunun yanına gitti. "Anthony, neler oluyor? Kimdi arayan?"

Tony koridorda koşuyordu. "Anna'yı bulmuşlar, hastaneye götürüyorlar. Gitmem gerek."

Ursula tost makinesini kapattı. Çantasını hızla kapıp Tony'nin ardından aceleyle çıktı. "Hastane mi? Tanrım... Peki Jack nasıl? İyi mi?"

Omzunun üzerinden korkuyla bakan küçük oğlunu izledi. Tony duraksadı, bir an sessizce yere baktı. Derin bir nefes aldı. "Anna yalnızmış. Jack'i bulamamışlar. Anna'yı uçurumun kenarında bulmuşlar. Jack'in nerede olduğunu bilmiyorlar... Korkuyorum anne."

Ursula gözlerini kapattı. Tanrım, neler oluyordu böyle? Gözlerini açtığında Tony'nin korkudan titreyen ellerini gördü. "Arabayı ben kullanayım. Haydi, bin hemen."

Tony'den anahtarları aldı. Oğlunu takip edip ardından evin kapısını kapattı.

Bölüm 3

O gün
14:00

Hastane avlusuna girdiklerinde, Ursula acil servisin önündeki ambulans peronunda arabayı durdurur durdurmaz Tony hızla kolu çekip kapıyı açtı. Bir grup beti benzi atmış hasta duman bulutunun altında boş boş dolaşıp sigaralarını tütürüyordu. Tony annesinin arabayı park edecek yer bulup bulamamasına aldırmadan hızla dışarı fırladı. Otomatik cam kapılar açılınca doğrudan karşısındaki kabul masasına doğru koştu. Tony ayakta beklerken görevli cam pencerenin ardında bilgisayar klavyesini tuşluyordu. Boğazını temizledi, ancak kadın ekranda uğraştığı işiyle ilgilenmeye devam etti.

“Karım...” diyebildi sonunda. “Polis bana karımı buraya getirdiklerini söyledi. İsmi Anna Patton.”

“Size birazdan yanıt vereceğim.”

Başını salladı, bekleme odasında kendisine yardımcı olabilecek herhangi birini bulabilmek ümidiyle etrafına bakındı. Burası bir hastaneydi. Kadının yazdığı şey insanların canından daha mı kıymetliydi? Anna’nın yaralı bir halde bir yerde yattığını ve kocasını beklediğini bu kadın

anlamıyor muydu? Kabul masasına geri döndü ve bankoya ellerini koydu.

“Affedersiniz!” diye bağırdı. “Karım bir kaza geçirdi. Onu hemen görmek istiyorum.”

Görevli başını kaldırıp bakmasa da bir anlığına yazmayı bıraktı. “Oturun bayım. Doktorlara burada olduğunuzu söyleyeceğim.”

Bekleme odasındaki sandalyelerden birine doğru ilerleyip tedirgin bir edayla oturdu. Salonda kendinden başka iki kişi daha vardı: takır takır öksüren bir ihtiyar ve dirseklerini sıkıca kavramış, boyalı elbisesiyle oturan genç bir adam. İkisi de duvara montelenmiş televizyona bakıyor, Amerikan yapımı bir sohbet programını seyrediyorlardı. Tony kalkıp volta atmaya başladı. Anna ciddi bir biçimde yaralanmış olsaydı görevli kadın koşturarak haber verirdi, öyle değil mi? Acaba Anna’nın kim olduğunu biliyor muydu, yoksa sadece bir kapıcı gibi mi davranıyordu? Plastik döner kapıdan acil servis bölümüne girenleri ve buradan dışarı çıkanları izledi. Kapı açılıp kapanıyor, ötesinde yatanlardan anlık bir görüntü sunup adeta alay ediyordu. İçerde Anna’ya ne yapıyorlardı? Geçen her dakika Jack’ten de zaman çalıyordu. Hemen şimdi Anna’yı görmesi gerekiyordu. Jack’in hâlâ dışarıda bir yerde olduğunu düşününce bacakları titremeye başladığından sandalyeye sırtını dayayıp sabit bir biçimde oturmaya çalıştı. Her şey fazlasıyla gülünçtü, gerçek dışıydı. Bu gibi şeyler onlar gibi sıradan insanların başına gelmezdi. Oldukça normal bir aileydiler. Midesinden yükselen asit, boğazını yakınca öksürdü. Birden çözülmeye başladı. Etrafına bakındı. Hiç kimse onu izlemiyordu. Başını öne eğip plastik kapıya doğru yürüdü ve kapıyı itti.

İçeri girdiğinde de kimse tarafından önemsenmedi. Önündeki uzun tezgâhta yığınla sarı dosyalar ve uygun-

suz bir biçimde üstlerine konmuş telefonlar duruyordu. Bol kesim mavi ve yeşil kıyafetlerin içinde bir sürü personel tezgâha tepeden bakıyordu. Odanın dışında hastalar sedyelerde veya yataklarda yatıyordu. Bazı bölmelerin çevresine ince perdeler çekilmişti. Diğerleri pek bir şey yapmayıp odanın ortasında öylece bekliyorlardı.

En yakınında gördüğü, tabureye oturmuş, elindeki dosyayı doldurmaya çalışan, boynunda stetoskop asılı bir adama yaklaştı.

"Affedersiniz, Anna Patton'ı görmek istiyorum. Bana burada olduğu söylendi."

Doktor başını zorla kaldırıp bakarak, "Üzgünüm, benim hastam değil," dedi.

Yanakları kızardı. Ağlaması mı, yoksa bağırması mı gerektiğini bilmiyordu. "Tanrı aşkına! Polis karımı buraya getirdiklerini söyledi, bebeğim de kayıp. Buradaki hiç kimsenin umurunda değil mi?" Sesi kırıldı.

Doktor dosyayı kapatıp başını kaldırdı. "Ah, şu bayan."

"Hani, nerede?"

"Bir dakika bekleyin lütfen. Görüşmeniz gereken kişiyi bulacağım."

Doktor yeşil önlük giymiş, uzun boylu, zayıf, genç bir adama yanaştı. Sessizce konuştular. Genç olan başını sallayıp elindeki kalemi bırakarak Tony'ye yaklaşıp elini uzattı. Tony şişkin damarlarına dikkat kesilerek adamın elini sıktı. Diğer doktorlar ve hemşireler usulca uzaklaştılar.

"Bay Patton, ben Doktor Hall. Eşinizle ilgilenen doktorem. Beklettiğimiz için kusura bakmayın."

"Karım nerede? İyi mi? Polis dedi ki..."

Doktor Hall, Tony'nin ellerini tutup sakince konuştu. "Öncelikle karınızın gayet iyi olduğunu söyleyeyim. Ambulans onu bulup getirene kadar çok üşümüş ve şok geçirmiş, fakat şu an fiziksel durumu istikrarlı."

“Tanrım, şükürler olsun...” Derin bir soluk alıp yutkundu. Yaşadığı paniği yatıştırmaya çabaladı. “Bebeğim Jack de yanındaydı ama polis onu bulamadığını söyledi. Henüz altı haftalık bile değil...”

Doktor Hall boğazını temizledi, bakışlarını yere çevirdi. “Evet, polis bize söyledi.”

“Jack’i hâlâ bulamadılar mı?” Oda Tony’nin etrafında fırl fırl dönmeye başladı. Gözlerini kapatması baş dönmelerini artırınca gözlerini güçlükle yeniden açtı.

“Bilmiyorum. Bu konuda hiçbir şey duymadım. Bir haber alır almaz sizle iletişime geçeceklerine eminim. Tek bildiğim karınızın uçurumun kenarındaki kayalıklarda yatarken bulunduğu. Düştüğünü düşünüyoruz.” Doktor Hall duraksayıp Tony’ye baktı. O bakışın altında yatan imayı düşünmek bile istemedi.

“Jack eşimle beraberdi. Anlayamıyorum...” Nasıl olur da hâlâ bebeği bulamazlardı? Jack yürüyemezdi. Anna’nın bıraktığı yerde duruyor olmalıydı. Neden kimseye bebeğin nerede olduğunu söylemiyordu ki?

“Bay Patton, bebeğinizi bulmak için ellerinden geleni yaptıklarını biliyorum.”

Doktor Hall’un kasıtlı olarak sakın ve yavaş tuttuğu sesi Tony’nin aklını başından aldı. İnsanlara yalnızca iki haftalık ömürleri kaldığını nasıl söyleyeceklerini tıp fakültesindeki öğrencilere öğretiyor olmalıydı. Derin bir soluk daha alıp dikkatini toparlamak için kendini zorladı. “Eşimi görebilir miyim?”

Doktor Hall onayladı. “Onunla konuşmayı başarabilirsiniz mükemmel olur. Anna henüz bizimle konuşmadı.”

Birden Tony’nin gözleri açıldı. “Konuşmadı da ne demek? İyi olduğunu söylemişsiniz.”

“Birkaç kesik ve bere dışında fiziksel olarak gayet iyi. Uzman hekim birazdan gelip eşinizi görecektir ve muhteme-

len birkaç test isteyeceğiz. Sorularımıza yanıt vermiyor. Bu aşamada ne olacağını bilmiyoruz.”

Oda Tony’nin etrafında yeniden dönmeye başladı. Dik durabilmek için yaslanacağı bir duvar aradı. Doktor Hall omzuna elini koyup onu bir sandalyeye oturttu. Ayakta daha fazla duramayacağını düşündüğünden hemen oturdu. Doktor ne demek istemişti? Anna neden sorularını yanıtlamıyordu? Ne olmuştu? Bir hata yapmış olmalıydı. Jack’i bir yerden mi düşürmüştü? Besbelli böyle olmuştu. Düşün, düşün, düşün! Jack’i nereye götürmüştü?

Doktor Hall, “Gidebilecekleri pek çok yer var,” dedi. “Eşinizin tıbbi geçmişiyle ilgili bilgiye ihtiyacımız var. Herhangi bir hastalığı var mıydı?”

“Hayır, hayır. Sağlığı hep yerindeydi.”

“Peki ya son zamanlarda durumu nasıldı?”

Tony bir an tereddüt etti. İyi olduğunu söylerse dürüst davranmış olacak mıydı? Eşinin iyi olduğu konusunda kendini ikna etmişti, fakat kendi yargısına güvenip güvenemeyeceğini bilmiyordu. “Şey. Öyle olduğunu sanıyorum. Biraz yorgundu. Bilirsiniz, bebeğin gelişi, taze annelik... Ama iyiydi, demek istiyorum ki...”

“İlaç kullanıyor muydu? Kullandığını bildiğiniz bir ilaç var mıydı?”

Tony başıyla onayladı. “Birkaç hafta önce aile hekimine gitti. Uyumasına yardımcı olsun diye birkaç hap aldı.”

“İsimlerini hatırlıyor musunuz?”

“Bilmiyorum... İlacı kullandığı için mi bu hale geldiğini düşünüyorsunuz? Araba sürerken bile uyuyan, uyurgezer olan insanlar olduğunu duymuştum. Bu da eşimin neden orada olduğunu açıklayabilir...”

Doktor Hall omzunu silkti. “Şu anda her şeyi konuşmalıyız. Aile hekiminizi arayıp bazı bilgiler edinmenizi isteyeceğim ama şimdilik bekleyebilir.”

Ayaklarıyla tekrar cebelleşti. Güçlkle başını kaldırdı. "Onu görebilir miyim?"

Doktor Hall Tony'nin omzuna bir bakış attı. "Elbette."

Biraz olsun rahatlamıştı. Eşini gördüğünde her şey anlam kazanacaktı. Anna polise ve doktorlara hiçbir şey anlatmamış olabilirdi ama Tony'yle kesinkes konuşacaktı. Anna eşine her şeyini anlatırdı. Her şeyi açıklayacaktı. Buna mecburdu.

Daha önce dikkat etmediği küçük bir odanın kapısında durana kadar hasta paravanlarının önünden geçen Doktor Hall'u takip etti. Doktor bir an duraksasa da kapıyı itti. Tony'yi bırakıp odadan ayrıldı.

Kapı aralığından Anna'nın aşına olduğu halini görebildi. Sırtını dönmüş, yataкта iyice kıvrılmıştı. Ardındaki gürültü zayıflamış gibiydi. Duyabildiği tek şey ağır bir biçimde nefes alıp veriş ve bağlı olduğu ekrandan yükselen bip sesleriydi.

"Anna?"

Tony kapının kapanmasına izin vererek Anna'ya doğru ilerledi. Karısının ince bir çarşaf ile örtölmüş omzuna nazikçe dokundu.

"Anna?"

Anna'nın kasları kendine dokunan elin altında gerginleşti. Karısını hafifçe sarsarak omzundaki baskıyı artırdı. "Anna? Benim, Tony. İyi misin?" Elini omzundan usulca kaldırıp yatağın diğer tarafına geçti. Yüzünü gördüğünde nefesi kesildi. "Ah, Anna..."

Tony orada yatan kadını güçlkle tanıdı. Anna sağ yanına dönmüş, yaralı bir köpek gibi kıvrılıvermişti. Gözleri açıktı. Gözkapakları gerilmiş halde öylece duvara bakıyor-

du. Tony başını çevirip karısının görüş açısını yakalamaya çalıştı, gözlerinin hizasında bomboş bir duvardan başka bir şey yoktu. Saç telleri arkada tutturduğu lastik tokadan kurtulmuş, darmadağın bir halde sabitlenmiş, tuzdan ve kumdan matlaşmıştı. Usulca hareket ettirse de, donuk dudakları solgun yüzüyle bütünleşmişti. Tony karısına doğru eğildi, fakat mırıldandığı hiçbir sözcüğü anlayamadı. Yanakları ve alnı kirli çiziklerle doluydu. Göğsünde derin bir kesiğe benzeyen bir yara vardı.

Tony, “İsa aşkına!” dedi. Karısına ne olmuştu? “Anna, Anna... Ben geldim.” Karısını daha sert sarsmaya başladı, sesi iyice yükseldi. Anna’nın gözleri kocasına dönüp hafifçe titrediğinde Tony karısının kendini hayal meyal gördüğünü fark etti. Fransız aksanıyla konuşmaya çalıştığında ona kahkahalarla yanıt veren, kocası yokken köpeklerinin yatağa çıkmasına bile izin vermeyen, üzgünken başını göğsüne yasladığı, kalp atışları hızlandığı ve yorulduğu halde onunla saatlerce yürüyüş yapan Anna’sı... Karısını gördüğü anda nasıl korktuğunu anlamıştı. Ona tam her şeyin yolunda olduğunu söyleyeceği sırada Anna yine bilinmezliğe gömülmüştü.

Tekrar konuşmaya başladı. Bu kez daha sakindi, onu ürkütmek istemiyordu. “Anna, Jack nerede? Bebeğimiz nerede?”

Neden cevap vermiyordu sanki? Onu duymuyor muydu? Jack’i bulmak zorunda olduklarını anlamıyor muydu?

“Anna? Lütfen! Bu önemli.”

Sendeleynce köşedeki gri, plastik sandalyeye oturdu. Birkaç dakikalığına başını ellerinin arasına aldı. Her şey anlamsızdı. Anna’ya baktı, kımıldamıyordu. Yanaklarına hafifçe vurarak daha yüksek sesle konuşmayı düşündü ama bunun işe yaramayacağını biliyordu. Çaresizdi. Eski-den yanlış giden bir şeyler olduğunda ne yapması gerektiğini, durumu nasıl düzelterceğini bilirdi ama şimdi böylesi

bir hayat memat meselesinde nasıl davranması gerektiğine dair en ufak bir fikri bile yoktu.

Ansızın kapı açıldı. Başını kaldırdığında Doktor Hall'u gördü.

Doktor, "Bir gürültü duydum," dedi. "İyi misiniz?"

Bu ahmakça soruya başını sallayarak yanıt verdi. Tabii ki iyi değildi. Cevap vermek için ağzını açtı ama tek kelime bile edemedi. Sorun neydi? Yerinden kalkıp kapıya yöneldi, dışarı çıkmadan önce içeride yatan kadının Anna olduğunu kendine bir kez daha anımsattı. Yaralanmıştı, onun hatası değildi. Geri dönüp karısını alnından öptü. Anna öpücüğe aldırmadı, duvara bakmayı sürdürdü. Arkasını dönüp Doktor Hall'un açık tuttuğu kapıdan çıktı.

Birlikte yürüyüp oturdular.

Tony, "Anlayamıyorum," diye söze başladı. "Nesi var?"

"Bay Patton, şu an neler yaşadığından emin değiliz, fakat yapmak istediğimiz birkaç şey var. Eşinizi gözlem altında tutup birkaç test isterken, nörolojik olarak böyle bir bulgumuz olmasa da olası bir kafa travmasını göz ardı etmemek için tomografi çektireceğim."

Tony kaşlarını çatarak öne doğru eğildi. "Onu gördünüz mü? Besbelli önemli bir sorunu var! Sabah bu halde değildi..." Durumun ciddiyeti zihnini sil baştan esir alırken Tony birden duraksadı. Bu sabah işe gitmeden, Jack'in nasıl da bir dikişte sütünü içtiğini anımsadı. Yığılıp kalmamak için sandalyenin kolçaklarını sıkıca tuttu. "Ah, Tanrım. Bebeğim nerede? Jack nerede?"

"Eminim polis elinden geleni yapıyordur."

"Gitmem gerek. Eğer Anna bu durumdaysa..." Soluğu hızlandı. "Kim bilir ne oldu? Gitmem gerek."

Yanıt beklemeden, etrafındaki hiçbir şeye dikkat etmeden kabul masasına doğru koştu. Mat, plastik kapıları ittiğinde ana girişe sırtını dayayıp öylece bekleyen annesini

gördü. Ursula kollarını bağlamış, üniformalı polis memuruna bakıyordu.

Tony durdu. Donakalmıştı. Derin bir nefes aldı. Düşündüğü gibi değildi. Eğer polis kötü haber verecek olsaydı önce onunla konuşurdu, annesiyle değil. Doktorlara neredede olduğunu sorarlar ya da telefonundan ararlardı. Polis memuru küçük siyah kaplı not defterine bir şeyler yazıyordu. Öne doğru atıldı.

Ursula'nın hemen arkasından, "Anne!" diye seslendi.

Ursula irkilip ardına döndü. "Anthony! Neler oluyor? Anna iyi mi?"

Olumsuz anlamda başını salladı. "Hayır... Bilmiyorum. Jack'ten haber var mı? Herhangi bir şey öğrenebildin mi?"

Ursula oğlunun gözlerine bakmadan başını salladı. "Bu bey, polis memuru Pagonis."

Tony kendisine uzatılan eli sıktı. Polisin parmaklarındaki sert kılları hissetti. "Neler oluyor?"

"Az önce annenize de açıkladığım gibi, bütün birimlerimizi alarma geçirdik ve çocuğu aramaları için birkaç ekibi yönlendirdik."

Tony gözlerini kısarak, "Jack," diye karşılık verdi. Jack bu kadar mı önemsizdi, bu olay alışıldık bir durum muydu? Polis bebeğinin ismini bile anımsamıyordu. "Bebeğimizin adı Jack."

"Eşiniz oğlunuzu birinin yanına bırakmış olabilir mi?"

"Bunu telefonla arayıp soruşturdum. Hayır! Annesi Batı Avustralya'da yaşıyor, en yakın arkadaşı işyerinde. Bırakabileceği diğer insan annem, o da zaten burada." Kafası allak bullak olmuş bir halde derin derin soludu. "Belki size bırakmıştır anne? Size gelmiştir, sen evde olmadığın için bir komşuya falan bırakmıştır. Haydi..."

"Bunu ben de düşündüm Anthony. Babanı ve Lisa'yı aradım, kontrol edecekler ama sanmıyorum ki..." Ursula'nın

sesi titredi, tüm canlılığını yitirdi. Tony annesine dikkatle baktı. Ursula pek bir şeye üzülmez, asla ağlamazdı, fakat şimdi sesi tüm gücünü kaybetmişti.

“Anne.” Yavaşça eğilip annesinin omuzlarından tutarak gözlerinin içine baktı. Eğer Ursula vazgeçerse her şey bitirdi. “Senin de söylediğin gibi mutlaka basit bir açıklaması vardır. Gözümüzden kaçan çok basit bir şey.”

Ursula başını salladı. “Biliyorum, biliyorum Anthony.” Suskundu. İnandırıcı değildi.

Tony yüzünü ovalarken dikkatli düşünebilmek için kendini zorladı. Birden neyi gözden kaçırdıklarını fark etti. “Arabası! Arabası nerede? Jack pusetindedir!”

“Bay Patton.” Memur Pagonis elini Tony’nin omzuna koydu.

“Arabayı buldunuz mu?”

“Emin değilim...”

“Çalınmış olmalı. Anna bu yüzden bu halde. Şok geçiriyor. Saldırıya uğradı.” Kapıya doğru birkaç adım attı. “Jack... Jack’i de aldılar, pusetteydi. Bebeği fark edince arabayı bir yere bırakacaklardır. Siyah bir Corolla, telsizden haber verin...”

Kalbini yoklayan korku, vardığı sonucun kabarmasıyla yer değiştirdi. Ne yapması gerektiğini biliyordu. Anna’nın arabasını bulmalıydı, o zaman her şey yoluna girecekti. Anna artık güvendeydi, Jack de kurtulacaktı.

Bölüm 4

O gün
14:30

Wendy dirseklerini eski, ahşap mutfak masasına dayadı. Sağ eliyle sigarasını tutuyor, sol elinin tırnaklarını kemi-riyordu.

Ursula arayıp unutamayacağı cümleyi (*Anna ve Jack ka-yıp!*) söylediğinde, kendi havlusunu yerden almaya muktedir olmasına rağmen bunu yapmayan otel müşterisinin banyosundaki ıslak havluları topluyordu. Ursula'nın söz-lerini duyduğu anda çığlık attı. Bu tip bir haberi hayatı boyunca beklemişti. Hayır, kızında herhangi bir sorun oldu-ğundan değildi bu. Tam tersi, Anna kadar mükemmel bir çocuğa sahip olmadaki şansı hayatı boyunca süremezdi. Bir bir şeyler elbet ters gidecekti. Hayatının gidişatı böy-leydi.

İşini çarçabuk bitirmiş, fırtına gibi evinin yolunu tut-muşken gözlerini yakan yaşları siliyordu. Anna ararsa diye aceleyle evine gitti. Prefabrik evinin kapı kilidini açıp mut-faktaki eski ardiyeye baktığında telesekreterde hiç mesaj olmadığını gördü.

Çizik okalıptüs masasının üzerindeki buzlu camın kenarına dökülen küllere küfredip tıka basa dolan kül tablasına sigarasını söndürdü. Birden telefon çaldı. Yerinden sıçrayıp derin bir nefes aldı.

Anna'nın neşe dolu sesini duymayı bekliyordu, telefonu açtığında annesine nerede olduğunu söyleyecekti.

"Wendy, ben Tony."

İrkildi. "Ah, merhaba. Düşünmüştüm ki..."

Tony, "Biliyorum," diyerek söze başladı. "Dinle, daha erken arayamadığım için kusura bakma ama hastaneden daha yeni ayrılıyorum."

"Hastane mi? Aman Tanrım, biliyordum." Ahizeyi sıkıca tuttu. "Sorun ne? Ne olmuş?"

"Bilmiyorum... Anna hastanede. Uçurumun kıyısında bulunmuş. Birkaç kesikle yara beresi var. Şok geçiriyor gibi. Konuşmuyor. Fakat..."

Wendy nefesini tuttu. *Fakat?*

"Jack hâlâ kayıp. Onu bulamıyorlar."

Wendy, Tony'nin sesindeki korkuyu hissetti. Bedeni ve zihni işlemez oldu, dünyası yıkıldı.

"Ne?" diye sordu zayıf bir ses tonuyla.

"Jack'i bulamıyorlar." Tony'nin sesi çatladı. "Ben, ben neler olduğunu anlayamıyorum. Jack'i aramaya gidiyorum. Arabayı çaldıklarını ve Jack'in arabada olduğunu fark etmediklerini düşünüyoruz..."

Wendy karşılık veremedi. Kızının yaşamından bu kadar uzak kaldığını hissetmemiştii hiç. Ülkenin bir ucundayken ne yapabilirdi? Batı Avustralya'da değil de Afrika'da gibiydi. Anna'nın sözünü dinlememeli, Jack doğar doğmaz Sidney'e gitmeliydi. Anna, Jack biraz büyüüp iletişime açık hale gelinceye kadar uçak biletini almamasını söylediğinden Wendy onları rahatsız etmek istememiştii ama bakın neler oldu.

“Ah, Tanrım!” dedi. Düşünceleri birbiri ardına sıralansa da güçl kle bi imleniyordu. Yapabilece i tek bir  ey vardı: Sidney’e gitmek. “Hemen bilet alaca ım. Olabildi ince  abuk oraya geliyorum.”

“Ne zaman gelece ini l tfen bana bildir.  zg n m,  imdi gitmem gerek. Arabay  annem kullan yor ama birka  telefon g r  mesi yapmal y m.”

Ba ını salladı. Konu maya mecali yoktu. Tony g r  meyi sonland rd  ında sinyal sesini duydu. Ahizeyi b r k p terli avu  i lerini masaya yaslay p i ini  ekti. En k t  senaryoyu d    memeye  alı ıyordu. Kendini kahretmemeli, dikkatli davranmalı ve s k netini korumalıyd .

Ansızın sı rad  ında k hne sandalyesi mutfaktaki fayansların  st ne tang rdayarak  arpt , yatak odasına gidip bavulunu haz rlamaya ba ladı.

Wendy h z n  sabit tutmaya  alı arak kuzeye do ru arabas yla yol aldı. B yle bir g nde polisle u ra mak istemiyordu.

Sidney’e en son Anna ve Tony’nin d   n  i in gitmi ti. Yolcu koltu unda oturan babas yla birlikte bu yoldan ilerlemi ti. Babas  heyecanlı bir  ocuk gibiydi,   nk  hi  u a a binmemi ti. T ren sırasında koridorda y r yen Anna’y  g rd   nde gururlanm  , g zleri dolmu tu. O g n, bebekli inden bu yana bo  olan Anna’nın babas  rol n   stlendi i i in Wendy  ok ferahlam  tı. Wendy k zının babas n   a  rmad  n  yeni fark ediyordu ama bu  imdilik bekleyebilirdi.

Kuca ındaki telefonu kald rd , hoparl r n  a  p Pam’i aradı. K z karde inden yardım istemeyi sevmezdi. Pam her i te ba arılı olan insanlardandı: G zel bir evi, iyi bir i i,

harika bir kocası vardı. Yıllar önce okulunu bitirir bitirmez şehre kaçıp gitmeyi başarmıştı. Sekiz sene önce anneleri öldüğünde Wendy babasının bakımını üstlenmişti. Derken Anna Sidney’de bir üniversiteye kaydolmuştu, Wendy başka ne yapmalıydı ki? Gerçekleştirmek istediği hiçbir hayali yoktu. Kız kardeşine göre var olan tek artısı Anna’ya sahip olmasıydı. Pam’in hiç çocuğu olmadı. Wendy hiçbir zaman nedenini sormadı.

“Merhaba Pam, benim.”

“Merhaba, nasıl gidiyor?”

“Ah, nereden başlayacağımı bilmiyorum.” Gözlerini kuruladı. “Korkunç bir şey oldu. Anna şu an hastanede ve Jack’in nerede olduğunu bilmiyorlar.” Pam’in nefesinin kesildiğini hissetti. “Yarın sabahki ilk Sidney uçağına bilet almayı başardım. Perth’e doğru giden yoldayım ama daha birkaç saatim var. Bu gece sizde kalabilir miyim?”

Pam, Wendy’nin söylediklerini anlamaya çalışıyormuşçasına bir anlığına duraksadı. “Elbette kalabilirsin. Araba kullanabilecek durumda mısın? İstersen gelip seni alabilirim.”

“Hayır, hayır. İyiyim.” Sesindeki histerik yanı duyabiliyor, gerçekte araba sürebilecek güçte olmadığını biliyordu. Fakat devam etmeliydi, durmak seçenekleri arasında değildi. Bir şeyler yaptığını hissetmeye ihtiyacı vardı.

“Peki. Wendy... Dikkatli kullan, tamam mı?”

“Tamam, birazdan görüşürüz.”

Telefonu kapattıktan sonra cevapsız çağrı olup olmadığını kontrol etti ama ne yazık ki yoktu. Keşke Tony’dan biraz daha bilgi edinseydi. Tony’nin söylediklerinden sonra şoka girmişti. Tony’yi tekrar rahatsız etmek istemiyordu. Titreyen ellerini kontrol edebilmek için direksiyonu sıkıca tutup odaklanarak yola devam etti.

Bölüm 5

O gün
15:00

Ursula, Anna'nın bulunduğu uçuruma doğru arabayı sürerken Tony yolcu koltuğunda oturmuş, tanımadığı cadeleri tarıyordu. Uzun süre bakmaya odaklanamıyor, işitme duyusu berraklaşmıyordu. Hayatta kalabilmek için her tür sese karşı keskinleşmiş ilkel hayvan içgüdüleriyle hareket ediyordu. Düşünebildiği her şeyi yapmıştı: Wendy geliyordu, Emily arkadaşlarını aramıştı, babası ve Lisa ailedekilere haber veriyordu. Uçurumun kıyısında buluşmak için onlarla sözleşmişti.

Tony pencereden baktı. Yarım saattir yoldaydılar. Birkaç saat içinde hava kararacaktı. Akşam olmadan Jack'i bulmak zorundaydılar. Aksi takdirde oğlunu alıp götürmelerin kaçmaya fırsatları olacaktı. Jack'i bir yerlerde bıraktıklarında bebek üşüyüp acıkacaktı. Jack'in korkacağı, yapayalnız kalacağını düşününce metalik bir kan tadı hissedene kadar yanığının iç kısmını ısırdı. Odaklanmalı, düşünmeli ve plan yapmalıydı. Duygusallığın zamanı değildi.

Anna kendisi gibi davranmayan Tony'nin ufak şeylerden kaygılandığına inanmazdı, ancak bu doğru bir saptamaydı. Ancak işler kontrolünden çıkmaya başlayınca, Tony içinde uğuldayan adrenalinin sesini hisseder, Anna'nın aksine Tony'nin işleri tıkırında giderdi. Anna kocasına stresten keyif almaya çalışmanın sağlıklı bir durum olmadığını, Tony'ye gevşemesini ve çok çalışmamasını söylerdi. Belki de karısının sözünü dinlemeliydi. Ah, bu sabah işe gitmemeliydi. Üstüne çöken düşünce buydu işte: Anna'yı dinlemeliydi.

Ağzının içine biriken kan, düşüncelerini çözmesi gereken meseleye geri getirdi. Yanıt basitti: Anna'nın arabasını bulmalı, bunu başarabilmek için Anna'nın bulunduğu yeri aramalıydı. Böylelikle Jack'in nerede olduğunu da anlayabilirdi.

Gözlerini kısıp uzaklara bakarak, "Yavaşla anne," dedi.

Ursula frene bastı. "Ne gördün?"

"Bir kilise var." Usulca ilerlerken başını sallamaya başladı. "Düşündüm ki... Bebekleri kapı önlerine bırakan insanlar olduğundan söz etmiştin. Bunu her kim yaptıysa, eğer Jack'in arabada olduğunu bilmiyorsa mutlaka onu bir yere bırakmıştır."

"Doğru düşünüyorsun." Ursula oğluna doğru bakıp tekrar yola odaklandı. "Jack'i birileri almıştır Anthony. Eminim. İyidir."

Tony'nin gözleri yandı. Bu fikre inanmak istiyordu. Araba hırsızları çocuklara zarar vermeye çalışmazdı. "Biliyorum. Haydi, gidip plaja bakalım."

Ursula onayladı, sinyal yakıp ana yola saptı. Tony koltuğuna gömülmüş, hâlâ pencereden dışarıyı gözetliyordu. Kahvaltıdan bu yana hiçbir şey yemediğinden midesi bulanmıştı. Yine Jack'in aç olup olmadığını düşünmeye başladı. Bir annenin arabasını çalabilecek denli iğrenç olan in-

sanlar bile bebeklerin doyurulması gerektiğini bilirdi, öyle değil mi? Ona göre herkesin biraz süt veya su alacak kadar duyarlılıkları vardı. Yoksa yanılıyor muydu?

Ana yoldan otoparka doğru dönen bir polis arabası gördü. Ursula yavaşladı, sürücü tarafındaki camı açmak için düğmeyi itti. Tony annesine yanaştı, arkalarından el sallayan polise ismini söyledi.

Otopark yolu pürüzlüydü. Her iki taraftaki ağaçların lifleri arabaya sürtünüyordu. Güneş batmaya başlamış, ağaçların gölgesi alacakaranlıkta kalmıştı. Zaman zaman eğilen bir dal, loşluğun arasına ışığın sızmasını sağlıyordu. Anna buraya ne diye gelmişti? Buraya daha önce birkaç kez birlikte gelmişlerdi: Anna şemsiyenin altında uzanmış kitap okurken, Tony koyda sörf yapmıştı. Anna buraya hiç yalnız gelmemişti. Karısının plaja giden bu patikada Jack'le doğa yürüyüşü yapmak için neden bu kadar yolu teptiğini bir türlü anlayamıyordu. Bu durum düşüncesini kanıtlıyordu: İşin içine mutlaka başka biri de karışmış olmalıydı. Birden gözyaşları boşandı. Gözlerini kapayıp güçlükle yutkundu. Kontrolünü kaybetmemeliydi.

Otoparka ulaştıklarında aydınlığa kavuşmuşlardı. Otoparkın tek girişi vardı. Sol taraflarında uzayan yürüyüş yolundaki kabartmalı haritaların tutturulduğu ahşap bir pano, onun arkasında da kayalıklar boyunca devam edip patikaya açılan bir yol bulunmaktaydı. Otoparkın diğer ucunda ahşap bir çit, bir dizi sarp kayalık ve alt kısımdaki plaja inen eski basamaklar göze çarpıyordu. Yukarı baktığında bir ambulans gördü. Midesi kenetlendi. İki paramedik, aracın arkasında duruyor, biri kollarını bağlamış, diğeri asfaltla kaplanmış toprağı ayağıyla sürüyordu. Bir şeye gülüyorlardı. Birden kadın paramedik, başını kaldırıp arabalarını görünce gülmeyi kesti. Başını sallayarak diğerlerini uyardı. Tony nefes alıp vermek için kendini zorladı.

Paramedikler sadece bekliyorlardı. Bu standart prosedürdü, hiçbir anlama gelmezdi.

Ambulansın arkasında iki tane boş polis arabası duruyordu. Otoparkın en uzak köşesi olan, plaja inen basamakların yakınında bir başka araç vardı. Tony aracın yalnız motor kapağının bir kısmını görebilse de onun Anna'nın arabası olduğunu anladı.

Uzun süredir orada olduğuna inanmak istemeyerek öylece baktı. Arabanın bulunması son ümidiydi. Besbelli Jack de arabanın içinde değildi ya da yetkililer Jack'i bulmuştu. Yetkililerin bu denli belirgin bir durumu gözden kaçırmış olabileceklerine ihtimal verebilir miydi? Belki de Jack hâlâ pusetindeydi.

Ursula el frenini çekip motoru susturdu. "Haydi, gel!" diye seslendi.

Tony emniyet kemerini çıkarıp arabanın kapısını açtı. Bacaklarını sallayıp ayakta durabilmek için kendini zorlayarak çekingen bir adım attı. Arabadan inmesi gerekiyordu, ancak her nedense o an yapmayı istediği en son şey buydu.

Ursula, Tony'nin arabanın etrafında yürüyüşünü izledi. Kulaklarının arkasında kalan gür, koyu kahverengi saçlarının griye döndüğünü ilk kez fark etti. Henüz otuz yaşındaydı ama bir ihtiyar gibi yürüyordu. Oğlunun, bakışlarını yakalamasından çekinerek gözlerini çevirdi. Onun yüreğine su serpmeyi, her şeyi halledeceğini, böylelikle Tony'nin oradan ayrılp hayatına kaldığı yerden devam edebileceğini söylemeyi arzuluyordu. Fakat artık Tony küçük bir çocuk değildi. Dahası bir erkek, bir koca, bir babaydı.

Arkalarındaki yoldan geçen arabanın sesini duyunca dönüp baktı. Jim'in servis aracını gördüğünde rahatlayarak gülümsedi. "Baban ve Lisa geldi."

Tony bakıp onayladı. Jim ve Lisa arabadan fırlayıp koşarak önce Tony'ye sonra da Ursula'ya sarıldı.

Jim, Ursula'yı kucaklarken kulağına, "İyi misin sevgilim?" diye fısıldadı. Ursula kocasına baktı. Azalan saçları grileşmiş ve biçimsizleşmişti, belki Tony'ninki de iki sene içinde bu hale gelecekti, fakat gözleri kocasıyla ilk tanıştıklarındaki gibi aynı derinlikte kahverengiydi. Jack'in gözleri de dedesininkilere benziyordu. Güzel, iri, parlak gözleri. Kalın pazen gömleğinin içinden, yıllarca fiziksel olarak çalışmanın sonucunda hâlâ sert olan adalelerini hissederek Jim'e sınıksı sarıldı. Gözyaşlarını saklayarak, "İyiyim, güçlü olmamız gerek," dedi.

Bakışlarını Tony ve Lisa'ya çevirdi. Lisa'nın uzun, siyah, gevşekçe toplanmış saçları önü açık, gri sandaletleriyle pembe şifon iş elbisesinin etekliği etrafındaki kumu girdap misali döndüren rüzgârdan uçuşup duruyordu. Kendi tasarımları içinde her daim güzel görünürdü. Koyu göz makyajı dağılmıştı. Mendille hafifçe burnuna dokunuyordu. Kendinden yaklaşık otuz santim daha uzun ve birkaç yaş büyük olan ağabeyine bakıp zarif kolunu onun beline doladı. Tony ve Lisa çocukken de çok yakın değillerdi. Aralarındaki beş yaş, ortak yönlerinin az olmasına yol açmıştı, fakat birer yetişkin olduklarında iyi arkadaş olmayı başarmışlardı. Lisa, Anna'ya her zaman bir abla gibi davranmış, Ursula da onu kızı gibi görmüştü. Acaba Anna düşündükleri gibi biri miydi? Ursula mendil almak için çantasına uzandı. Şimdi böyle şeyler düşünmenin sırası değildi.

Çalıkların kapladığı yoldan bir polis onlara doğru ilerledi. "Merhaba. Ben Sutherland'den polis memuru Brad Dixon."

Tony öne doğru bir adım atıp memurun elini sıktı. "Tony Patton." Sesi güçlüydü, kardeşi gururlandı. "An-nem Ursula, babam Jim, kız kardeşim Lisa."

Memur Dixon herkesle tokalaştı. Ursula'nın avucu me-murun güçlü, soğuk elinin aksine nemliydi. Memur onlara araştırma hakkında kısaca bilgi verirken Lisa adamın bur-nundaki çillere bakıyordu. Polis henüz yirmilerinin başın-da, Lisa'dan oldukça genç bir adamdı. Ona göre bu yaşta-kilerin böyle işlerle uğraşması doğru değildi.

Tony memurun sözünü kesti. "Araba." Bakmadan ara-banın olduğu yönü işaret etti. "Jack içinde miydi? Yoksa..."

Lisa gözlerini güçlükle kırpıştırarak konuşmaya odaklandı. Memur Dixon'ın ne söyleyeceğini biliyordu. Tony'nin bildiğinden de emindi.

"Hayır. Araba boştu. Hiçbir müdahale ya da mücade-le izine rastlamadık ama adli tıp uzmanları incelemelerde bulunuyor elbette. Üzgünüm, fakat gerçekten neler oldu-ğunu açıklayabilecek hiçbir delil yok."

Ursula'nın son umut kırıntısı da tuzlu rüzgârla kopup gitti. Gözlerini yumdu, bir an açmaya cesaret edip Tony'ye baktı. Solgundu. Lisa'nın elini tuttuğunda kızının titredi-ğini hissetti.

Tony sert bir ifadeyle, "Arabayı görmem gerek," dedi.

"Evet." Jim elini Tony'nin omuzlarına koydu. "Haydi, bakalım. Belki polisin fark etmediği bir şey buluruz."

Tony başını salladı. "Eminim bir şey vardır, bir kanıt... Bunu yapanın kim olduğunu gösterecek bir delil."

Dixon kaşlarını çattı. Bir şey söylemek istiyormuş gibi ağzını açtı, sonra vazgeçerek arabaya doğru yürümeye başladı. Tüm aile onu takip etti.

Tony, Corolla'nın camlarını açtı. İçeriye görebilmek için her köşeden çarçabuk başını eğip kaldırdı. Ursula oğlunun yanına gelip elini omzuna koyunca Tony aranmayı bıraktı.

Tony yavan bir ses tonuyla, "Jack burada değil," dedi.

"Biliyorum tatlım." Kendi elinin titrediğini gizlemek için oğlunun omzunu sımsıkı tutmaya devam edip arka pencereden arabanın içine baktı. Sol tarafta duran puse-tin altında büyük, siyah bir çanta duruyordu. Bu, Jack'in eşyalarının konulduğu bebek bakım çantasıydı. Nazikçe Tony'yi arabadan uzaklaştıırken, "Haydi, gel tatlım. Gi-delim. Orada daha yardımcı olabiliriz," dedi.

Tony başını salladı, annesi oğlunu ailesinin yanına gö-türdü.

Tony daha fazla sabredemedi. Gün batmak üzereydi. Plajı, patikayı, çalılıkları dolanmışlar ama hiçbir ize rastlama-mışlardı. Sarp kayalıklarla ancak okyanusun üzerinde, ha-vadan görülebilen, eski kumtaşından uçurum seti olarak sıralanan mağaraların tepesinden bir helikopter uçuyordu. Polisler Jack'i bulacaklarını söyleyip Tony'yi sakinleştiri-mişlerdi, fakat artık sadece ellerinden geleni yaptıklarını söyleyip duruyorlar, Tony'ye acıyarak bakıyorlardı. Doğ-rudan gözlerinin içine bakamıyor ve sohbet etmekten kaç-ıyorlardı. Tony polisin aramayı sonlandıracağını, vazgeç-tiklerini anlamıştı.

Fakat Tony, Jack'in orada olmadığından emindi. Ola-mazdı. Jack başka bir yerde, güvenilir bir yerdeydi. Öyle olmalıydı.

Uçurumun kenarında dururken şöyle bir sallandı, düş-mesi halinde hayatta kalıp kalamayacağını hayal etti. Anna burada ne yapmıştı? Korkusundan buraya kadar koşmuş muydu? Yumruklarını sıktı, patikaya geri döndü. Aklını yitiriyordu: Anna ve Jack'in ona, yardımına ihtiyacı var-dı. Çömeli-p dikkatini toplamaya çalışarak başını ellerinin

arasına aldı, sızlandı. Başını kaldırdı. Şaşırmıştı. Ailesinin, hemen arkasında beklediğini fark etti. Babası ayağa kaldırmak için Tony'nin elini tuttu. Ursula oğluna sarıldı.

"Anne, Jack nerede?" Sözcükler bölük pörçük çıkmıştı ağzından.

Ursula derin bir nefes alıp başını salladı. "Keşke buna yanıt verebilseydim," dediğinde Tony annesinin sesindeki titremeyi hissetti.

"Daha fazla insana ihtiyacımız var! Jack her yerde olabilir! Zaman akıp geçiyor."

Jim oğluna yaklaşıp, "Onu bulacağız," dedi. "Bulacağız!"

Lisa yüzünü kapayıp aceleyle hareket etmeden önce bir şeyler mırıldandı. Ağabeyi kardeşinin boğuk hıçkırıklarını iştebiliyordu.

Ansızın aklına bir şey geldi. "Haberlere çıkmalıyız, hemen şimdi! Böylelikle Sidney'deki herkesin haberi olur. Jack herhangi bir yerde olabilir, bir uçakta bile olabilir! Ne yapacağımı bilmiyorum. Hiçbir şey yapmıyormuşum gibi hissediyorum ve her geçen dakika..." Cümlesini bitiremedi. Daha önce hiç bu denli çaresiz kalmamıştı. "Nerede bu çocuk?" Gözyaşını sildi. Asla polis gibi düşünmeyecek, Jack'i aramaktan vazgeçmeyecekti. "Beni hastaneye götürün! Anna bebeğin nerede olduğunu biliyor, bilmeli! Tekrar deneyeceğim, belki biraz kendine gelmiştir. Benimle konuşmak zorunda. Neler olduğunu bilen yalnızca o!"

Ursula elini oğlunun omzuna koydu. "Lütfen sakinleş, polis ellerinden geleni yaptığını söyledi..."

"Yeterli değil! Daha fazlasını yapmalıyız!" Yumruğunu sıktı, arkasındaki yamru yumru okalıptüs ağacını yumruklamaya başladı.

"Tony! Dur!" Jim Tony'nin bileğinden tuttu.

Kolunu geri çekmeye çabaladı, fakat babası bileğini sıkıca kavradığından vazgeçip birden gevşedi. Jim oğlunun gevşeyen omuzlarını tuttuğu anda Tony babasının yüzüne bakamıyordu. Babası oğluna, hayatı boyunca doğru olanı yapmasını öğütlemişti. Ona hiçbir zaman baskı uygulamamıştı. Çocukken babasının, hayatına biraz da olsa müdahale etmesini arzulamıştı bazen. İyi iş çıkardığını söylemek yerine diğer babaların yaptığı gibi ragbi sahasının kenar çizgisinden oğluna bağırmasını ya da eve sarhoş geldiğinde kulağını çekmesini istemişti. Şimdi de babası Tony'yi suçlamayacak ya da bu sabah Anna ve Jack'i yalnız bırakmaması gerektiğine inanmayacaktı. Babası oğlunun her zaman doğru olanı yaptığını söylerdi. Belki duymak istediği buydu, fakat öte yandan babasının bu kez yanılmış olabileceğini düşünüp korkuyordu. Kendi oğlunu hüsrana uğratacağından korkuyordu.

Ursula, Jim'e baktı. Tony'nin dirseğinden tuttu. "Arabaya dönelim. Lisa'yı kontrol edeceğim, sonra hastaneyi arayıp durumunda herhangi bir değişiklik olup olmadığını öğreneyim. Eğer yoksa, herhangi bir mesaj gelip gelmediğini ya da gözden kaçırdığımız bir şey olup olmadığını anlamak için eve gidelim."

Başını sallayıp tükenmiş bir halde, ağır adımlarla, başı önünde arabaya doğru yürüdü. Ursula da birkaç dakika içinde oğluna yetişti. Tony arka koltuğa yayılıp annesinin acil servisi aramasını bekledi. Artık düşünmüyordu, olası tüm açıklamaları tüketmişti. Gözlerini kapatıp başını annesine doğru çevirdi. Ursula evin önünde durduğunda bile Tony tek kelime konuşmadı. Uykudan yeni uyanmış bir bebek gibi etrafına bakıyor ama aslında uyanmak istemiyordu. Küçülmeyi, bebek gibi yatağa taşınmayı, çocuklarınkine benzer derin bir uyku çekmeyi istiyordu.

"Anthony? Anthony? Geldik."

Gözlerini açıp çevresine bakınca gerçekliğe kavuştu. Hiçbir şey değişmemişti. Yüzünü ovalayıp arabadan indi, eve doğru yürüyüp kapının kilidini açtı. Ardından annesinin arabayı kilitlediğini işitti.

İçeride, yeni bir hedef belirleyebilmek için doğruca yatak odasına gitti. Sistemli olması gerekiyordu. İşe Anna'nın yatağın kenarında tuttuğu günlükleri ve defterleriyle başlayacaktı, sonra eşinin elektronik postalarını, bilgisayarındaki bütün dokümanları, telefonundaki her mesajı okuyacaktı. Ta ki bir şey buluncaya kadar... Ne bulacaktı ki? Komodinin çekmecesini açıp karıştırmaya başladı. Bir kitabı kaldırdığında birden durdu, nabızı hızlandı. Anna'nın kullandığı ilaç kutusunu eline aldı. Tabletlerin folyo şeritlerini çıkardı. Sadece iki tanesini kullanmıştı. Gözlerini kapatıp başını salladı. Bu mümkün değildi. İlaç kullanmaya yaklaşık iki hafta önce başlamıştı. Neden ilaçlarını almamıştı? Kutuyu yerine koydu, daha dikkatli düşünmeye gayret ederek çekmeceyi kapattı. Tam o sırada ön kapının açıldığını işitti. Yağ ve sarımsak kokusu aldı. Koku mide-sini bulandırdı. Babasının seslenişini, tabakların tıkırtısını, fırın kapağının açılışını, musluktan akan suyun şırıltısını işitti.

Ve telefonun sesini.

Telefon çılgık gibiydi.

Musluk kapandı, mırıldanmalar kesildi. Bütün ev nefesini tutmuş gibiydi. Hiç düşünmeden ve telefonun tekrar çalmasına izin vermeden Tony salondaki masaya doğru koştu, ahizeyi kaldırıp yanıt verdi.

Ursula donakalmıştı. Sağ eli pizzayı fırına koymak üzereyken havada asılı kalmıştı. Tuhaf bir heykel olma oyunu oy-

nuyorlarmışçasına Jim ve Lisa da hareketlerinin ortasında kalakalmışlardı.

Tony adını söyledi. Sonra sustu. Sonunda, "Anlıyorum. Olabildiğince çabuk oraya geliyorum," diyebildi.

Ursula derin bir nefes alıp elindeki pizza kutusunu mutfak tezgâhına bıraktı. Kocasına ve kızına baktı. Lisa hüngür hüngür ağlıyor, Jim usul usul başını sallıyordu. Ursula yutkundü. Mutfaktan çıkıp koridora, oğlunun yanına gitti. Tony dimdik duruyor, daha önce hiç görmemiş gibi elindeki telefona bakıyordu. Ağzı yarım açıktı, nefes alıyor gibi görünmüyordu. Ursula eğer konuşursa oğlunun tuzla buz olup tükeneceğini düşünüp korkuyordu.

"Anthony? Arayan kimdi?" Fısıldar gibiydi.

Tony kımıldamadı bile, hâlâ telefona bakıyordu.

"Anthony?"

Bakışını annesine yöneltmeden önce sanki bir asır geçmişti. Yüzü solgundu, beti benzi atmıştı.

"Polis."

İstemsiz bir biçimde soluksuz kaldı ve eliyle ağzını kapattı.

"Hemen hastaneye gitmem gerek."

O zamana kadar insanın kalbinin bir dakikalığına durduğuna inanmayan Ursula, Tony elleriyle yüzünü kapattığında artık bu konuda bir kuşku duymamaya başladı.

"Neden? Sorun ne? Anna'ya mı bir şey oldu?" Tony başını sallayarak karşılık verdiğinde Ursula ansızın durdu. Ellerini yüzünden çekti. Kana bulanmışlar gibi irkilerek ellerini önünde kenetledi.

"Jack'i bulmuşlar." Sesi feryat eder gibiydi, başını kaldırıp annesine baktı. "Geç kaldım anne, çok geç kaldım..."

Yere yığılmadan Tony'ye ulaşabildi. Kollarını oğlunun geniş sırtına koyup ağlayan çocuğu göğsüne dayadı.

Söyleyebileceği hiçbir şey yoktu.

Bölüm 6

Altı hafta önce

4 Ağustos 2009 Salı

Anna bunun doğal yollarla gerçekleşeceğini varsaymıştı. Kasılmaları tıpkı filmlerdeki gibi gece yarısı başlayacaktı. Uyurken koyu kahverengi saçları birbirine dolanmış kocası Tony'yi omzundan hafifçe sarsacak, adam sıçrayarak uyandığında, onu öpüp kulağına fısıldayacaktı. "Bebek geliyor." Tony gülümseyerek yataktan fırlayıp çarçabuk giyinecek, eşini arabaya bindirip hastaneye götürecekti.

Hastane yolundaydılar ama telaş etmiyorlardı. Panik yok, hız yok, trafikte dalgalanma yok. Sidney'in akşam trafiğinin en yoğun saatlerinin kalıntılarına karşı arabalarını sürerken yol gayet sakindi. Anna dokuz aylık hamileydi, hatta zamanı geçmişti. Doğum sancısını başlatmak için her şeyi denemişti. Uzun yürüyüşlere çıktı, ahududu yaprağı çayı içti, köri kullandı, devasa ve itici görünse de seks bile yaptı. Hiçbiri işe yaramadı. Fakat bu gece hastaneye yatacak ve yarın doğum gerçekleşecekti.

Tony'nin sol koluna dokundu. "Üzgünüm tatlım," diyerek doğruca kocasına baktı.

Tony kaşlarını çatarak eşine döndü, sola sinyal verip hastane yoluna odaklandı. "Üzgün müsün? Neden?"

Anna omuz silkti. "Böyle olmasını istememiştim. Çok yapmacık görünüyor."

"Bebeğim, saçmalama lütfen." Tony eşinin ellerini sımsıkı kavradı. "Bu şekilde gerçekleşti sadece. Yarın hepsi bitecek ve bebeğimize kavuşacağız."

Anna başını salladı. Tony haklıydı, elbette haklıydı. Farklı şekilde yapabileceği hiçbir şey yoktu. Hastane binası önlerinde belirirken Anna radyo istasyonunu değiştirmekle meşguldü.

Neredeyse boş olan çok katlı otoparkın zemin katına arabalarını kolayca park ettiler. Kapıyı açarken Anna bacıklarını sallayıp ağırlarını hafifletmeye çalıştı. Sağ elini şişkin karnına dayayıp sol eliyle arabanın kapısını kapattı. Tony arabayı kilitlerken çıkan tiz ses yankılandı ve Anna'nın etrafını sardı. Soluk floresan ışığıyla parlayan gri beton duvarlara bakıp ürperdi.

Kocası, "Hazır mısın?" diye sorunca Anna evet anlamında başını salladı.

Tony yerde duran iki çantayı kaptı, alacakaranlıkta yürümeye başladılar. Sessiz hastane bahçesini geçtiler. Birkaç şık giyimli insan çağrı cihazlarına bakarak ya da telefonlarıyla konuşarak hızla yanlarından geçti. Elinde bir buket sarı lale tutan yaşlıca bir bayan panodaki hastane haritasını inceliyordu. Bir heyecan dalgası Anna'nın hayal kırıklığının içine işledi: Hayır, istediği gibi normal bir doğum olmayacaktı, ancak yarın bebekleri yanlarında olacaktı. Gülmüyerek doğumhanenin ağır cam kapısını itmek için ilerledi.

Kabul masasında kayıt yaptırıp asansörle onuncu kata çıktılar. Kapı yavaşça kayıp açıldığında servise doğru yürüdüler. Yeni boya kokusu Anna'nın başını döndürdü.

Yumuşak, gri halı esnekti ve etraftaki sesleri sarıp sarmalıyor gibiydi. Hemşire, odalarını gösterdi, Anna'ya birkaç soru sorup yerleşmeleri için onları odada bıraktı.

Anna etrafına bakındı. Oda ufacıktı, tek kişilik yatak neredeyse odanın tamamını dolduruyordu. Yatağın bir tarafında suntadan uzun bir dolap, diğer tarafında ise üstünde bej renkli plastik bir telefon olan komodin vardı. Sürme kapıyla yatak odasından küçük bir banyoya geçiliyordu.

"Ah, çikolata!" Yastığın üzerindeki paketi eline aldı. "Sadece bir tane. İster misin?"

Tony gülerek, "Hayır, yiyebilirsin. Enerjiye ihtiyacın olacak," dedi. Çantaları yatağın ayak ucuna bıraktı. Pencereye yanaşıp hastane bahçesine, şehrin ışıklarına doğru baktı. "Gayet rahatsın. Otelde gibi, değil mi?"

"Eh, bir nevi. Eksik olan şey bir şişe şarap ve pahalı bir Toblerone. Böylece tatilde olduğumuzu hayal edebiliriz." Yatağın yanındaki duvarda asılı duran oksijen tüpleriyle plastik maskeyi fark edince sırtını döndü. Buzdolabının kapısını açtı. İki şişe su çıkarıp bir kahkaha patlattı. "Bu gece için bize bunları getirmişler."

Tony göz kırptı. "Daha sonrası için buraya bira soksam fark ederler mi acaba?"

"Belki sonra buzlu bir şampanya patlatmamıza izin verirler."

Şampanyadan bahseder bahsetmez kadının neşesi kayboldu, bu duygu korkuyla yer değiştirdi. Henüz kutlama yapmaları için bir nedenleri yoktu. Bir şeylerin ters gideceğine dair hissettiği o derin vızıltıyı önemsemeyebilirdi. *En azından şimdilik işler yolunda*, diye söylendi kendi kendine. Bu denli kaygılanmak için ortada bir neden yoktu.

Tony televizyonu karıştırırken Anna çantasındakileri çıkarmaya başladı. Elbiselerini yeniden katlayıp Tony için küçük bir yatağa dönüştürülen yerin altındaki çekmeceye

kontrol haplarını kullanmayı bırakmış ve aylık umut döngüsü başlamıştı. Her regl olduğunda umudunu hüznün gözyaşları ve kahreden başarısızlık duygusu takip etmişti.

Hemşire işini bitirip giyinebileceğini söylediğinde Anna anıları bir kenara bıraktı. Artık önemli değillerdi. Hamileydi ve yakında bebeği kollarında olacaktı.

Tony'yle birlikte birer fincan çay içip bir çikolatayı paylaştılar, sonra Tony karısını öptü. Gidip kendi yatağına uzandı. Ayakları yataktan dışarı çıkınca gülmeye başladı. "Bir çocuğun yatağına yatmışım gibi."

Anna gülümseyip ışığı kapattı. Uyanık bir halde yatağında uzanırken Tony hafifçe horlamaya başladı. Dijital saatteki sayıları takip edip sabaha kadar geçen zamanı saydı. Zihnini dinlendirmeye çalışırken bedeni işe koyuldu.

Bölüm 7

O gün
19:00

Birkaç saat önce yabancı hissettiği hastane Tony için artık korkunç derecede tanıdıktı. Acil'deki çocuk bölümü Anna'nın bahsettiği Lilliputların ülkesine benziyordu. Duvarlara resmedilen parlak renkli kelebekler ile uzay gemileri buranın keder ve gözyaşı mekânı olduğunu gizleyememişti.

Tony artık ağlamıyordu.

Doktorun dingin bir şekilde söylediklerini dinliyordu sakince, artık kimsenin yapabileceği bir şey yoktu. Bunun doğru olmadığını düşünüyordu: Polis hemen bir helikopter ayarlayabilir, bunca zamandır durduğu yerden Jack'i alıp getirebilirlerdi. Çok yakınlarında, uçurumun ötesindeki kayalıklarda gizlenmişti.

Ya da o sabah evde kalabilirdi.

Hastanenin dışında pürüzlü bir duvara yaslandı. Dizleri kıvrıldı, soğuk betonun üstüne oturana kadar yavaşça kaydı. Başını ellerinin arasına aldı. Uyuşmuş gibiydi. Jack'i görmesi için onu alıp götürdüklerinde içinden bir şeyler kopmuştu sanki.

Zihninde kelimeler uçuşup duruyordu. *Trajedi. Polis. Adli tabip. Otopsi.* Başu zonkluyordu. Tüm bunların kâbus olmasını diliyordu. Keşke uyanabilse ve Anna kalkıp bunun doğru olmadığını söyleyebilseydi.

Anna. Hâlâ o odadaki yatakta yatuyordu. Neden konuşmadığını artık anlıyordu, o da tıpkı Tony gibi paramparça olmuştu. Düşünemez hale getirmek için ona her ne verdilerse, hissettiğı acı kadar onu uyuşturamamıştı. Ona ve Jack'e korkunç bir şey olmuştu. Puset hâlâ arabadaydı. Anna uçuruma gezinmek için gitmemişti. Korkunç bir şey olmuştu ve Anna kaçmıştı. Belki Jack'in düştüğünü görmüş ama geç kalmış, onu tutamamıştı. Sessiz kalması boşuna değildi.

Bazı şeyler konuşulamazdı.

Elleriyle saçını çekiştirdi, yanan gözlerini avuçlarıyla ovaladı. Yanına birinin oturduğunu hissettiğinde babasının geldiğini anladı. Bir an ufak bir çocuk olduğunu, ıslak kuma sapladıkları oltalarıyla plajda, yayınbalığı ısırığı hakkında tesadüfi konuşmaları dışında Jim'le birlikte sessizce oturduklarını hayal etti. Birbirlerine bir şey söylemelerine gerek yoktu. Tony öyle gecelerde rüyasında balıklar görerek tuz kokusu eşliğinde güzelce uyurdu.

Şu anda da birbirlerine bir şey söylemelerine gerek yoktu.

Başını kaldırıp kan çanağına dönmüş gözlerinden kıvılcımlar çıkaran Jim'e baktı. Daha önce babasının ağladığını hiç görmemişti. Yaşlı ve zayıf görünüyordu, saç Tony'nin hatırladığından daha gri gibiydi. Dudağının üstünde yeni yeni çıkan gümüşü bıyığına kâğıt mendil parçaları yapışmıştı.

"İyi misin baba?"

Jim önce güler gibi bir ses çıkarıp inledi. "Lanet olsun, bana iyi olup olmadığını sorma! Ben sadece..." Başını sal-

ladı. "Gerçekten çok üzgünüm. Ne söyleyeceğimi bilmiyorum."

Gözyaşları akmaya hazırlanırken Tony, "Annem nerede?" dedi çatlamış bir sesle.

"Lisa'yla birlikte. Birkaç telefon görüşmesi yapacaklar. Geç kalmazlar."

"Nasıllar?"

"Onlar için endişelenme. İyiler. Biz senin için buradayız, elimizden ne gelirse..." Jim'in sesi kırıldı, bakışlarının yönünü değiştirdi.

Tony'nin başı önüne düştü. Çocukken her gece annesi onu kucaklar, öper, onu sevdiğini söylerdi. Anna'nın Jack'e yaptığı gibi. Babası hep daha vakur olmuştu. Fakat Tony insanın sevgisini göstermesinin başka bir yolu daha olduğunu bilirdi, ihtiyaç halinde orada olması yeterliydi. Tekrar başını kaldırdı.

"Annemle Lisa'yı eve götür baba. Bu gece yapabileceğiniz bir şey yok."

"Biliyorum ama yanında olmak istiyoruz."

"Lütfen." Gözyaşlarını sildi. "Burada Anna'yla kalmam gerekiyor, kafamı toplamaya ihtiyacım var."

"Tony, burada tek başına kalmamalısın."

"Kalmak istiyorum baba. Sadece... Şu an konuşamıyor, düşünemiyorum. Lütfen. Annemle eve git ve sabah gel."

Jim sesini yükselttiğinde Tony babasının yalvardığını hissetti. "Bizimle eve gel."

"Hayır." Bunu arzulamasına rağmen başını hayır anlamında salladı. "Anna uyanana kadar burada olmam gerek. Teşekkürler. Her şey için teşekkürler."

Jim kolunu Tony'ye dolayıp onu kendine doğru çekti. "Eğer eve gelmek istemiyorsan biz de kalırız. Seni asla yalnız bırakmayacağız, bize ihtiyacın olursa burada olacağız."

Başını sallayıp biraz gevşedi. Ayaklarıyla bir an mücadele edip ayağa kaldırmak için Jim'e elini uzattı. Birbirlerine baktılar. Jim oğlunun sırtına hafifçe vurdu. Tony arkasını dönüp doğruca hastaneye gitti.

Bu defa Anna'yı bulmak için yardıma ihtiyacı yoktu. Daha önce gittiği acil servis odasına doğru yürümeye başladı. Ah, daha bu öğlen gelmemiş miydi buraya? Konuşmalar durdu. Sempatik bakışlara aldırış etmeyerek Anna'nın odasına doğru yürümeye devam etti. Kapıya bir sandalye yaslanmıştı, sandalyede daha önce tanıştıkları polis memuru Pagonis oturuyordu.

Polis ayağa kalkıp Tony'ye elini uzattı. "Bay Patton. Kaybınız için çok üzgünüm."

Tony tek kelime etmeden polise baktı. Polis koruması mı? Ne düşünüyordu bu herifler? Kafasını biraz toparlayınca polisin tam olarak ne düşündüğünü anladı. Yorgunluğunun içinden keskin bir yanma geçip gitti.

Elini Pagonis'inkinden çekerek, "Ne yapıyorsunuz burada?" diye sordu. Bu adam meslektaş veya arkadaşı değildi. Karısını suçluyordu. Hem de neyle? Düşüncesini zihninde bütünleyemedi.

"Bayım, bu standart bir prosedür. Eşinizi sorgulayana kadar..."

"Sorgulamak mı? Şaka yapıyor olmalısınız." Sesi yükseldi, elleri titremeye başladı. "Yapamazsınız... Ona bir bakın! Tanrı aşkına, konuşamıyor bile. Doktorlar bir sürü test yapıyor..."

Oda ritmik bipler ve makinelerden yükselen tıslamalar dışında oldukça sessizdi. Herkesin onları izlediğini anlaması için arkasına dönüp bakmasına gerek yoktu. Anna

böyle manzaralardan nefret ederdi. Tony geçici bir rahatlama hissetti. Anna etrafında ne olup bittiğini anlamıyor gibiydi. *Bırakın herkes dinlesin, evlerine gidip eşleriyle dedikodularını yapsın*, diye düşündü. Anna yanlış bir şey yapmamıştı, saklayacak bir şeyleri yoktu.

Polise gözünü dikmiş bakarken yavaş ama yüksek sesle konuştu. "Ne düşündüğünüzü bilmiyorum ama yanıyorsunuz." Öne doğru birkaç adım attı, polisle arasında ancak birkaç santim kalmıştı. "Onunla konuşmayacaksınız. Onun eşiyim ve onunla ne zaman konuşacağınıza ben karar veririm."

Pagonis çenesini sıktı, fakat Tony tekrar yerine oturana dek gözlerini polisten ayırmadı. "Anlıyorum. Bu gece eşinizin güvende olduğundan emin olmak için kalacağım sadece. Dedektifler sizinle konuşacak."

Tony başıyla memuru onayladı, enerjisi tükendiğinden cevap veremedi. Sandalyeyi henüz bir adım geçmişti ki ardından birinin boğazını temizleyip oldukça tiz, yapmacık bir sesle kendisine seslendiğini duydu. Aldırış etmemeyi istedi ama arkasına döndüğünde genç bir hemşireyle karşı karşıya geldi.

"Bay Patton, sadece sizi uyarmak istedim..." Başını eğdi.

Sesindeki bezginliği saklamaya gücü yetmeyerek, "Ne?" diye sordu.

"Anna oldukça huzursuzdu, çok çırpındı. Doktorlar ona sakinleştirici bir şeyler verdi. O yüzden şimdi uyuyor, onunla konuşamayabilirsiniz."

"Çırpındı mı? Onu daha önce gördüğümde kımıldamıyordu bile."

"Kan almamız gerekiyordu, çok kaygılandı..."

"Herhangi bir şey söyledi mi? Neler olduğu hakkında? Ya da bebeğimle ilgili?"

Hemşire dudağını ısırıp başını salladı. “Üzgünüm. Söylemedi. Sadece... Sadece çılglık attı.”

Tony tekrar odaya baktı. Çılgılık mı? Anna, Tony’nin tanıdığı irade gücü en yüksek insandı. Sesini yükselttiğinde veya insanların arasında tartıştıklarında yerin dibine geçerdi. Neler olmuştu Anna’ya böyle? Doktorların onu uyuşturmasına yol açacak kadar çılgılık atmasına neden olan şey neydi? Hemşireye tamam dercesine bir el hareketi yapıp Anna’nın odasına girdi. Pagonis sandalyesini dışarıya çekme duyarlılığını gösterince Tony telaşla kapıyı kapattı.

Anna uyuyordu. Tony karısının huzur dolu yüzüne bakıp ağlamaya başladı. Gevşek elini tuttu ama düşürdü. Düşüncelerini duyabilmesini umut ederek sessizce uyanmasını diledi. *Uyan, konuş benimle.* Anna hareket etmedi. Bir an onu sarsmayı, ona vurmayı, neler olduğunu anlatması için onu zorlamayı istedi. Böyle bir şey yapmış olabilir miydi? Polis apaçık bu şekilde düşünüyordu. Bu düşünceye kapıldığı için utandı, Anna asla Jack’i incitmezdi. Bu mümkün değildi. Acaba ne görmüştü?

Birden ne kadar yorulduğunu fark etti. Karısının yanındaki dar yatağa geçip ona dokunmayı, sıcaklığını, kalp atışlarını, nefesini hissetmeyi istedi. Jack için birlikte ağlayabilirlerdi.

Kendinden önce uyanabileceği düşüncesi Tony’yi rahatsız etti, ondan önce uyanırsa Anna perişan olup korkacaktı. Neden çılgına döndüğü ortadaydı, ciddi bir travma geçiriyordu. Polis, testler, bugün kim bilir daha nelere tanık olmuştu? Muhtemelen Jack’in öldüğünü de bilmiyordu. Birden ürperdi. Bunu karısına nasıl söyleyecekti?

Cebindeki telefonu titredi. Telefonu eline aldığında ekranda annesinin cep telefonuna ait numarayı gördü. Telefonu meşgule düşürdü, sonra tamamen kapatıp cebine geri koydu.

Bir süre sonra, biri strafor bardakta çay getirdi. Tony çayı içmeyi unutup soğuttu. Bir başkası babasının dışarıda onu beklediğini söyledi, ancak başını sallamakla yetindi; yalnız kalmak istiyordu. Yüzü olmayan hemşireler Anna'nın ateşini, nabzını, kan basıncını ölçmek için içeri girip çıktılar. Anna uyanmadı. Tony titredi. Oda serindi, küçük pencereden baktığında doktorlarla hemşirelerin önlüklerinin üzerine hırka veya kazak giydiğini gördü. Karısının da üşüdüğünü düşündüğünden battaniyesini boyuna kadar çekip kenarlarından sıkıştırdı. Sandalyesini yatağa yaklaştırdı, başını yatağa koyup Anna'nın koluna dokundu. Uyandığında yalnız olmadığını bilmesini istedi.

Bölüm 8

Altı hafta önce

5 Ağustos 2009 Çarşamba

Anna, güneşliğin arasından hastane odasına sızmaya başlayan gri ışığı izledi. Işık yatağın üzerine yayıldı. Işık kendisine ulaşamasın diye kenara kaydı. Yalnızca birkaç dakika önce uyuyakaldığından emindi. Gözlerini kırptırdı, esnedi. Komodinin üzerinde duran bardaktaki suya erişti.

Tony birden sıçradı. "Her şey yolunda mı?"

Anna kocasına bakıp gülümsedi. "Evet, iyiyim bebeğim."

Tony şöyle bir esneyip kirli sakalını elledi. "Kendini nasıl hissediyorsun?"

"Yorgun. Uyuduğumu sanmıyorum."

"Ben de."

"Ah, sen uyudun! Bütün gece horladın." Anna yataktan kalktı, gidip kocasının yanına oturdu. Üzerine doğru eğilip parmaklarını saçlarında gezdirdi. Tony başını kaldırıp karısının karnından öptü, bebeğe doğum vaktinin geldiğini fısıldadı.

Anna gözlerini kapatıp bu huzurlu ânın tadını çıkardı. Çift olarak var oldukları son andı. Yakında bir aile olacaklardı.

Kapalı gözlerini iyice yumup dudaklarını büktü, güçlü bir kasılma vücudunu etkilerken nefes nefese kaldı.

Tony karısının elini tutup, "Nefes alıp verişine dikkat et bebeğim," dedi. "Anımsa, derslerde hızlı ve derin solumanın değil yavaş nefes almanın doğru olduğu anlatıldı."

"Evet, hatırlıyorum." Başını sallayıp doğum odasının parlak, beyaz floresan ışığının hâkim olduğu bankoya gün ışığının girmesine izin veren yüksek pencereden dışarıya bakarken kendi kendine mırıldandı. Nefes alıp verişi rahatlamaya başladı.

"Düzeliyor mu?"

Başıyla onayladı. Ağzı kuruduğundan dudaklarını yaladı. "Bana çantadan içecek bir şey verir misin?"

Tony eşinin yanındaki sandalyeden kalkıp yatağın ucundaki ufak sırt çantasına doğru ilerledi. Çanta haftalarca evlerinin ön kapısında beklemiş, hastaneye gelmeden önce eklenecek son dakika eşyalarını hatırlatmak için üzeri fosforlu pembe notlarla donatılmıştı. Tony çantanın içini karıştırıp içeceği buldu. Şişenin kapağını açıp eşine uzatır uzatmaz Anna hemen bir yudum aldı.

"Teşekkürler." Küçük bir çalışma alanında sırtı dönük bir şekilde oturup hiçbir şeyi duymayacak kadar işine dalıp gitmiş olan ebeye doğru bakarak seslendi. "Debbie! Klimayı açabilir miyiz? Biraz üşüdüm."

Debbie dönüp gülümsedi. Elli yaşlarındaydı. Ak düşmüş sarı saçlarını tüylü, siyah bir lastikle bağlamıştı arkadan. Gıcırdayan sandalyesini ayaklarıyla çevirdi, yerinden fırlayıp yatağa doğru geldi. Klimanın uzaktan kumandasını alıp sıcaklığı artırdı. "Bir battaniye daha ister misin?"

"Hayır, teşekkürler."

"Peki. Kumandasını burada bırakıyorum," deyip masasına geri döndü.

Anna kolundaki saate baktı, saat on olmuş muydu? Ne kadar da çok şey olmuştu o ana dek. Hiçbiri geldiklerinde Debbie'ye verdikleri doğum planında yazmıyordu. Eline sokulan iğneyle kasılmaları başlatan ilaçlar planda yer almıyordu. Dahası tığa benzeyen bir şeyle membran yırtılmasına* yol açmaları, bacaklarının arasından yavaş yavaş akan sıcak sıvı taşkını da planda yer almıyordu. Tony'nin kendisini bu halde görmesinden de çok rahatsız olmuştu.

Bir başka kasılma daha oldu. Elindeki içeceği bıraktı, gözlerini kapatıp kendini hazırladı. İyice güçlenince bacaklarını yataktan sarkıttı, öne doğru eğilip inledi. Tony sırtını okşadığında Anna birden elini itekledi. "Yapma!"

Tony bir adım geriledi. "Özür dilerim."

Kocasından af dilemek istedi, fakat konuşmaya gücü yoktu.

Debbie çalışma alanındaki masasından dönüp baktı. "Anestezi uzmanı serviste. Epidural düşündün mü?"

Anna başını iki yana salladı. Ağrının giderilmesi için herhangi bir şey önerilmesini istemediği doğum planında yazılıydı, eğer Anna isterse ebeye gidip sorabilirdi. Madem plana uyulmayacaktı, neden en başta bir plan yapılmıştı ki?

Tony, "Neden denemiyorsun bebeğim?" diye sordu.

Anna kocasına baktı. Tony karısının doğumu doğal yolla gerçekleştirmek istediğini biliyordu. Anna, "İyiyim ben," dedi.

"Hayır, iyi değilsin. Seni böyle acı çekerken görmeye dayanamıyorum. Buna gerek yok..."

"Sana iyi olduğumu söyledim!"

Debbie gelip Anna'nın karnına bağlı makinenin ekranına baktı. "Bu elbette senin karar vereceğin bir şey. Ancak

* Amniyon kesesinin doğum başlamadan yırtılması ve suların gelmeye başlaması.

karar vermek için henüz erken. Kasılmalarının azalması için serumu açacağım, belki de işler yoğunlaşıp çabuklaşır. Anestezi uzmanı ameliyata girecek. Ona ihtiyacın olduğunda hemen geleceğini garanti edemem. Yanına gelmesi bir saat, belki daha fazla zaman alabilir, bu yüzden...”

“Bir saat mi?” Anna, Tony’ye baktı. Ya bir saat boyunca sancıların üstesinden gelemezse?

Tony, “Şimdi yaptır bebeğim,” dedi. “Yeterince yoruldu, durumu olması gerektiğinden daha güç hale getirme.”

Debbie masasına dönerken, “Bu senin seçimin Anna,” dedi.

Önce Debbie’ye, sonra Tony’ye baktı. İkisinin de yenilgiyi kabul etmesini istediği belliydi. Başka seçeneği de yok gibi görünüyordu.

İyisiyle kötüsüyle hamileliğin her aşamasını kabullenmişti. Mide bulantılarıyla, çıldırtıcı baş ağrılarıyla ve her gün kusmakla cebelleştiği gebeliğin ilk haftalarında bile hiç şikâyet etmemişti. Ne de olsa bunlar uzun zamandır istediği deneyimin parçalarıydı, bunlar rahminde gelişen yaşama kendi bedeninin tutunma çabalarıydı. Bebeği için her şeyi yapabileceğini biliyor, çocuğu için en iyisini yaptığını düşündüğünden doğumun her aşamasını tecrübe etmek istiyordu.

Bir kasılma daha bedenini derinden etkilemeye başladı. Nefesini tuttu. Kuvvetini topladı. Şiddeti gitgide artarken gözlerini kapattı. Vücudundaki her kas gerildi, kemikleri kırılacak gibiydi. Başının döndüğünü hissettiğinde çılgık atmak istedi. Belki de haklılardı, belki tek başına üstesinden gelemeyecekti.

Nefes nefese, “Tamam, anestezi uzmanını çağır. Hemen şimdi çağır,” diye seslendi, sonra yan dönüp dizlerini göğsüne çekti. Gözleri yaşla dolmuştu.

Debbie ahizeyi kaldırıp konuştu. "Sizin için bir epidural daha var."

Anna prosedür icabı da olsa isimsiz bir hastaya nasıl indirildiğini işitti. Süzülüp yittiğini hissederken başarısızlık fikrini zihninden savuşturamadı.

Epidural yapılırca sırtını yaslayıp yatağında dinlenmeye koyuldu. Sesli dile getirmese de, epiduralın bu kadar çabuk işe yaramasına, ağrı hissetmeden gayet kuvvetli olmasına şaşırdı. Karnı ve bacakları uyuşmuştu, güçlkle hareket edebiliyordu. Gerilmeleri hissedebilmek amacıyla ellerini karnına koydu. Vücudunun, yapması gerekeni yapmaya devam ettiği konusunda kendine güvence vermeye çalıştı. Uzun bir kâğıt şeridine kasılmalarının uç ve dip noktalarını kaydeden makineyi izledi. Karnına, bebeğine bağlı değilmiş gibi görünüyordu.

Tony odanın köşesine oturmuş, telefonunda bir şey oynuyordu. Başını kaldırıp, "İyi misin?" diye sordu.

Anna sessizce onayladı.

"Neden gözlerini kapatıp biraz kestirmiyorsun?"

"İyiym ben, dinleniyorum işte."

Tony dikkatini telefonuna verirken, Anna zamanın hızla akmasını dileyip kasıtlı olarak yavaş ilerlediğini düşünerek duvardaki saati izledi.

Debbie odaya geldi, kaşları çatık bir biçimde açtığı kıvrık kâğıttaki yazıları okumaya başladı. Kâğıda bir şeyler yazıp tekrar serumaya yöneldi.

"Debbie? Makinenin sesini açabilir misin? Bebeğin sesini duyayım."

"Elbette." Ebe bir düşmanın ayarlarıyla oynadı. Anna'ya

kayışla bağlı monitörlerden birini yeniden düzenledi. Ve işte... Tık, tık, tık, tık... Bebeğinin kalp atışlarını duymaya başladı.

"İç tetkik yapmam gerekiyor Anna." Debbie lastik eldivenlerini taktı.

Anna onayladı. Ebe onun uyuşmuş bacaklarını yukarı kaldırdı. Rahmini kurcalayıp iteklerken başını yana çevirdi.

"İşte bitti. Umarım canını acıtmamışımdır." Debbie eldivenleri çıkardı.

"Hayır, sorun değil. Ne oldu?"

Debbie kaşlarını kaldırıp, "Serviks istediğim şekilde davranmıyor, bu beklediğim bir şey değil," diye yanıt verdi.

Anna sağlık çalışanlarının hastalara neden çocuk muamelesi yaptıklarını merak etti. Çenesinin gerildiğini hissetti. Debbie'den değil, kendinden, bedeninden rahatsız olmuştu. Bunun anlamsız olduğunun farkındaydı, fakat Debbie rahminin yanlış davrandığına hükmediyorsa ona kızmak için hakkı vardı. Ansızın bir enerji taşması hissetti, kendini yükseltmek için elleriyle şilteyi aşağı doğru itti.

"Peki ne yapacağız?"

Debbie serum standına dönüp siyah düğmeye bastı." Devam edeceğiz. İki saat sonra seni tekrar kontrol edeceğim."

İki saat mi? Ağlayabilirdi. Yataktan kalkıp yürümek, idrar torbasına bağlı sonda yerine banyoyu kullanmak istedi. Planladığı gibi duş almayı veya pilates topu üzerine oturmayı arzuluyordu. Boğucu bir klostrofobi hissi üzerine çökmüşken derin derin nefes almaya çabaladı. Elini kolunu biraz uzattığında birine dokunmak zorunda kaldığı, kendi alanını yaratamadığı, uzun süren bir uçak yolculuğunda sıkışıp kalmış gibi hissediyordu. Ama uçağın kapısını açıp çıkamayacağı gibi, bu yataktan da kalkamayacaktı.

Tony'nin kendisini izlediğini fark etti. Ona doğru dönüp gözlerini kapattı. Tony, Anna'yı sinirlendirecek sesler çıkartarak sandalyesini yatağın yanına çekti. Karısının terleyen elini tutup başparmağıyla okşadı. Anna ısınmış, daha da terlemeye başlamıştı. Tony'nin yardımcı olmaya çalıştığını biliyordu ama Anna'nın tek istediği yalnız kalmaktı. Zoraki bir şekilde gülümseyip elini çekti. Fakat Tony karısının yanında beklemeye devam etti.

Bölüm 9

*Ertesi gün
15 Eylül 2009 Salı*

Güneş usulca yükselirken odaya giren temizlikçi, Tony'nin etrafında dönüp yeri paspaslamaya başladı. Kısa bir süre sonra içeri sızan ışık yeni bir günün başladığını müjdeledi. Hemşirelerin yeni vardiyası rüzgâr gibi esti. Uyanık ve konuşkan bir halde, plastik kapaklı karton bardaklarından kahvelerini yudumluyorlardı. Tony, hemşirelerin masanın etrafında toplanışını, kıdemli hemşirenin el kol hareketleri eşliğinde konuşurken bir yığın hasta dosyası üzerine not alışını izledi. Tony'nin duyamayacağı kadar yavaş konuşuyordu, fakat Anna'nın durumunu tanımlarken hemşirelerin dönüp kendisine baktığını gördü. Anna'nın odasına açılan kapıya bir destek kondu, sandalyede başka bir polis memuru oturuyordu. Tony karısının elini okşadı, gözleri hâlâ kapalıydı.

Başını yatağa yaslayarak uyumaya çalıştı. Bir süre sonra ana bölümde bir grup insanın bir yataktan diğerine taşındığını gördü. Bir gün önce konuştuğu uzun boylu, ince yapılı asistan Doktor Hall'u tanıdı. Belki test sonuçları elindeydi ya da Anna'nın durumuna dair bir açıklamaları vardı.

Kalkıp Anna'nın odasına doğru gelirken görebileceği en belirgin yerde, kapının hemen önünde bekledi. Doktor Hall, Tony'ye doğru bakıp başını salladı, fakat odaya giren grup sırtlarını Tony'ye dönüp ona hiçbir şey söylemedi. Ne yaptıklarını görebilmek için etrafta gezindi ama odada ona yer yoktu, bu yüzden doktorlar Anna'yı muayene ederken onları ancak küçük pencereden izleyebildi. Alçak sesle konuştuklarından Tony doktorların söylediklerini duymıyordu. Kapıyı itip ne konuştuklarını sormak için yeterli enerjiye sahip değildi. Doktorlar muayeneyi tamamladıktan sonra ürkmüş bir balık sürüsü gibi bir sonraki hastaya atılmak için tek sıra halinde odadan çıktılar. Doktor Hall yaşlıca, kel bir adamla Tony'nin yanında duraksadı.

"Bay Patton, ben Doktor Cooper. Acil serviste uzman doktorum. Bizimle gelin lütfen, hızlı bir konuşma yapmamız gerek."

Tony tehdit edilmiş gibi hissederek başını salladı. Koridor boyunca onları takip edip, içine iki kanepeli sıkıştırılmış küçük, penceresiz bir odaya girdi. Duvarın karşısındaki küçük, beyaz, formika sehpanın üzerinden tozlu, sarı renkli yapma çiçekler dökülüyordu. Doktor Cooper ve Doktor Hall yan yana otururken, Tony de diğer kanepeye oturdu. Alan bırakmak için minderleri yeniden düzenlemesine rağmen dizleri Doktor Hall'unkilere değiyordu.

Doktor Cooper bir önceki gün Doktor Hall'un yönelttiği soruları tekrar sorduğunda Tony bezmiş bir ifadeyle aynı yanıtları verdi. Onlara anlatabileceği daha fazla bir şey yoktu.

"Bay Patton..."

"Tony."

"Tony, bildiğin gibi bütün gece Anna'yı gözetim altında tuttuk ve test sonuçlarını bekledik. İyi haber şu ki, tıbben bir soruna rastlamadık. Tomografi sonucu normal, vücut ısısı ve kan testlerinin sonuçları olağan."

“Oh!” Biraz rahatlamış olsa da bir parçası da hayal kırıklığına uğramıştı. Eğer doktorlar Anna’yla ilgili somut, adı olan, tıbbi bir sorun bulsalar işler biraz daha kolaylaşacaktı.

Doktor Cooper, “Bir sonraki aşamada eşinizi psikiyatri servisine yönlendireceğiz,” diyerek devam etti.

Tony ardı ardına konuşmaya başladı. “Peki ya şok gibi bir şey geçiriyorsa? Bilirsiniz, eğer ona biri saldırmış ve Jack’i zorla elinden almışsa... Böyle bir şey bu durumu açıklayabilir.”

Uzman doktor başıyla Tony’yi onayladı. “Eğer durum böyleyse, ki ben böyle olduğunu hiç sanmıyorum, bize yardım edebilecek tek kişi psikiyatrdır. Yanıt vermemesini gerektirecek hiçbir fiziksel sorunu yok. Saldırıya uğradığına dair hiçbir kanıt rastlamadık.”

“Fakat vücudunda kesikler ve bereler var!”

“Evet, ama bir kişinin veya silahın sebep olabileceği türden yaralar değil. Kayalardan olduğunu düşünüyorum.”

Tony alnını ovuşturdu. Kaybettiğini, durumu anlayabilmek için her şeyi tükettiğini hissetti. “Belki sadece bebeği kaçırmak istediler. Anna düştü veya...”

Doktor Cooper derin bir nefes aldı. “Tony, haklısın. Böyle bir şey de gerçekleşmiş olabilir, polis tüm olasılıkları araştırıyor. Fakat bize uyumadığını, aile hekimine danışıp ilaç kullanmaya başladığını söyledin. Önemli zihinsel hastalıkları göz ardı etmemeliyiz.” Önce Doktor Hall’a, sonra Tony’ye baktı. “Muhtemelen polis sana bunu sormuştur... Anna’nın kendini veya bebeği tehlikeye atabileceğinden hiç endişelendin mi?”

Tony sırayla doktorlara baktı. Gerçekten Anna’nın öz oğluna zarar verebilecek nitelikte olduğuna inanıyorlar mıydı? “Hayır! Asla! Asla kendine veya oğluna zarar vermezdi. Hayatta olmaz! Tanrım, ben...”

“Peki.” Doktor Cooper, Tony’nin inanmazlığını başka yöne çevirmek istercesine ellerini tuttu. “Kusura bakma, insanlar depresyundayken sorulan standart sorulardan biri bu.”

Anlamıyorlar mıydı? “Size söyledim, eşim depresyonda değildi.”

Doktor Cooper’ın çağrı cihazından kaba bir ses yükseldi. Tony nezaketle odadan ayrılıp ayrılamayacağını düşündü, fakat çıkmak için mantıklı bir gerekçesi zaten vardı. Doktorların bu konuşmadan keyif almadıklarına inandı. Hastanın eline reçete vermek veya hastaya iğne yapmak çok daha kolay olmalıydı. Her şeye rağmen soluklanıp düşünmek için birkaç dakika geçirebildiğine memnundu.

Doktor Cooper çağrı cihazına baktı. “Üzgünüm Tony. Gitmem gerek. Başka sorun var mı?”

Bir an sessizleşti. Zihni sorularla tıka basa doluydu, fakat Doktor Cooper sorularını yanıtsız bırakacaktı. Hayır anlamında başını salladı.

“Lütfen burada bekle. Doktor Hall psikiyatri ekibini çağırarak. Hemen gelirler.”

Tony gözlerini kırıştırıp elini kaldırdı. “Teşekkürler doktor.”

Tony o küçük, penceresiz odada öylece bekledi. Yapma çiçeğin damarlı yapraklarını ovuşturup üstlerindeki tozları temizledi. Telefonundaki sesli mesajları dinledi. Polis, ailesi, Wendy... Olanları duyan arkadaşlarından ve ailesinden birkaç gözü yaşlı mesaj. Hepsini sildi, ailesini aradı. Annesi telefonu ilk çalışta açtı.

“Anthony! İyi misin?”

“Evet, evet. Hâlâ hastanedeyim. Dün gece için özür dilerim, sadece kimseyi görmek istemedim.”

“Tanrı aşkına, bunu kafana takma. Birkaç saat bekledik, sonra bize uyuduğunu söylediler. Biz de canlanmak için eve gittik, dinlenmeni istedik. Anna nasıl bu sabah? Bir değişiklik var mı?”

“Neler olduğunu bilmiyorum. Doktorlar fiziksel olarak durumunun iyi olduğunu söylüyorlar. Psikiyatr için bekliyorum. Doktorlar bunu kasten yapmış olabileceğini düşünüyorlar.” Tekdüze konuşuyordu. Anna’nın Jack’e zarar verebileceği düşüncesi ona öyle saçma geliyordu ki öfkelenmiyordu. Değerlendirmelerini yapmalarına müsaade edecek, böylelikle yanıldıklarını anlayacaklardı.

“Hiç konuştu mu? Bu yüzden öyle düşünüyor olabilirler mi?”

“Hiç konuşmadı. Dün gece ona ilaç verip sakinleştirmişler, dediklerine göre sürekli çılgılık atmuş. Bağırmasına rağmen neden konuşmadığını veya uyanmadığını merak ediyorlar. Bir şey elde edemezler! Bu kadar çok şeyle başa çıkamam.” Güçlkle yutkundu, sesi iyice kırılırken yüzünü ovaladı. “Üzgünüm... Bu sadece...”

“Ne yapabiliriz? Hemen geliyorum.”

“Hayır. Burada kalmam gerekiyor. Bu işi halletmeliyim. Anna henüz uyanmadı. Eğer olanları öğrenirse bu onu öldürür anne...” Ursula’nın derin bir nefes aldığını işitti, annesi Tony’nin devam etmesine izin verdi. “Birkaç dedektif mesaj bırakmış. Eve gidip etrafa bakmak istiyorlar. Gidip onlarla ilgilenebilir misin? Yedek anahtar...”

“Tabii ki. Ah, nerede olduğunu biliyorum.”

“Wendy öğlene doğru gelecek. Biriniz onu alabilir mi? Ben ne zaman çıkabileceğimi bilmiyorum.”

“Evet, elbette. Endişelenme, biz hallederiz...”

Tony yaklaşan ayak seslerini duydu. “Teşekkürler anne. Sanırım psikiyatr geliyor, gitmem gerek. Sonra tekrar arayım.”

“Tamam Anthony... Çok ama çok üzgünüz.”

Tony gözlerini kapattı, gözyaşlarının akmasına engel olmak için alt dudakını ısırdı. Ağlamak fayda sağlamayacaktı. Halledilecek çok iş vardı. Annesine güç de olsa hoşça kal demeyi başardı, iki adam odaya girerken telefonunu cebine koydu.

Uzun boylu olanı koyu gri pantolon, yakası açık kalacak şekilde mavi ekose bir gömlek giymişti. “Bay Patton, ben Doktor Paul Murray. Psikiyatlardan biriyim, bu da kıdemli psikiyatri hemşirelerimizden Eamon Byrne.”

Doktorun hemen arkasında duran adama başını sallayarak karşılık verip her iki adam da karşısındaki kanepeye otururken dikkatini doktora yöneltti.

“Bizler ana hastanede çalışan psikiyatri ekibindeniz. Tıbbi ekip hastaların fiziksel sağlığını tehdit eden zihinsel bir hastalıktan şüphelendiklerinde hastaları muayene ederiz.”

“Bunu bana anlattılar. Ama bakın, işe yaramayacak. Onu bir kez muayene edebilirsiniz. Korkunç görünüyor. Vücudunda kesikler ve bereler var. Konuşamıyor. Bunca şeyi kendisi hazırlamış olamaz. İnanın, zihninde böyle şeyler yok.”

Doktor Murrey gözünü ayırmadan Tony’ye baktı. “Size hiç kimse bunu karınızın yaptığını söylemiyor şimdilik. Fiziksel ve zihinsel rahatsızlıkların birbirine bağlı olduğunu biliriz: Mesela fiziksel sorunlar duygusal sorunlara da yol açar. Tıbbi ekibin bu meseleyi çözmesine katkımız olabilir düşüncesiyle buradayız.” Duraksadı. “Oğlunuzun başına gelenleri duydum. Sizin için ne kadar zor olduğu hayal bile edemiyorum.”

Tony birden öfkelenip öne atıldı. Gerçekte hiç kimse Anna’ya yardım etmek istemiyordu, sadece onu suçlamaya çalışıyorlardı. “Geliş sebebiniz belli, öyle değil mi? Po-

lis, doktorlar, herkes onun yaptığını düşünüyor. Size yanıldığınızı söylüyorum. Sadece... Sadece..." Öfkesi parlarken içindeki kuşku da için için yanıyordu.

Doktor Murray kanepeye sırtını dayadı. "Lütfen sakinleşin. Burada olma sebebimiz bu değil. Eşinizin durumu oldukça karmaşık ve zor. Birkaç farklı bakış açısına ihtiyaç var. Polisin ne yaptığı onları ilgilendirir. Ben tıbbi bir bakış açısı geliştirmek için buradayım. Polisle işim olmaz."

Tony yüzünü ovuşturdu. "Bakın, ben sadece..." Birden bocaladı. "Sadece bebeğime ne olduğunu bilmek istiyorum... Ve Anna'nın sağlığına kavuşmasını." Anna'nın sonradan aklına geldiğini fark edip irkildi.

"Ben de bunu istiyorum." Tony'nin kendini toparlamasını bekleyip birkaç dakika boyunca konuşmayan Doktor Murray kibarca sözlerine devam etti. "Anna'nın zihinsel bir rahatsızlığı var mıydı?" O sırada hemşire bir kâğıt destesiyle kalem çıkardı.

Tony'nin yumrukları gerildi, dişleri kenetlendi. "Hayır! Tanrım, bunu size defalarca söyledim. Sizler birbirinizle konuşmuyor musunuz? Hayır! Anna depresyonda değildi, hiçbir zaman da olmadı. Sadece yorgundu ve uyuyamıyordu. İki hafta önce aile hekimini gördü, doktoru Anna'nın iyi olduğunu söyledi. Hayır, bu depresyon değildi!" Başını kanepeye yasladı, tükenmişti. Doktor ve hemşire birbirlerine baktılar. Tony ne düşündüklerini biliyordu: Onun naif olduğunu, Anna'yı kocasından daha iyi tanıdıklarını düşünüyorlardı. Savunmada kaldığının, Anna'nın bir sorununun olduğunu düşünmelerine karşın ısrarla onları ikna etmeye çalıştığının farkındaydı. "Bakın, üzgünüm. Sadece... Uzun bir gün geçirdim."

Doktor Murray vakur bir ifadeyle konuştu. "Anlıyorum Tony. Senin için çok zor olduğunu biliyorum. Yapabileceğimiz şey gidip Anna'yı görmek. Düşünüp taşındıktan

sonra tekrar yanına geldiğimizde konuşmaya devam ederiz, olur mu?"

Tony başını kaldırmadan doktorun dediklerini onayladı. Doktor ve hemşire odadan ayrılana kadar kanepenin kolçağındaki ip parçasına odaklandı, sonra gözlerini kapattı.

On beş dakika sonra odaya döndüklerinde, Hemşire Byrne elinde birtakım kâğıtlar tutuyordu. Doktor Murray ile birlikte kanepeye otururken hemşire, "Beklettiğimiz için özür dileriz," dedi.

Tony kâğıttaki sözcükleri okumaya çalışarak, "Önemli değil," dedi.

Doktor Murray boğazını temizledi. "Hastanın edindiğimiz tarihçesine ve yaptığımız muayeneye göre korkarım Anna çok ama çok rahatsız. Onu acil servisten çıkarıp daha özel bir tedaviye almamız gerek." Bir an tereddüt etti.

Tony bir sonraki cümleyi tahmin edebiliyordu. Mücadele ettiğine dair bir ize rastlanmamıştı. Birden vücudundaki tüm kaslar ağrımaya başladı, başını zor tutuyordu.

Doktor Murray sözlerine devam etti. "Bunun için en uygun yer psikiyatri servisimiz. Anna şu an tek başına karar verebilecek durumda değil, onu Akıl Sağlığı Yasası'na göre sevk ediyorum."

"Ne?" Bunun ne anlama geldiği hakkında Tony'nin bir fikri yoktu. Kendini saldırıya uğramış gibi, dahası her an yeni bir hamleye maruz kalacakmış gibi hissediyordu.

"Bu, onun yerine karar verebileceğim anlamına geliyor ve eğer çıkmaya çalışırsa buna izin vermem. Bunu yapabilirim, çünkü birkaç ruhsal rahatsızlığı olduğuna inanıyorum. Ruhsal rahatsızlıkları kendisi ve etrafındakiler için tehlike oluşturuyor. Anlıyor musunuz?"

Tony parmak uçlarını şakaklarına bastırdı. İtiraz etmeyi denemeliydi, en azından Anna'ya bunu borçlu olduğunu

biliyordu. “O tehlikeli değil. Hiçbir yere gidemez, kımılda-
yamıyor bile.”

Doktor Murray, Tony’nin söylediklerini hiç duymamış
gibi konuşmasını sürdürdü. “Serviste bir başka psikiyat-
r daha karınızı görecek. Eğer o da benimle aynı fikri payla-
şırsa tedavisi için karar verilene dek Akıl Sağlığı Yasası’na
dayanarak psikiyatri servisinde kalacak.”

Byrne, Tony’ye bir demet kâğıt uzattı. “Bu her şeyi yazı-
lı olarak anlatıyor.”

Kâğıtları aldı, hiç bakmadan kanepenin üstüne fırlat-
tı. Karar çoktan verilmişti. “Peki, polis bu işe ne diyor?
Anna’yı sorgulamak istiyorlardı.”

“Biliyorum. Kaygılanmayın. İyileşene kadar onu sorgu-
ya çekemezler. Yeterince iyileşene dek bizim gzetimimiz
ve korumamız altında olacak.”

Birden Anna’nın odasının kapısında bekleyen polisi,
plajdakini, şu anda evlerine doğru gidenleri düşündü. Et-
rafta gezinip duruyor, avlarının üzerine atlamak için bek-
liyorlardı. Jack’i korumayı başaramamıştı ama Anna’yı
koruyabilmeliydi. Belki de onu psikiyatri servisine emanet
etmek polisi ondan uzak tutmanın tek yoluydu.

Sonunda, “Yapmanız gerekeni yapın,” dedi.

“Harika. Yatağını ayarlayalım. Onu alması için birini
göndeririz.” Doktor Murray başını sallayıp öne doğru eği-
len Byrne’e baktı.

“Tony, Anna servise yerleştiğinde seni arayıp haber ve-
ririz. Neden eve gidip dş almıyor, karnını doyurup karını
görmeye servise gelmiyorsun?”

Hâla iş kıyafetleriyle dolandığını fark ederek usulca ba-
şını salladı. Takım elbisesinin pantolonuna baktı. Daha bir
gün önce Jack’i pp hoşça kal diyerek işe gittiğine inana-
madı. Jack’in yüzü gözlerinin önünde canlandı. Anna’ya

olanları daha fazla umursamadı. Kendini iyi hissetmiyordu. "Sanırım gitmeliyim, en azından bir süreliğine. Kusura bakmayın... Yapacak çok işim var."

Doktor Murray yavaşça konuştu. "Anna iyi olacak Bay Patton, kaygılanmamaya çalışın. Ve oğlunuz için gerçekten üzgün olduğumu bilin."

Doktor ve hemşire ayağa kalktılar. Her ikisi de Tony'nin elini sıktıktan sonra dışarı çıktı. Tony kendini zorlayarak kanepeden kalkıp onları takip etti. Odadan çıkıp kapıyı ardından kapattı, fakat doktorla hemşire çoktan gözden kaybolmuştu.

Bölüm 10

Ertesi gün

15 Eylül 2009 Salı

Anna kımıldamadan yatıyordu. Hafifçe hareket ettiğinde omzu acıdı. Aynı boş odada olduğunu anlayabilecek kadar kısa bir süre için gözlerini açtı. Başını sabit tutmaya çalışıp bakışlarını sağa çevirdi ve yüksek duvar gölge yaratsa da, gün ışığıyla aydınlanan pencereden avludaki kaldırım ustalarını görebildi. Gün ortası olmalıydı. Acaba aynı gün müydü? Onu buraya getirdiklerinde uyuyormuş numarası yaptı. Biri bir şeyler yedirmeye çalıştığında buna cesaret edemedi. Güvende olup olmadığından emin değildi. Onu ilaç verip uyutabilirler miydi? Tony de buradaydı, elini tutmuştu ama sanki üzerinden çok zaman geçmişti. Şimdi neredeydi?

Polis hâlâ kapının önünde oturuyor, gazete okuyormuş gibi davranıyordu. Biliyor olmalıydı. O da olayın bir parçasıydı. Bir çatırtı duyunca sıçradı. Polis düzeltmek için gazetesini salladı, katlayıp kucağına koydu. Ayak sesleri yaklaşıyor, gitgide yükseliyordu. Biri geliyordu. Tekrar gözlerini kapatıp sakın sakın solumaya çalıştı. Titremesini durdurmak için kollarını usulca ileri uzattı.

Sesler bu denli yoğun, biteviye, alaycı ve iğneleyiciyken tamamen hareketsiz bir halde yatması mümkün değildi. Anna ağlamak istiyordu ancak güçlü olmalıydı. Bu tek çözüm yoluydu. Başka bir ses daha duyuyordu. Yakından yükselen bir kadın sesi, diğer seslerden çok daha berrak. Gözlerini açtı. Gözkapaklarının arasından kapı aralığında duran, kendinden daha yaşlı olmayan ufak tefek bir kadın gördü. Uzun kahverengi saçlarını ensesinde gevşekçe bağlamış, koyu çerçeveli bir gözlük takmıştı. Sandalyede oturan polise baktı. Topukları zeminde tıkırdadı. Kadın büyük, kahverengi el çantasını duvarın dibine koyarken, Anna sarı floresan ışığın kırmızı ojelerinde nasıl parladığına dikkat kesildi. Kalbi deli gibi atıyordu. Yalnız bırakılmayı dileyerek çarçabuk gözlerini kapattı.

"Günaydın Anna. Benimle tanıştığını hatırlıyor musun?"

Anna hareket etmedi. Bu kadın yalan söylüyordu: Daha önce tanışmamışlardı. Ne yapmaya çalışıyordu?

"Ben Doktor Morgan, seninle ilgilenen psikiyatrim."

Psikiyatr mı? Hızlı hızlı solumaya başladı, kaygı onu ele geçiriyordu. Neden bir psikiyatr göndermişlerdi? Yaptıkları yetmemiş miydi? Ne planlıyorlardı?

"Ruh hallerinde veya duygularında bozukluk olan hastalara bakma konusunda uzmanlaşan bir tıp doktoruyum. Anlayabiliyor musun?"

Yanağı istemsizce seğirdi, nefesini tuttu. Psikiyatr kırmıldadığını görmüş müydü acaba? Bu Doktor Morgan, Anna'nın rol yaptığını anlamış mıydı? Ansızın dökülmek üzere toplanan gözyaşlarını durdurabilmek için gözlerini sımsıkı yumdu.

"Anna, anlıyor musun?"

Ilık bir gözyaşı damlasının yanağından aşağı, kulağına yakın mesafeden çenesine doğru süzüldüğünü, sonra da

köprücük kemiğine döküldüğünü hissetti. Daha fazla rol kesemezdi, belki işbirliği yapması daha emniyetliydi. Belki o zaman Tony ve Jack'i bu işten uzak tutabilirdi. Yatağın yanı başındaki komodinin üzerine bir şey konduğunu işitti, usulca gözlerini açıp ışığa alışmaya çalışan gözlerini kırptırdı. Doktor Morgan bir kutu kâğıt mendili ona doğru kaydırды. Anna uzanıp almadı.

Doktor Morgan kapıdaki polise dönüp adama dışarıda beklemesini söyledi. Polis sessizce uzaklaşırken doktor kapıyı kapattı. Anna'nın kalbi çılgınca atmaya başladı, bu doktor yetkili olmalıydı. Polisin uzaklaştığına sevindi. Bu tanıksız, baş başa oldukları anlamına gelirdi. Gözlerini yaşlardan arındırmak için birkaç kez kırptırdı, başına neyin geleceğini görmesi gerekiyordu.

Doktor Morgan polisin sandalyesini yatağın yanına çekip oturdu. Konforlu bir koltukta oturuyormuşçasına sandalyeye kuruldu. Anna duyduğu mırıltıları önemsememek ve karşısındaki kişiye odaklanmak için kendini zorladı.

Doktor, "Anna, neden burada olduğunu biliyor musun?" diye sordu.

Anna başını iki yana salladı. Konuşmaya çalışsa çığlık atacağından korkuyordu.

Doktor Morgan'ın sesi yumuşak, yatıştırıcı bir hal aldı. "Şu anda nerede olduğunu biliyor musun?"

Eğer konuşursa işler daha da kötüye gidecekti.

"Şu an hastanedesin, psikiyatri servisinde."

Anna panikleyip bayılacakmış gibi oldu. Açıklamak istiyor, doğru olanı yapmaya çalıştığını doktora anlatmayı arzuluyordu. Neler olduğunu bilmiyordu. Sadece onların söylediklerini yapmaya çalışmıştı ama bir şeylerin yanlış gittiği açıkça görülüyordu.

Doktor Morgan konuşmaya devam etti. "Bugün günlerden ne olduğunu biliyor musun?"

Odadaki mırıltı susmak bilmiyor, anbean yükseliyor, kahkahalar atıp onunla alay ediyordu. Ne gün olduğu niye önemliydi ki? Anna sesleri susturmak istiyordu, fakat Doktor Morgan şaşkınlık yaratıp boşboğazlık ederek konuşmaya devam etti.

“Günün hangi saatindeyiz? Sabah mı, öğleden sonra mı, akşam mı? Başbakanımız kim?”

Anna’nın vücudu gerilmeye başladı. Bir türlü engel olmuyordu. Elleri karıncalandı. Tony ve Jack iyi miydi? Bunu hak etmiyorlardı: Hepsi onun hatasıydı. Onlar için yeterli olamamıştı. Bu doğrudu. O olmadan yaşamlarını daha iyi sürdürebilirlerdi. Anna’nın gözleri doldu, başını çevirdi.

Doktor Morgan yeniden seslendi. “Anna, bu kadar yeter. Çok zamanımız var. İyi değilsin. Seni her gün görmeye geleceğim, ne kadar ilerlediğimize bakacağız. Bunun dışında konuşmak istediğinde hemşirelere söylersen bana haber verirler. Burada değilsem bile beni ararlar, telefonla konuşuruz.”

Anna güçlükle gözlerini açtı. Doktor Morgan’a güvenmeyi istiyordu ama güvenemedi. İşbirliği yapmaktan başka bir seçeneği yoktu. Omzundaki ağrıdan ötürü kendini geri çekerek usulca başını aşağı yukarı salladı. Yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Doktor Morgan çantasını alıp odayı terk etti. Anna rahat bir nefes aldı, titremeye başladı. Ayağa kalkmayı, koşmayı deneyebileceğini düşünürken polis görevinin başına döndü. Anna inleyip yatakta kıvrıldı.

İçinden sayı saymaya çalıştı. Gerginliğine odaklandı. Hamileyken gittiği yoga derslerinde öğrendiği gibi kaslarını rahatlatmak için uğraştı. İşe yaradı. Cumartesi sabahı derslerini sevmişti. Kendisi rahatlarlarken karnındaki bebeğin kımıldadığını hissetmek hoşuna gitmişti. Şimdi tüm bunlar başka birinin yaşamından kesitler gibiydi. Belki de gerçekten başkasının yaşamıydı.

İkiye kadar sayarken nefes aldı, dörde kadar verdi.

Gözleri yanıyordu. Bu histen kurtulmak için uyumayı arzuladı. Tony'ye ne olmuştu? Jack neredeydi? Acaba onları da mı rahatsız etmişlerdi?

Her şey bulanıklaşıyor, sise gömülüyordu, fakat tek bir şey keskin ve kalıcı bir biçimde gözlerine saplanmıştı. Sis yoğunlaşırken, Anna etrafındaki sesleri dinledi: Alarmlar çalıyor, polisler uğulduyor, kuşlar tiz seslerle feryat ediyordu. Tüm sesler korkunç bir ninniyle harmanlanıyordu. Bu kakofoninin içinde hiç kimse onun çığlıklarını duyamazdı. Hiç kimse onu buradan kurtaramazdı. Yapayalnızdı.

Bölüm 11

Ertesi gün

15 Eylül 2009 Salı

Wendy bagaj bandına inen yürüyen merdivene ulaşmak için aceleyle ilerleyen kalabalığın mırıltılarına ve dans edercesine birlikte hareket edişine tamamen ilgisiz kalıp merdivenin başında bir an tereddüt ederek duraksadı. Yolculuk uzun sürmüştü. Madenlerde bir ay çalıştıktan sonra memleketlerine dönen iki irikıyım adamın yanına oturmuştu. En iyi anlarında bile konuşmak onun için güç bir işken, o uçuş işkence gibiydi. Wendy'ye Sidney'e gidiş nedenini sormuşlardı, o da kızını ziyaret edeceğini söylemişti. Anlattığında acısının azalacağını umut ettiğinden gerçeği ağzından kaçırabileceğini düşünüp korkuyordu. Gerçek, fiziksel olarak da Wendy'ye zarar vermişti: Göğsünün derinliklerinden, başından, sırtından ağrılar yükseliyordu. Yine de hiçbir şey söylemedi. Uçak havalanır havalanmaz kulaklıklarını taktı. Ekrandaki küçük uçak Nullarbor'dan doğu sahiline ağır ağır yol alırken koltuğun arkasındaki televizyona gözünü dikti.

Yürüyen merdivenin önüne doğru ilerledi. Ardından gelen genç bir kadın sendeleyince küfretti, fakat ne söy-

lediği pek anlaşılmadı. Aşağıdaki kalabalığı taradı ama Tony'yi göremedi. Ne yapacağını bilemeden öylece kalakaldı. Böyle olacağını düşünmeli, B planı yapmalıydı. Sigara içmek istedi. Gözleri doldu. Tony neredeydi?

Ansızın birinin seslendiğini duydu. Karşısında Jim'i, hemen ardında Ursula'yı görünce gevşeyen omuzları düştü. Wendy'nin dudakları titremeye başladı, ona doğru yaklaşırlarken elbisesinin koluyla gözlerini kuruladı.

Yüzü buruşmadan önce güçlkle, "Merhaba," diyebilirdi. Kollarını açıp Ursula'ya sarıldı. "Ağlamayacağım diye kendime söz verdim... Çok ama çok üzgünüm." Mendil almak için çantasını karıştırdı ama sadece kullanılmış, kurumuş, birikmiş kâğıt mendil parçaları bulabildi. Ursula ona bir mendil uzattı.

Wendy başını sallayarak mendili aldı. Sesi çıkmasa da Ursula da ağlıyordu. Wendy burnunu çekerken, "Yeni bir haber var mı?" diye sordu.

Ursula başını eğip, "Hayır, bu sabahtan beri yeni bir şey yok," diye yanıt verdi.

Jim boğazını temizledi. Kolunu dolayıp Wendy'yi bagaj bandına doğru yönlendirdi. "Haydi, gidip bavulunu alalım. Yolculuğun nasıl geçti?"

"Uzun, berbat, her zamanki gibi. Kalkışa geçmeden önce yarım saat pistte bekledik." Yanıtını bildiği soruları soran Jim'e minnet dolu gözlerle baktı. Jim'i severdi. Anna onun şefkatli bir adam olduğundan bahsederdi hep. Wendy, babasını tanıma fırsatı olmamış Anna için bunun ne büyük anlam taşıdığını bilirdi. Anna yaşamı boyunca her zaman başarılı ve ne istediğini bilen bir insan olduğundan, babasının eksikliğinin onu ne derece etkilediği pek belli olmuyordu. Kızını düşünürken hastanede yattığını anımsayınca Wendy'nin gözleri yine doldu.

Ursula, "Yorulmuşsundur. Bu kadar uzun yoldan gelmek..." diye söze başladığı anda Wendy, "Hep beraber olmalıyız," diye yanıt verdi.

Bagaj bandına ulaştılar, taşıma bandı hareket ederken tiz bir alarm sesi duyuluyordu. Sessiz bir biçimde yılan gibi kıvrıla kıvrıla önlerinden geçen bavullara baktılar. Sonunda Wendy valizlerini görüp işaret etti. Jim ellerine birer tane alarak yürümeye başladı.

"Haydi, çıkalım." Ardından Ursula ile Wendy yan yana yürürken o hızla önden ilerliyordu.

Wendy dudağını ısırdı. "Kız kardeşim Pam, onda kalıp kalamayacağımı sormak için Sidney'de yaşayan bir arkadaşını arayacak. Özür dilerim, hiç vaktim olmadı ama..."

Konuşacak pratik bir şey bulmanın rahatlığıyla Ursula kesin bir ifadeyle konuştu. "Kaygılanma, hallederiz. Lisa, Emily'yle konuştu, sen buradayken Emily bir süre erkek arkadaşında kalacak. Şu an evi temizliyor, bu yüzden bize gidelim. Daha sonra seni oraya bırakırız. Orada daha rahat edeceğini düşündük."

Wendy minnettar bir ifadeyle başını salladı. Emily'yi çocukluğundan beri tanırdı, onun yanında daha rahat edirdi. Ursula hep gözünü korkuturdu. Öyle yetenekliydi ki, Anna'nın ikisini kıyasladığını ve sonunda hayal kırıklığına uğradığını düşünüp üzülürdü. Bugün bile, sabahlamış olduğu halde Ursula kısa, koyu renk saçlarını biçimlendirmiş, şarap rengi rujunu sürmüştü. Zayıf bir kadın değildi ama fazla kilolarını saklayamayan ve yılların altında ezilen Wendy'nin aksine kilosunu taşıyabilenlerdendi. Yolculuktan sonra nasıl görüldüğüne baktı: Biraz olsun makyaj yapmalı, saçını arkada tutturduğu atkuyruğuna sıkıştırmak yerine düzgünce taramalıydı. Saç diplerini boyatmak için kuaförden randevu da almalıydı. Ansızın, evinin du-

varında asılı olan Jack'in fotoğrafı gözlerinin önünde canlandı. Wendy'nin nasıl görüldüğü hiç önemli değildi.

"Harika, teşekkürler. Kimseye rahatsızlık vermek istemem..."

"Sorun değil. Daha büyük sorunlarımız var. Tony'ye soramadım, yalnız kalmaya ihtiyacı olabilir. Şu anda evde kalmak istemiyor. Bilmiyorum..." Ursula arkasını döndü, Jim park gişesinin önünde durdu. "Jim! Kredi kartını kullanma, bende bozukluk var." Kaşlarını çatarak Wendy'ye döndü. "Yanında bozuk para taşımaz. Çekmecelere, arabaya bırakır. Sonra da ihtiyacı olduğunda şikâyet edip durur." Hızlandı, el çantasından cüzdanını çıkardı.

Wendy çantasını açtı. "Bende de var... Beni almak için buraya kadar geldiniz, bu kadarını ödemek durumunda değilsiniz." Artık çok geçti. Ursula bozuklukları makineye atmakla meşguldü.

Wendy, karı kocanın ağız dalaşını izlerken özel bir ilişkinin içine izinsiz girmiş gibi hissetti, bu yüzden Ursula başıyla işaret edip onu arabaya çağırana kadar geride durdu.

Tony evinin ön kapısını açtı, hızlı adımlarla içeriye girip kapıyı hemen kapattı. Komşularının kendisini görmediğini ümit etti. Komşular muhakkak bu sabah evin önündeki polis arabasını görmüştü. Kahvaltıdan sora aralarında konuşmuş, çocuklarını bırakırken okul kapısında dedikodu yapmışlardı. Jack'in başına gelenleri duyduklarından emindi, fakat insanlarla karşılaşmak için henüz hazır değildi. Ön kapıdaki buzlu camdan dışarıya gizlice baktığında sokağın bomboş olduğunu gördü. Kapıyı kilitleyip içeri geçti. Ne görmeyi umduğundan da emin değildi. Belki siyah, sarmal parmak izleri ya da sarı renkli olay yeri

inceleme bantları. Ama her şey dün ve diğer günler nasılsa bugün de öyle görünüyordu. Jack'in evde olduğu zamanlardaki gibi.

Salondaki masanın üzerinde bir not kâğıdı gördü. Annesinin elyazısını fark etti.

Jessie'nin karnını doyur. Polis geldi
ve ayrıldı, seninle konuşmak istiyorlar.
Beni ara.
Seni seviyorum,
Annen.

Kâğıdı aldığı yere bırakıp koridora doğru baktı. Jack'in odasının kapısı kapalıydı. Derin bir nefes aldı, çabucak banyoya yürüdü. Giysilerini çıkarıp banyonun köşesine doğru tekmeledi, hızla duş aldı. Yatak odasına geçti ve temiz iç çamaşırlarını giyip gardırobu açtı. Kendi kıyafetlerinin yanına düzgünce asılmış olan Anna'nın elbiselerine bakmamaya çalıştı. Dolabı kapatıp çekmecedan çıkardığı şortu ve polo tişörtü giydi. Yatağa baktı, hâlâ yapılıydı. Anna'nın soğumuş bir fincan çayı da öylece duruyordu. Sürünüp yatağa uzandı, battaniyelerin altına gizlendi. Bu yatakta en son iki gece önce uyumuştı, o zaman Anna da yanındaydı. Karısına ihtiyacı vardı, hiçbir şeyin üstesinden tek başına gelemiyordu. İçinde pek çok anı barındıran bu odadan çıkması gerektiğini biliyordu. Kalktı, yatak odasının kapısını kapatıp oturma odasına geçti.

Mutfak tezgâhı topluydu, babasının önceki gece getirdiği pizzadan eser kalmamıştı. Polisi içeri aldığı anda annesi

temizlemiş olmalıydı. Keşke toparlamasaydı. Jack doğduktan sonra Anna ev işleriyle fazlasıyla mücadele eder olmuştu, fakat Tony bunu umursamamıştı. Yerde oyuncakların çer çöplerini, ön kapıda kirli bez yığını görmeyi sevmişti. Ah, annesi Jack'in varlığının da bir kısmını silip süpürmüştü. Ve Anna'nın da. Verandanın kapısını açınca Jessie kuyruğunu sallayarak hızla içeri koştu. Çömelip Jessie'nin kulaklarını kaşdı, çantasıyla dizüstü bilgisayarını sehpaye koyup kanepeye oturdu. Sekreteri Donna telefonuna bir mesaj bırakmış, çözmesi gereken birkaç elektronik posta almıştı. Jessie sıçrayıp yanına oturmaya kalkışınca Tony ilk kez ona izin verdi. Bilgisayarını açıp çalışmaya başlayınca kendini daha iyi hissetti. İş rahatlatıcı derecede tanıdıktı. Yaşamında hâlâ aynı olan, kendi amacını ve rolünü bildiği bir şeyle uğraşmak istiyordu.

Ekran gözlerinin önünde titreyip hemen berraklaştı. Arka plandaki masaüstünde altı hafta önce Jack'i hastaneden eve getirmeden hemen önce çekilen, üçünün bir arada olduğu, Anna'nın çıktısını alıp yatağın kenarına koyduğu fotoğraf bulunmaktaydı.

O sabah erkenden uyanmıştı. Dört gün hastanede uyumuş, uyandığında Jack'i doyurması için kaldırıp Anna'nın kucasına vermiş, Anna dinlenirken oğlunun minik bezlerini değiştirmişti. Fakat son gece Anna Tony'ye evde kalması ve iyi bir uyku çekmesi için ısrar etmişti. Tony o gece gayet güzel uyumuş, oğlunun eve geleceğini bildiğinden heyecanlanıp sabahın beşinde uyanmıştı. Tony ortalığı toparlamış, çamaşırları yıkamış, yatağa temiz çarşaflar sermişti. Giyinip Jessie'yle beraber dışarı çıkmış, karşılama için çiçekler ve mavi balonlar almıştı. Eve döndüğünde arabadaki bebek oturağını kontrol etmiş ve oturağın ufak bir bebek için fazla büyük olduğunu düşünmüştü. Güvenli

olduğundan emin olunca Anna'nın giyinip kendisini beklediği hastanenin yolunu tutmuştu. Çiçeklerle hediyeleri tekerlekli sandalyeye yükleyip hemşireden fotoğraflarını çekmesini rica etmişlerdi.

Nasıl olur da her şey bu kadar çabuk mahvolabilmiş-ti? Ne olmuştu? Tony terli yüzünü ovuşturup güçlükle gözlerini kırpı. Düşüncelerden sıyrılıp sakın sakın nefes almak için kendini zorladı. Önce işlerini halletmeli, sonra çok daha zor olanlarıyla ilgilenmeliydi. E-postalarını taradı. Başına gelenleri işyerindekilere henüz anlatmamıştı. Donna, Tony'nin iyi olmadığını düşündüğünü ve toplantılarını iptal ettiğini söylüyordu. Geri dönüp dönmeyeceğini öğrenmek istiyordu. Oysa Tony yarın, gelecek hafta ya da gelecek ay ne yapacağını bilmiyordu.

Saniyeler geçti, belki de dakikalar. Bilgisayar uyku moduna girdi, ekran karardı. Düşüncelerini başından def etmek için cevval bir edayla başını sallayıp Donna'ya kısa bir yanıt yazarak en az bir hafta işe gelemeyeceğini bildirdi. Şimdilik yapabileceği en doğru şey buydu.

Sessizdeki telefonu cebinde titremeye başladı. Ekranı bile bakmadan aramayı reddetti ve telefonunu kapattı. Kimseyle konuşabilecek durumda değildi. Sehpayı uzayıp çantasını aldı. Dizlerinin üzerinde yatay bir biçimde dengede tutarak çantasını açtı, içinden birkaç evrak çıkardı. Bir kısmı kucağından kayıp yere düştü.

"Kahretsin!" deyip eğildi ve kâğıtları topladı: A4 boyutunda bir defter, sunumunun çıktısı, açılmamış posta zarfları. Kâğıtları alelacele toplarken bir anda durdu. Kâğıt kümesinin içinde, üzerinde adı yazılı bir zarf gördü. Zarfı daha önce fark etmemişti, Anna'nın elyazısını tanıdı.

Zarfa bakarken elleri titriyordu. Yapıştırılmamış tarafını kaldırdı, içinden bir kez katlanmış, sade, beyaz bir A4 kâğıdı çıktı. Okumak istemiyordu. Yırtıp atar ve zarfı hiç

görmemiş gibi davranırsa kendini daha iyi hissedeceğini düşünüyordu. Fakat kendine engel olamayıp kâğıdı açtı ve karmakarışık yazıyı hızlıca taradı. Ellerindeki titreme arttı. Gözlerinin önünde çırpınmasını önlemek için mektubu bilgisayarının üzerine koydu. Eliyle kâğıdı düzleştirirken parmaklarındaki ter, üzerinde iz bırakıyordu. Okudu, bir daha okudu ve inanamadı. Bu bir şaka mıydı? Zalimane bir dalavere Tony'ye daha fazla acı çektirmek mi istiyordu? Çabuk çabuk solumaya başladı, gözlerine dolan yaşlar süzülüp mektuba damladı. Mürekkep dağıldı, kelimeler birbirine karıştı. Mektubu yan tarafına fırlattı. Tişörtünün önüyle yüzünü kapatıp hıçkıra hıçkıra ağladı.

Ansızın Jessie yanına gelip kulaklarını dikti. Köpek birinin kapıyı çalacağını umarak yerinden fırladı. Tony burnunu çekip yüzünü kuruladı, mektubu tekrar katlayıp zarfın içine koydu ve çantasına tıktırdı.

Hiç kimse gelmedi, yine de mektubu olduğu yerden çıkarmadı. Mektubu tekrar görmek istemiyordu. Gözlerini kapatıp kalp atışlarının normale dönmesini beklerken kelimeler zihninde onunla dalga geçmeye başladı. Bu da ne demek oluyordu? Gözlerini sıkıca yumup mektubu görmemiş olmayı arzuladı. Fakat çok geçti, asla unutmuyacaktı.

Öğleden sonra geç bir saatte Tony arabasını rölantide bırakarak ailesinin evinin köşesinde duraksadı. Yanlarına gitmek istemiyordu. Evinde kalmak, kapıları kilitleyip ışıkları söndürmek istiyordu, fakat sorumluluklarından kaçamıyordu. Bir araba yavaşladı, ileride park etti. Tony sıradan bir iş gününden sonra evine, karısıyla çocuklarına dönen sıradan adamı izledi. Şanslı pezevenk!

Arabayı sürüp çıkmaz sokaktaki ailesinin evine döndü. Bahçe pelesenk* ağacının mor renkli taç yapraklarıyla doluydu. Kapı komşuları Soutarların açık penceresinden televizyon sesi yükseliyordu. İki evin sınırına doğru arabasını sürüp köşeye park etti. Kararını değiştirip geri dönmekten çabucak arabadan indi. Daha ön kapıya uzanan yolun yarısına kadar ilerlemişti ki kapı birden açılıverdi.

Ursula kapıyı ardına kadar açarak, "Anthony, canım... Seni çok merak ettik," dedi.

"Kusura bakmayın, biraz işim vardı."

"İş mi?" Ursula kaşlarını çatı, Tony eve girerken kollarını açtı. Tony annesini kucaklamadı, Ursula'nın kolları yana düştü. "Her neyse, nasılsın?"

Tony omzunu silkti, ayakkabılarını çıkarıp koridordaki ayakkabılığa bıraktı. "İyiyim. Wendy'yi aldınız mı?"

"Evet, burada. Birazdan Emily'nin evine götüreceğiz. İçeri gel, sana bir şey ikram edeyim."

Kapıyı kapattı. "Bir bira alayım. Teşekkürler." Annesi mutfğa giderken Tony de oturma odasına doğru ilerledi. Jim ve Wendy krem rengi deri kanepede oturuyordu. İkisi birden ayağa kalktı. Wendy aceleyle Tony'ye yanaştı.

"Tony," dedikten sonra ağlamaya başladı. "Çok ama çok üzgünüm..."

Wendy'yi kucaklarken zar zor teşekkür edebildi. Kendini hüzünden kurtarmaya çabaladı. "Geldiğin için teşekkürler..."

"Ah, elbette... Ben sadece... Bilirsin, doğduğunda gelmeyi istemiştim ama size biraz vakit tanımış, alışmanızı beklemiştim. Anna da bana demişti ki... Ve şimdi... Torunumla tanışmadım bile!"

* Kızıldeniz kıyıları, Hindistan, Madagaskar, Senegal, Avustralya gibi sıcak iklimli bölgelerde yetişen, kışın yapraklarını dökmeyen, reçinesinden balsam elde edilen, değerli kerestesi kahverengi, mor veya esmer hatta vişneçürüğü olabilen, doğramacılıkta kullanılan bir ağaç.

Wendy elleriyle yüzünü kapatıp hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başladığında Tony de gözyaşlarına boğulacağını hissetti. Boğazını temizledi, bakışlarını yere çevirmiş olan babasına baktı. Derken Ursula içeri girip oğluna bir bira uzatınca Tony köpürmüş bira şişesini sıkıca tutup büyük bir yudum aldı.

Ursula elini Wendy'nin omzuna koyarak, "Bir kadeh şarap daha ister misin?" diye sordu. Wendy derin bir nefes alıp başını evet dercesine salladı. Kanepenin yanında, yerde duran boş kadehini aldı. Ursula ceviz büfede duran yarısı boşalmış şarap şişesini getirip iki kadehi doldurdu.

Jim şerefe kadeh kaldırıyormuş gibi bira tutan elini havaya kaldırdı, sonra ansızın eli yana düşüverdi. "Ne uzun iki gün böyle!"

Herkes Jim'i sessizce onayladı. Wendy Tony'ye dönüp, "Anna nasıl?" diye sordu.

Sessizlik. Nasıl açıklayabilirdi ki? Eğer Anna'yı kendi gözleriyle görmemiş olsaydı olanlara asla inanmazdı. "İyi değil. Bu sabah ben hastaneden çıkarken hâlâ uyuyordu, verdikleri ilaçlar onu sürekli uyutuyor. Henüz onunla konuşmadım." Bir an gözlerini yumdu. "Onu... Psikiyatri servisine taşıdılar." Wendy'nin duruma itiraz etmesini, dehşete kapılmasını bekledi ama o başını sallamakla yetindi. Anna'nın orada olmaması gerektiğini düşünen tek kişi kendisi miydi?

"Duydum. Sabah erkenden hastaneyi aradım ama tamamen dinlenene kadar Anna'yla görüşemeyeceğimi söylediler." Wendy gözyaşlarını sildi. "Eminim ki doktorlar ne yaptıklarını biliyorlardır."

Tony bu sözlere sessizce katıldı, fakat çantasındaki mektubu düşünmeye başlayınca yüzü kızarmaya başladı.

Wendy fısıldar gibi, "Jack'in durumunu biliyor mu?" diye sordu.

Her şeyi birbirine ekleyemeyecek kadar yorgundu, üstelik bunu denemeyi istediğinden de emin değildi. "Bilmiyorum. Neyi bilip bilmediği hakkında fikrim yok."

Ursula, "Ulu Tanrım!" diyerek iç çekti. "Gidip onu görmemiz gerek. Ailesini ondan uzak tutamazlar. Wendy, Tony seni götürebilir."

Bira şişesinin üzerindeki etiketi çekiştirip annesinin bakışlarından sakınmaya çalıştı. "Kurallar var anne. Anna tecritte."

Ursula kaşlarını çatı. "Tecritte mi?"

Jim, "Bunun özel bir nedeni olduğunu sanmıyorum tatlım," dedi.

"Neden tecritte tutuluyor?"

"Anne, nedenini tahmin edebilirsin." Elindeki bira şişesini sehpaye çarptı. "Tehlikeli olduğunu düşünüyorlar." Bir kahkaha patlattı ama daha çok ağlayacakmış gibiydi.

Ursula konuşmak üzere ağzını açtı, fakat Jim bakışlarıyla karısını yakalayıp başını iki yana salladı. Elleri hâlâ yüzünde, tam karşısında oturan Wendy'ye döndü sessizce.

Tony, Wendy'ye bakarak usulca, "Giysiye ihtiyacı olacak," dedi.

Wendy burnunu çekip yanaklarını kuruladı. "Elbette. Neredeler?"

"Arabada bir çanta var. Birkaç eşya, diş macunu, şampuan. Otellerde verilenlerden nefret eder. Hastaneninkilerden de hoşlanacağını sanmıyorum. İstedğinde kullanabilmesi için sevdiği pahalı sabunlardan da birkaç tane çantaya koydum."

"Kulağa hoş geliyor Tony."

"Ve bir kitap. Nasıl biri olduğunu bilirsin, Anna hep okurdu."

"Gidip yüzümü yıkayayım da çıkalım."

Tony Wendy'ye dikkatle baktı. "Gelemem."

"Gelemem de ne demek?" diye sordu Ursula.

"Onu ziyaret edemem. Şimdi değil. Ben sadece..." Ayağa kalktı. Açıklama yapmak istemedi. Anna'yı görmeden önce aklını meşgul eden şeyleri çözmeliydi. Ona ne söyleyeceğini, ne soracağını bilmiyordu. Bu sabah, neler olduğunu bildiğinden gayet emindi, fakat şimdi her şey anlamsızdı. "Bir süre yalnız kalmak istiyorum."

Jim ayağa kalkıp elini Tony'nin omzuna attı. "Öyle olsun Tony. Üzerinden henüz bir gün geçti. Anna sabah da hastanede olacak," deyip Wendy'ye baktı. "Anna'yı görmen için seni hastaneye bırakırım Wendy, durumunda herhangi bir gelişme olursa Tony'ye haber verirsin."

Wendy, "Elbette. Birkaç dakika içinde döneceğim," diyerek yerinden kalkıp odadan çıktı.

"Teşekkürler baba."

Jim başını salladı. "Arabanın anahtarlarını ver. Gidip Anna'nın çantasını getireyim, sonra da kendi arabama bırakayım."

Ursula kadehlerle şişeleri toplamaya başladı. Anahtarları babasına verirken özellikle birine söylemeden, "Üzgünüm," diye fısıldadı.

Jim ile Wendy hastaneye, Tony de evine gitmek üzere oradan ayrılınca Ursula kendine sıcak, tereyağlı bir tost yaptı. Mutfak tezgâhına dayanıp dudağının kenarlarındaki kırıntıları sildi. Sırtı ağrıyor, lokmaları çiğnerken çenesi kaskatı kesiliyordu. Yutmak için kendini zorladı, tabağı kaldırıp tostun kalan yarısını çöp kutusuna attı. Bulaşık makinesinin kapağını açıp mutfağın her yerine dağılan kirli tabakları makineye yerleştirmeye başladı.

Neden kimse lavaboya yığmak yerine bulaşıkları makineye yerleştirmezdi ki? Bu bile Ursula için fazladan bir işti. Wendy'nin kadehinde kalan şarap tortusunu dökerken bardaktaki pembe ruj lekesini fark edince yüzünü ovuşturdu. İçini çekti, kadehi elinde yıkaması gerekiyordu.

Yarım saat sonra Jim'in arabasının sesini duydu. Hâlâ dağınıklığa bakar halde lavabonun önünde dikildiğini fark etti. Kocası yorgun argın mutfağa girmeden önce, gözlerini yumup yalnız geçirdiği son dakikasının keyfini çıkardı.

Jim içeri gelip bir taburenin üstüne tünediğinde, "Wendy'nin Anna'yı görmesine izin verdiler mi?" diye sordu Ursula. Kocasının gözlerindeki kara gölgeleri fark etti.

"Evet. Sorun olmadı. Onu bekleyecektim ama Emily aradı. Wendy'yle hastanede buluşacak ve evine götürecek. Bize uğrayıp eşyalarını alacaklar."

"İyi."

Jim kaşlarını kaldırdı. Ursula makineye bulaşıkları yerleştirmeye devam etti.

"Peki sen iyi misin?" diye sordu Jim.

"Tahmin edebileceğin gibi." Çekmeceleri dışarıdayken makinenin kapağını kapatınca tabaklar birbirine çarptı. Jim'in herhangi bir hata yapmadığını biliyordu ama ne yazık ki nazik davranmak için yeterince enerjisi kalmamıştı.

Jim taburesinden kalkıp Ursula'ya yardım etmeye başladı. "Şimdi temizliği dert etme tatlım. Otur lütfen. Çok yoruldun."

Ursula öfkeyle dolanmaya başladı. "Evet, yoruldum! Herkesin peşinde koşup duruyor, Wendy ve Anna için kaygılanıyor, herkese şirin görünmeye ve destek olmaya çalışıyoruz. Peki, bize kim yardım edecek? Torunumuzu kaybettik, oğlumuz yavrusunu yitirdi, herkes bunu unutmuşa benziyor!"

"Hey!" Jim karısına doğru yürüdü. Kollarını omuzlarına dolayıp sırtını ovaladı, fakat Ursula buna aldırmadı.

"Herkes Jack'i unuttu Jim." Başı göğsüne düştü. "Zavallı, minik bebeğim. Zavallı, küçük Jack." Gözlerini yumup akan yaşları sildi. "Korkunç şeyler olduğunu hissediyorum."

"Ne demeye çalışıyorsun?"

"Ya Anna yaptıysa?"

"Neyi? Bu konuda bilgimiz yok."

"Ne demek istediğimi anlıyorsun. Bu kadar da naif olma. Tanrı aşkına, şu an psikiyatri servisinde tecritte tutuluyor. Doktorlar onun yaptığı..."

"Böyle konuşma! Neler olduğunu bilmiyoruz. Tony'nin söylediği gibi kaçırılmış, saldırıya uğramış olabilir. Hiçbir şey bilmiyoruz."

Ursula ağlamaya başladı. Jim'in sözlerinin doğru olduğuna inanmak istiyordu. Anna'nın Jack'in ölümüyle ilgisinin olmadığına inanmak için ne kadar dua ederse etsin, içini kemirip duran histen bir türlü kurtulamıyordu. Sonuçta bu imkânsız değildi.

Dudağını ısırdı. "Jim, ya o yaptıysa? Jack minicik bir bebektir! Zavallı Anthony bunu nasıl atlatır?"

"Tatlım..."

"Bak, sana söylüyorum. Eğer bunu o yaptıysa yakasını kurtaramayacak. Hasta olup olmaması umurumda değil."

"Ursula, yeter!" Jim uzanıp sıkıca karısına sarıldı. "Hepimiz yıprandık, acı çekiyoruz. Bekleyip görelim. Biz bir aileyiz. Hepimiz bu işin içindeyiz."

Jim'in sarılmasıyla bir nebze gevşemiş olsa da fikrinden vazgeçmedi. "Böyle olmadığına inanmaya çalışarak vakit harcayamayız. Yapılacak işler var, düzenlenecek bir cenaze töreni..." İyice çökmeye başladı. "Anthony için çok kaygılanıyorum."

“Ona biraz zaman tanı. Törene gelecektir.”

“Zaman yok! Yapılacak çok şey var dedim. Polis ya da doktorlar beklemez! Bütün bu işlerle uğraşacak kişi benim. Bu çok zor...”

Jim karısını yanına çekti. Ursula bir an gerilip itiraz edecek olduysa da kocasına sarıldı. Jim karısını alnından öptü. “Sen her zaman iyi iş çıkarırsın. Tony de bunu bilir. Herkes her şeyi farklı biçimde ele alır.”

Ursula yanaklarını temizlerken, “Biliyorum, biliyorum... Fakat Anna’yı görmek istemiyorum. Henüz değil. Bir şeyler daha öğrenene kadar olmaz,” dedi.

“Tamam, kimse senden bunu istemiyor. Git ve yüzünü yıka lütfen. Burayı ben toplarım. Bu zorluğu birlikte atlatacağız.”

Ursula kocasını sessizce onaylayıp banyoya gitti. Jim haklıydı: Birlikte üstesinden geleceklerdi. Tony’nin de böyle düşündüğünden emin olmak Ursula’nın annelik göreviydi.

Tony dizlerinin üstünde bir karton birayı dengeleyip diya-fondan Sean’ın dairesinin ziline bastı.

“Merhaba?” dedi bir ses.

Tony doğruca kameraya bakıp, “Selam dostum,” dedi.

“Tony! Yukarı gel!”

Bira kartonunu omzuna kaldırıp kalçasıyla kapıyı iteklerken yarım şişe votkayı da kolunun altında tutmaya çalıştı. Üçüncü kata kadar basamaklarla resmen boğuştu. Nihayet dairenin açık kapısına yöneldi. Televizyondan haberler bangır bangır yükseliyor, Sean da kanepenin köşesine oturmuş, burger ve patates kızartması yiyordu. İş gömleği pantolonunun üstüne sarkmıştı, kızıl saçları da darmadağınaktı.

Parmaklarındaki tuzu yalayarak başını kaldırdı. "İçeri gel dostum. Naber? Sen hafta içi pek görünmezsin."

"Bir şeyler içmek ister misin?" Tony karton koliyi üst kısmından açıp altılı paketi çıkardı. İki şişenin kapağını anahtarlığındaki açacakla açıp şişelerden birini Sean'a uzattı. Birasından büyük bir yudum aldıktan sonra, dolabı açıp iki bardak buldu. "Votka ister misin?"

Sean kahkaha attı. "Benim için biraz fazla dostum. Birayla devam edeyim. Sabah mesaim var. Senin de." Kese kâğıdında kalan yiyecekleri sardı, kalkıp çöp kutusuna attı. "Sen iyi misin?"

Tony buzdolabını karıştırırken, "Meyve suyun var mı?" diye sordu.

"Yok. Ama bir yerlerde bir kutu kola olmalı."

"Sorun değil." Buzdolabının kapısını kapattı, votka şişesinin kapağını açıp bardağın yarısına kadar doldurdu. Büyük bir yudum içtikten sonra öksürmeye başladı.

Sean kaşlarını çatarak, "Tony! Neler oluyor?" diye söylendi.

Tony bardağın tamamını bitirdi ve tekrar öksürdü. Mutfak taburelerinden birini çekip elinde birasıyla oturdu. Başını sallayarak Sean'a baktı. "Nereden başlayacağımı bilmiyorum." Sesi gitgide kırıldı. Gerçekten nasıl anlatacağını bilemiyordu. "Anna hastanede."

Sean'ın gözbebekleri büyüdü. "Ah, kahretsin! Ne oldu? Şu an iyi mi?"

Başını tekrar iki yana salladı. "Psikiyatri servisinde."

Sean kaşlarını kaldırıp, "Bunu duyduğuma üzüldüm dostum," dedi.

"Ve Jack..." Tony devam edemedi.

"Ne? Jack'e ne oldu?"

Dudaklarını ısırды, yüksek sesle söylemeliydi. "Jack'i kaybettik."

"Nasıl? Ne demek istiyorsun?"

"Kaybettik."

Sean'ın yüzü dondu. "Gerçekten mi kayboldu, yoksa..."

Tony başparmağıyla mutfak tezgâhındaki bir lekeyi ovalarken, "İkinci seçenek," deyiverdi.

Sean'ın ağzı açıldı ve hemen geri kapandı. Benzi attı. "Öldü mü? Bunu mu demeye çalışıyorsun?" Nefesi kesildi. "Tanrım! Ne oldu?"

Tony'nin gözleri yaşlarla doldu. "Bilmiyorum. Anlayamıyorum. Dün sabah her şey yolundaydı. İşe gittim, annem eve geldiğinde Anna'yla Jack evde yokmuş. Onları bulamadık, sonunda polis Anna'yı buldu ama Jack..."

"Lanet olsun. Dostum, ben... Ama nasıl? Jack hasta mıydı? Bilmiyordum..."

"Hayır, hasta değildi." Sean'a dikkatle bakıp, "Sapasağlamdı," diye yanıt verdi.

Sean iyice solgunlaştı. Başını ağır ağır salladı. "İnanamıyorum. Çok üzüldüm. Fakat anlayamıyorum..."

Tony boğazını temizledi. Gırtlığı alkolün etkisiyle yanmıştı. Jack'le ilgili hiçbir ayrıntıyı, onun yüzünü, gülümseyişini, ağlayışını düşünmemeye çalışarak kesinkes bildiği gerçeklere odaklanmaya çabalıyordu. "Neler olduğunu bilmiyorum. Sahilde bulundular, uçurumdan düşmüş gibi görünüyordlardı. Anna'nın bereleri var. Şu an bir tür trans halinde, konuşmuyor. Jack... Otopsi yapılacak. Dostum, onları her yerde aradım! Ama geç kaldım!" deyip karşısındaki duvara gözünü dikti.

"Tanrım! Ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Anna nasıl?"

"İyi değil. Bilmiyorum, birkaç test ve tarama yaptılar. Yaralanmamış, fakat görsen... Uzanmış yatıyor, tek kelime etmiyor. Yanında değilmişim gibi." Arkadaşının evinde birasını içerken Anna'nın hastane yatağında uzandığını

anımsayınca Tony'nin yanakları suçluluk duygusuyla al al oldu. Karısının yanında olmalıydı. Ama olamazdı. Bu gece değil. Zaten Wendy de oradaydı.

Başını eğdi. "İşin içine polis de karıştı."

"Neden? Ne demek istiyorsun?"

"Demek istediğim... Of, çok saçma. Böyle bir şey yapmış olamaz..."

"Bekle." Sean avucu açık bir biçimde sağ elini havaya kaldırdı. "Ne diyorsun sen? Neyi yapmış olamaz?"

Sean'ın sesindeki şaşkınlık ifadesini duymak rahatlatıcıydı. Bu, karısına inandığı için deli olmadığını kanıtıydı adeta. "Herkes bunu kasten yaptığını, Jack'i öldürmeyi planlayıp oraya gittiğini düşünüyor gibi. Ne düşündükleri umurumda değil. Herkes bana Anna'nın daha önce Jack'e veya kendine zarar vermeye kalkışıp kalkışmadığını, depresyonda olup olmadığını, ilaç kullanıp kullanmadığını soruyor. Onu tecritte tutuyorlar ve lanet olası bir polis sürekli başında bekliyor!"

"Ah, dostum... Böyle bir şey yapmış olamaz..."

"Biliyorum! Anne olmayı çok istemişti ve mutluydu. Jack doğduğunda onu hastanede gördün. Anımsıyor musun? Sürekli gülümsüyordu, gözü hep bebeğimizin üzerindeydi."

"Tony, gel de otur." Sean kolunu arkadaşının boynuna dolayıp kanepeye doğru yönlendirdi. Uzaktan kumandayı alıp televizyonu kapattı. "Sanırım seninle votka içebilirim." Mutfağa gidip bardak çıkartmak için dolaba uzandı. Kendine biraz votka doldurdu, iki bira daha alıp dönerken Tony, Sean'ın kucağındakilere gözünü dikmiş hâlâ konuşuyordu.

"Belki de birileri Jack'i kaçırmaya kalkışmıştır. Böyle şeyleri duyuyoruz. Anna bebeğini korumaya çalışmıştır. Ya da arabası kaçırılmıştır ve Anna bu yüzden şoktadır..."

“Sakin ol.” Sean, Tony’ye bir bira uzatıp yanına oturdu. “Elbette Anna böyle bir şey yapmamıştır. Tanrım, bunu düşünemiyorum bile... Dostum, Jack için gerçekten çok üzgünüm.”

Tony yüzünü elleriyle kapayıp hıçkırarak hıçkırarak ağlamaya başladı.

Sean bir süre sessiz kaldı. “İnanamıyorum, böyle bir şeyi konuştuğumuza inanamıyorum.”

Tony ellerini yüzünden çekip burnunu tişörtünün koluyla sildi. “Tecrite koydular. Bir suçlu gibi. Kim bilir neler yaşadı.”

“Peki seninkiler, Anna’nın annesi filan nerede? Burada olduğunu biliyorlar mı?”

“Annesi bugün geldi, şu an hastanede. Ben... Yüz yüze gelemiyorum, anlıyor musun?”

“Elbette, anlıyorum dostum.”

Tony ayağa kalktı. “Bak, istersen bunu daha fazla konuşmayalım. Bunları daha fazla düşünmek istemiyorum.”

Sean başını salladı. “Tabii ki. Burada kal, hemen bir DVD’ciye gidip beraber izleyebileceğimiz bir film alayım.”

Sean cüzdanıyla anahtarlarını hızla alırken Tony çoktan kanepeye yığılmıştı. Gözlerini kapadığında oda fırıl fırıl dönmeye başladı. Kusma isteğini engelleyip engelleyemeyeceğinden emin olmadığından gözlerini sınıksız yumdu. Kısa bir süre sonra kapının açıldığını ve tekrar kapandığını duydu. Oturmaya çalıştı, başaramayınca iyice kaykılıp gözlerini kapadı. Birkaç dakika boyunca öylece kalakaldı.

Bölüm 12

İki gün sonra

16 Eylül 2009 Çarşamba

Taksi hastane bahçesine girince Wendy gözlerini ovuşturdu, içlerine kum atılmış gibi hissediyordu. Gözleri sulandı, elinin tersiyle yaşaran gözlerini sildi. Bir gün önce Anna'yı ilk kez yatağına uzanmış halde gördüğünde şaşkına dönmüş, Tony'nin gelmek istemeyişini de anlamıştı. Gece Emily'nin dairesine gidene dek tükenmiş, güç bela uyuyabilmişti. Her şey zihninde tekrar tekrar dönmüş, kendini Jim ile Ursula'nın gişedeki bilet kavgasının görüntüsünü anımsarken bulmuştu. İçinde atışmak da olsa eş olmanın samimiliğini özlemişti. Şu an konuşacağı, acısını paylaşacağı birine ihtiyacı vardı.

Taksiden inerken haftalardır kuru olan yollardan buharlaşan nem ve toz dolu yağmur kokusunu içine çekti. Şimdi de sadece çiseliyordu ama yine de ceketini boynuna dek kapatıp içindeki dergilerin ıslanmaması için elindeki plastik torbayı katladı. Bulutların arasından sızan gün ışığının parlattığı küçük su birikintilerinin üzerinden atlayarak bir önceki geceye nazaran daha az gözü korkmuş bir halde, doğruca akıl hastalıkları binasına yürüdü. Kabul

bölümünde ziyaretçi defterini imzaladı, oturup beklemeye başladı. Cam kapıdan kendi yansımasını görünce, yağmurda filizlenen sürgünlere dönmüş saç tellerini yatıştırmaya çalıştı. Kahverengi deri botlarına baktı, eğilip yıpranmış burunlarını sildi.

“Bayan Shafer?”

Wendy oturduğu yerden sıçradı. Siyah çerçeveli gözlükleri olan, gri elbisesi tam üstüne oturmuş genç kadına yöneldi. “Evet, benim. Merhaba,” deyip yerde duran çantasını ve plastik torbayı kaptı.

“Ben Doktor Morgan. Geldiğiniz için teşekkürler. Lütfen buradan geçin.”

Doktor, Wendy’nin geçebilmesi için kapıyı açtı. Wendy yürüdü, bir an için koridorda durakladı. Doktor Morgan kapıyı kapattığında Wendy döndürülen kilidin sesini duyup irkildi. Koridor boyunca psikiyatri izledi. Birkaç kapısı kapalı odanın önünden geçti ve içinde dört sandalyeden başka bir şey olmayan bir odaya girdi. Tereddüt ettiğinden kapıya en yakın duran sandalyeye oturuverdi. Doktor Morgan bir sandalye çekip Wendy’nin tam karşısına gelecek şekilde oturup bacak bacak üstüne attı. Wendy doktorun siyah, parlak, belirgin topuklularına dikkat kesilip bileğini kırarak kendi ayakkabılarını sandalyenin arkasına itti.

Doktor Morgan gülümseyerek, “Dekor için kusura bakmayın,” dedi.

“Daha kötüsünü de gördüm,” diye karşılık verdi Wendy. “Tony’ye ulaşmaya çalıştım ama telefonu kapalı. Annesi de oğluna ulaşamıyor.” Tony’nin yokluğundan dolayı acı içindeydi ve bunun ne anlama geldiğini düşündükçe korkuyordu.

“Ne yazık. Yakında sizinle iletişime geçecektir. Nasıl hissettiğini hayal bile edemiyorum.”

“Evet.” Wendy sırtını sandalyeye düzgünce yasladı. “Dün buraya gelmeden önce onu gördüm, o... İşte, tahmin edeceğiniz gibi.”

Doktor Morgan başını salladı. “Hemşireler Anna’yı görmeye geldiğinizi söyledi.”

“Evet ama beni fark ettiğini sanmıyorum. Gözlerini açtığı anda sanki neler olduğundan haberi yokmuş gibiydi.” Wendy çantasını açıp bir mendil çıkardı. Hayatının en zor ânını yaşıyordu. Evladını böylesi bir ıstırap içinde görmek, ona ulaşamamak, daha iyi olması için bir şey yapamamak hiçbir şeyle kıyaslanamazdı. “Affedersiniz.”

“Özür dilemeyin lütfen. Sorun değil.” Wendy burnunu silerken Doktor Morgan bakışlarını başka yöne çevirip konuşmasını sürdürdü. “Bu sabah Anna’yı gördüm, pek bir değişiklik yok. Hemşireler konuşmadığını ve zar zor hareket ettiğini söyledi. Hastaneye geldiğinden bu yana bir şey yiyip içmediği için de üzülüyorum. Onu serumla besliyoruz ama...”

Wendy başını iki yana salladı. “Onu daha önce hiç böyle görmedim.”

“Sizin için çok zor olmalı.”

“Tony daha fazla bilgiye sahip olabilir. Anna üniversiteyi bitirdiğinden beri benimle yaşamadı.” Başını kaldırıp gülümsedi. “Üniversiteye gittiğini biliyor muydunuz? Burada, Sidney’de. O hep her şeyi kusursuzca başarmıştır.” Anna’yla nasıl da gurur duyuyordu, kızının bunun farkında olup olmadığını merak etti. Daha önce kızına bunları hiç söylemiş miydi?

Doktor Morgan defterine bir şeyler yazıp kalemi defterin üzerine bıraktı. “Kızınız hakkında pek bir şey bilmiyorum. Bu yüzden bugün buraya gelmenize çok sevindim. Geçmiş, çocukluğu, aile tarihçesi hakkında size sormak istediklerim var.”

Wendy sessizce doktoru onayladı. "Ne isterseniz." Bir yardımını dokunabileceğini düşünüp mutlu oldu. Yıllar içinde Anna'nın çocukluğunu pek çok kez düşlemişti. Gebe kaldığında Wendy çok gençti, henüz on sekizindeydi. Anna'nın babasına âşık olduğuna inanmıştı, bir süre çocuklarını birlikte büyütmüşlerdi, ancak üç sene sonra adam çekip gitmişti. O üç yıl da çok zor geçmişti. Anna mutluydu ama babası çok içerdi ve içtiğinde saldırganlaşırdı. Kızının, tanık olduğu şiddeti anlamlandıramayacak kadar küçük olduğuna kendini inandırmıştı, fakat artık bundan pek de emin değildi. Belki de bir babaya sahip olmak, Anna'nın sonunun burası olmasını engelleyebilirdi. Anna yıllar önce babası hakkında sorular sormayı bırakınca Wendy bu duruma sevinmişti.

Dikkatini tekrar psikiyatra çevirdi.

"Anna'nın tedavisiyle ilgili acil olarak konuşmamız gereken bir şey daha var." Doktor Morgan öne doğru eğildi, Wendy nefesini tuttu. "Akıl sağlığından kaygı duyuyorum ve yemek yemeyi reddetmeye devam ederse fiziksel sağlığından da. Ona bazı ilaçlar vermeye başlayacağım. Korkarım işe yaraması zaman alacak. Sizinle ve Tony'yle konuşmak istediğim konu elektrokonvülsif tedavi: EKT."

Wendy gözlerini kapattı, şakaklarında atan ağrıyı hissetti. Gözlerinin önünde ışıklar çakıyor, dişleri gıcırıyor, kolları zonkluyordu. Tekrar algılamaya başladıktan hemen sonra durdu. Gözlerini açıp ovuşturdu. Bu öneri karşısında şaşırdığını, korktuğunu düşünmeyi arzuladı ama gayet olağan durumdaydı. Yanıt için kendisini bekleyen Doktor Morgan'a bakıp başıyla onayladı.

“Şok tedavisi mi? Bunu hâlâ yapıyorlar mı?”

Annesinin sesi ağrıyan başını delip geçtiğinde Tony telefonu kulağından uzaklaştırdı. Sean’ın dairesinde pencereden yansıyan ışık yüzünü yakmıştı, bu yüzden gidip gölgedeki kanepeye oturdu. Sabah onda uyanmış, telefonunu açıp gelen dört mesajı dinlemişti. Şaşırtıcı bir şekilde mesajlardan yalnız biri annesindendi. Birkaç dakika sonra Wendy aramış, Tony onunla konuştuktan sonra Ursula’ya dönmüştü.

“Wendy’nin anlattıklarına göre bunu yapmak zorundalar anne. Ayrıntıları bilmiyorum, aradığında doktorla olan görüşmesini yeni bitirmişti.”

“Doktorla konuşmadın mı? Eşinin yanında sen olmalısın, Wendy değil.”

“Henüz değil. Gideceğim, biraz daha zamana ihtiyacım var.” Annesinin, dilini ısırarak için kendini ne kadar zorladığını hissedebiliyordu. “Bunu telefonda konuşmak istemiyorum. Gidip Wendy’yi alacağım, sonra sana geliriz. Önce eve gidip giysilerimi değiştirmem gerek.”

“Eve mi? Neredesin?”

“Sean’ın evindeyim.”

Ursula iç çekti. “Anthony, biliyorum çok zor ama...”

“Anne, bırak bunları lütfen.” Battaniyeyi kucağından fırlatıp oturdu, parmaklarıyla saçını karıştırmaya başladı.

“Wendy buraya gelmekten hoşnut olmayabilir. Yorgun olmalı. Muhtemelen hiçbirimizle konuşmak da istemiyor.”

“Ne demek istiyorsun? Dostluğumuza ihtiyacı olduğuna eminim.” Mutfağa geçip musluğu açtı, su iyice soğuyana kadar elini altında tuttu. Telefonu omzuyla kulağı arasına sıkıştırıp bardağa su doldurdu. “Bu da neyin nesi anne? Bir şeyler söylemeye çalıştığını görüyorum.” Suyundan büyük bir yudum içti.

“Üzgünüm Anthony. Bugün kimseyle konuşabileceğimi sanmıyorum.”

“Peki ne yapmam gerekiyor? Burada yalnız, onu tek başına bırakamam.”

“Anthony, onunla ilgilenmek senin işin değil, başında yeterince dert var zaten. Bırak Anna’yla, doktorlarla, tedaviyle annesi ilgilensin. Sen Jack’e bak...”

Bardağını kirli tabaklar ve fincanlarla dolmuş lavaboya bıraktı. “Jack’le ilgileniyorum, bu Anna’yla da ilgilediğim anlamına gelir. O benim karım! Anlamıyorum...”

Ursula derin bir nefes aldı. “Bütün gece olanları düşündüm ve babana da söyledim. Eğer bunu o yaptıysa, depresyonda dahi olsa...”

“Ne?” Tony’nin başı zonklamaya başladı. Annesi gerçekten böyle mi demişti? “Neyi yaptıysa?”

“Anthony...”

Tony gözlerini yumdu. Çantasındaki zarfın ağır çekiminde yere düşüp bir tüy gibi havada salındığını görebiliyordu. Yere düşmeden önce zarfı tutmaya çalıştığını hayal ediyordu. Bu zarf ne zamandır ortalıktaydı? Eğer annesi Anna’nın evde olmadığını söylemek için oğlunu işten aramasaydı, sunumu için çantasındaki evrakları çıkarırken bu zarfın da farkına varacak mıydı? Yine de çok geç kalmıştı. Trafik daha hızlı akmış olsaydı bile farklı bir sonuçla karşılaşacak mıydı? Gözlerini açtı. Midesi bulandı, soğuk soğuk terledi. Mektup hiçbir şeyi kanıtlamazdı. Hiç kimse o gün neler olduğunu bilmezken annesinin böyle bir yargılamada bulunması da anlamsızdı.

“Polis kadar kötüsün! Neler olduğunu bilmiyoruz, bu bir. Anna depresyonda değil, gerçekten hasta, bu da iki. Ah, anne.”

“Tamam, peki. Özür dilerim.”

Tony'nin sesi kırıldı. "Wendy de senin gibi hissediyor, hepimiz gibi. Jack onun da torunuydu. Bu onun hatası değil. Gidip onu Emily'nin dairesinden alacağım ve birlikte geleceğiz."

"Haklısın. Özür dilerim. Sadece..."

"Birazdan görüşürüz."

Ursula'ya yanıt vermesi için zaman tanımadan telefonunu kapattı. Kendi ailesinden varsayımlar, ithamlar duy-mak istemiyordu. Bunun hiçbir faydası yoktu. Eğer polis Ursula'nın kuşkuları olduğunu fark ettiyse ya da daha kötüsü kendisinden dolayı ufacak bir belirsizlik hissettiyse ânında Anna'nın üzerine atılırdı. İki elini de mutfak tezgâhına koyup derin derin solumaya çabaladı, fakat üzerinden yükselip buharlaşan alkolün kokusu midesini bulandırdı. Usulca doğruldu, arabasının anahtarını alıp dışarıya yöneldi.

Tony araba sürerken köprüden geçmeyi severdi ama bugün limanın manzarası bile midesini altüst etmeye yetti. Doğruca yola bakıp Emily'nin oturduğu yere doğru ilerleyen levhalara dikkat kesildi. Birkaç dakika sonra kule gibi yükselen beyaz binanın otoparkına girip başını kaldırdı. Birbirine dolanan balkonların dalgalı kenarlarının oluşturduğu görüntü başını döndürünce apartman binasının cam kapısına baktı. Arabadan indi, zile basıp ufak video kame-raya gözünü dikip bekledi. Wendy hemen aşağı ineceğini söyleyerek karşılık verdi.

Klimayı çalıştırıp kapıyı kapatarak arabada beklemeye başladı. Wendy ön yolcu koltuğunun kapısını açıp eğildi. "Merhaba, çok bekletmedim, değil mi? Biraz dinleneyim demiştim ve..."

Tony direksiyonu sıkıca tuttu. "Hayır, bekletmedin. Zili çaldıktan iki dakika sonra indin." Sesindeki alaycılığı fark etti ve hemen sözlerinden pişmanlık duydu. Bu onun hatası değildi, neden kendi annesinin durmadan konuşup asabını bozmasına izin veriyordu ki? "Kusura bakma Wendy. Nasılsın?"

Wendy, Tony'nin dört çekerli arabasının yolcu koltuğunda doğrulup kapıyı kapattı. "Teşekkürler. Sen nasılsın?"

Tony, Wendy'ye gülümsedi. Wendy parlayan öğlen güneşinde hatırladığından daha yaşlı görünüyordu. Gözlerinin altı yorgunluktan morarmıştı. Dudakları hastanede yatan Anna'nın kiler gibi ince ve kuruydu. Parfümünün kimyasal kokusu arabayı doldurunca Tony öğürme isteğini durdurabilmek için başını klimadan gelen havaya doğru çevirdi. "Bu sabah onu görmeye gitmen iyi oldu. Ben..."

"Açıklama yapmana gerek yok."

Emniyet kemerini bağlayıp otoparktan çıktı.

Wendy sessizce, "Az önce polis aradı. Benimle konuşmak istiyorlar," dedi.

Tony doğruca önüne bakarak, "Benimle de. Telefonuma mesaj bırakmışlar. Senden ne istiyorlar? Burada değildin. Onlara ne anlatabilirsin ki? Umarım bize biraz zaman tanırırlar," dedi.

Wendy omuz silkti. "Bilmiyorum..." Tony, Wendy'yi sadece yan profilden görse de onun dudaklarını ısırıldığını fark etti. Anna da kaygılıyken hep böyle yapardı. "Sanırım ulaşabilecekleri her bilgiyi edinmeye çalışıyorlar. Tony, düşündüğün bir şey var mı? Ne bileyim, Anna'yla ilgili seni kaygılandıran bir şey..."

"Hayır, elbette yok." Çok çabuk cevap verdiğini görüyordu.

“Ah, hayır. Öyle demek istemedim. Yanlış anladın...”
Başını yasladı. Köprüden geçerlerken Wendy dönüp camdan dışarıya baktı.

Tony yanlış şeride girdiğini fark etti. Aynadan kontrol etmeden arabayı sağa çekip, iki şerit daha ilerledi. Ardından korna çaldı. Elini yumruk yapıp sertçe kornaya bastı, dikiz aynasından orta parmağını gösterdi. Wendy kapının tutmağını sıkıca kavradı, Tony bunu fark etmemiş gibi davranmaya devam etti ve konuştu.

“Biliyorum durumu ve olanlar kötü. Fakat polis soruşturmasını düzgünce yapsın. Bu işi seni ve beni sıkmadan yapmalılar. Herkes neler olduğunu bildiklerini varsayıyorlar, o...”

“Hayır, kimse bir şey demiyor.”

“Evet, diyor. Anna’nın kaybolduğunu haber vermek için aradığımda polis beni ciddiye almadı. Anna’yı bulduklarında araba başından beri o otoparktaydı ve bana hiçbir şey söylemediler! Beni dinlemek bile istemediler, şimdi de kalkmış her şeyi unutup konuşmamı istiyorlar. Neden bunu yapanın peşine düşmüyorlar?”

“Tony...”

“Birileriyle mücadele ettiği, boğuştuğu ortada.”
Wendy’ye dönüp, “Sen de Anna’yı benim kadar iyi tanır-sın, böyle bir şey yapmış olamaz. Asla! Mutlaka bir şeyler yaşanmış olmalı, onu bu hale getiren bir şey olmalı,” diye devam etti.

Soluksuz kalmıştı. Doğu banliyösüne giden tünele yaklaşmış, trafik şeridinin ortasında kalakalmışlardı. Soluna baktı, şeridine karışmaya çalışan bir arabanın önünden hızla geçti. Sözcüklerinin anlaşıldığından emin olmak için hızla ve yüksek sesle konuşmayı sürdürdü. “İnsanların korkunç şeyler yaşadığında şoka girdiğini duymuşsundur. Biri onlara zarar verdi...”

“Tony! Dur!” Wendy sözcüklerin yönünü değiştirmek istercesine ellerini kendini savunuyormuş gibi kaldırdı. “Eminim polis bu ihtimali düşünmüştür.” Başını sallayıp gözyaşlarını öteledi. “Fakat Anna’nın bu sabahki durumu... O çok hasta. Bu kimsenin hatası değil.”

“Tanrım, bunu onlara yapan serseri ya hâlâ dışarıday-sa? Belki de bir kadındır, bebek hırsızlarını duyuyoruz...”

“Lütfen buna bir son ver.” Wendy yüzündeki yaşları sil-di. “Neler olduğunu bilmiyoruz... Tabii bu da bir olasılık Tony. Belki de...” Sesi canlılığını yitirdi, başı önüne düştü. “Her şey normale dönecek olsa, hiç düşünmeden onunla yer değiştirdim.”

Tony trafik ışıklarında durmak için aniden frene bastı. Anna’nın annesi bile böyle düşünüyordu demek. Omuzları düştü. Burada şapşal olan bir tek kendisi miydi? Wendy’ye döndü. “Bunu yapıp yapamayacağımı bilmiyorum sade-ce.”

Wendy elini Tony’nin omzuna koydu ve sıktı. “Evet, yapabilirsin. Anna için yapmalıyız. Ve Jack için.”

Tony usulca onayladı. Lamba yeşile döndüğünde doğ-rudan aile evine yollandı. Yolculuğun kalan kısmında her ikisi de bir daha konuşmadı.

Söyleyecek hiçbir şey kalmamıştı.

Tony, Wendy, Ursula ve Jim dörtlüsü, önceki günün ikinci vakti yaptıkları gibi oturma odasındaki kanepelerde otu-ruyorlardı. Tony annesinin elektrik süpürgesiyle halının üzerinde izler bırakmak ve mobilyaların cila kokusunu duyumsatmak için epey çaba sarf ettiğini söyleyebildi. Ön-ceki konuşmalarından ötürü Ursula’nın suçluluk hissedip hissetmediğinden emin değildi, ne yapacağını bilmediğin-

den evi toplayıp temizlemiş de olabilirdi. Elinde tuttuğu porselen fincana ve altlığına baktı. Annesi bunları genelde Noel zamanı çıkarırdı. Parmakları kulpuna uymayınca sade kahvesini içebilmek için fincanı eliyle sıkıca kavradı. Odanın ortasındaki cam sehpa da hiç dokunulmamış bir tabak çörek duruyordu. Etraflarındaki her şey paramparça olmuşken sabah çayı için buluşmuş gibi davranmaları oldukça gülünçtü.

Tony, "Hepimiz tekrar buluştuk..." diye alaycı bir edayla konuştu, sonra ses tonundan pişmanlık duydu.

Ursula oğluna ters ters bakarken Jim uzanıp aldığı bisküviyi çayına batırdı. Wendy ise Tony'nin küçümseyici gülümsemesiyle karşılaşınca gözlerine dolan yaşları tutmaya çalıştı.

Ursula, "Wendy, Tony bu sabah Anna'yı görmek için hastaneye gittiğini söyledi," diyerek konuşmaya başladı.

Wendy başını salladı. "Evet, dün gece de gittim ama uyuyordu. Bugün düne göre daha iyi, daha uyanık görünüyor, fakat iyi değil. Beni tanıyıp tanımadığından bile emin değilim. Sanırım başta tanıdı ama sonra... Korkunçtu, onu daha önce hiç öyle görmemiştim."

Jim, "Pek bir değişiklik yok gibi görünüyor, değil mi Tony?" diye sordu.

Tony babasını onayladı. "Dün sabah nasılsa bugün de aynı." Kafası karışmış gibiydi. Anna'yı dün mü görmüştü gerçekten, yoksa geçen iki gün hiç yaşanmamış mıydı? Oda etrafında dönmeye başlayınca başını dikkatle kanepeye yasladı. Neden ailesinin ne düşündüğünü söylemeyip onu kandırmaya çalışıyormuş gibi davrandıklarını hissediyordu? "Fakat evdeki gibi değildi. Evde olsaydı asla onu yalnız bırakmazdım."

"Elbette bırakmazdın Anthony, kimse aksini düşünmüyor," dedi Ursula. Tekrar Wendy'ye dönüp, "Anthony

bana şok tedavisi uygulayacaklarını söyledi, bu doğru mu?" diye sordu.

Wendy onayladı. "Bu sabah Doktor Morgan'la konuştum."

"Sen bu doktorla konuştun mu Anthony?" diye sordu Ursula.

Tony, "Onu sonra arayacağım," diye kestirip atınca Ursula, Tony'nin doktorla görüşmediğini anladı. Tony elindeki fincanla altlığı sehpanın üzerine bıraktı.

Wendy, Tony'ye ve Ursula'ya göz ucuyla baktı. "Her neyse, tedaviye bu hafta başlamak istiyorlar."

Ursula bardak altlığını Tony'nin önüne doğru kaydırırken, "Bu hafta mı? Bu ne acele?" diye sordu.

Wendy bir an pencereden dışarı baktı, sanki bir anıyı hatırlamaya çalışırcasına usulca başını salladı. "Yemek yemiyor, hiçbir şey içmiyor, seruma bağlı yaşıyor. Çok hasta." Sesi titredi. "Doktor Morgan şok tedavisinin duyduğumuz gibi olmadığını, filmlerde gördüklerimize benzemediğini söyledi. İşlemi ameliyathanede anestezi altında gerçekleştiriyorlarmış."

Ursula, "Çok çabuk karar vermişler. Daha ne kadardır hastanede ki?" diye çıkıştı.

Jim, Ursula'nın kolunu tutup, "Bırak da Wendy anlat-sın. Wendy, psikiyatr sorunun ne olduğunu düşündüklerini söyledi mi?"

"Psikozda olduğunu düşünüyorlar. Doğumdan sonra, depresyondayken görülürmüş bazen." Tony'ye döndü. "Doktor, bunun insanların anlayamayacağı kadar çabuk oluşabileceğini söyledi."

Tony, Wendy'nin gözlerine bakamadı. Herkesin kendisini teselli etmesinden, onun hatası olmadığını söylemesinden sıkılmıştı. Boğazını tuttu, kahve midesini ekşitmişti.

Wendy ayını içip bitirdi. Fincanla altlığını ayaklarının dibine, halının üzerine bırakıverdi. "Her neyse, EKT yapmaları yasadışı değil, çünkü Anna rıza veremeyecek kadar hasta. Yarın hastanede olacağım ama senin de gitmeni beklediklerinden eminim Tony."

Ursula bakışlarını Tony'ye çevirip, "Bu konuda sen ne düşünüyorsun tatlım?" diye sordu.

"Bilmiyorum. Bu konuda pek bir şey bilmiyorum." ne doğru eğilip başını ellerinin arasına aldı. "Bir söz hakkımız yok gibi görünüyor zaten."

Wendy başını iki yana salladı. "Hayır, Doktor Morgan dedi ki..."

Ursula keskin bir ifadeyle, "Bu bana çok zalimce geliyor," diyerek sözünü kestti. Wendy geri çekildi. Ursula, Tony'ye dönüp, "Anthony, bu psikiyatrla konuşmalısın," dedi.

Jim, Ursula'ya kaşlarını atıp Wendy'ye döndü. "Sen ne düşünüyorsun? Sen annesisin."

"Sanırım bu tedaviyi olmalı. Doktorlar en iyisinin ne olacağını bilirler, onu bu halde görmek..." Bakışlarını yere çevirip usulca konuştu. "EKT'nin işe yarayacağını düşünüyorum."

Jim, konuşmasını sürdürmesini beklercesine Wendy'ye baktı, Wendy arkasına yaslanıp yavaşca başını salladı.

Jim sonunda, "Katılıyorum," diyebildi. "Doktorlar ne yaptıklarını bilir. Tavsiye ettikleri şey buysa bizim de yapacağımız şey buna uymak." Wendy, Jim'e gülümsedi. "Tony, sen ne düşünüyorsun?"

Ne dşnmeliydi? Tony hiçbir şey düşünmüyordu. Dşnemiyordu. "Bilmiyorum! Gidip doktorla konuşacağım, tamam mı?"

Ursula demliği kaldırıp, "Kahve isteyen var mı?" diye sorup yanıt beklemeden fincanları doldurdu. Derin bir nefes

aldı, doğrudan kimsenin yüzüne bakmadan sakın bir tavırla konuşmaya başladı. "Doktor Morgan, Jack'le ilgili herhangi bir şey soyledi mi?"

Tony yaşlarla dolan gözlerini sımsıkı yumdu. Jack'i düşünmemek için kaç zamandır çaba sarf ediyordu. Anna'yı düşünmek daha kolaydı: En azından onun için yapabileceği somut bir şeyler vardı.

Wendy olumsuz anlamda başını salladı. "Hayır. Çok üzüldüğünü belitti. Anna doktora Jack'ten bahsetmemiş. Tony, gidersen seninle konuşabilir."

"Gideceğimi söyledim! Bu kadar da..." Fincanını aldı. Yarısı dolu, yoğun, sade kahvesini tek seferde içti. "Yapamam... Bunu kabullenemiyorum. Psikiyatr, polis, adli tabip..."

"Ah, Tony! Özür dilerim!" Wendy elleriyle yüzünü kapatarak ağladı.

Tony'nin kulakları çınlamaya, oda etrafında fırıl fırıl dönmeye başladı. O öylece, hiç pozisyon değiştirmeden otururken her şey etrafında dönüyormuş gibiydi. Ayağa kalktı, kapıya doğru ilerlerken sendeledi. "Daha fazla konuşmak istemiyorum."

Kimsenin yanıtını beklemeden dışarı çıkıp kapıyı çarptı. Arabasına binip kapıları kilitledi, ne kadar uzağa giderse gitsin yaşamının bu gerçeğinden kaçamayacağını biliyordu. Mesafelerin yardımı dokunmazdı. Hiçbir şeyin faydası yoktu.

Ursula verandada beklerken, Wendy'nin Jim'in hizmet aracının yolcu koltuğuna oturuşunu ve arabayla uzaklaşmalarını izledi. Eve girip ön kapıyı kapattı ve kilitledi. Wendy tüm öğleden sonra orada kalmak istemediği için

az da olsa rahatlamıştı. Birilerini oyalamaksızın yalnız kalabilmeyi arzuluyordu. Tony hiddetle çıktıktan sonra geri dönmediğinden ev tamamen boştu. Yatak odasına gitti, ayakkabılarını çıkartıp terliklerini giydi. Pantolonun düğmelerini çözdü. Mutfaktan bir tepsi getirip oturma odasındaki fincanları toplamaya girişti. Yürürken bir parça çörek yedi, mutfaktan dönerken bir tane daha ağzına atmayı ihmal etmedi. Bu, öğlen yemeği hazırlamaktan daha kolaydı. Tepsiyi mutfak tezgâhına bırakıp yatak odasına geçti. Kapıyı kapatıp perdeleri çekti.

Her zamanki gibi yastığının üzerine kıvrılan kahverengi kedilerin yanına uzanıverdi. Çok yorgundu. Gözlerini yumdu, gözlerinin önüne gelen şey Tony'nin iki gün önceki bakışlarıydı sadece. Bu anı bir film karesi gibi canlıydı. Ursula oğluna dokunacakmış gibi hissetti. Gözlerini açtı, hayalin solup yitmesini bekledi. İkinci şekerlemesi iyi bir fikir değildi, şimdi kestirirse gece uyuması büsbütün zorlaşacaktı. Komodinden bir kitap alarak sayfadaki harflere yoğunlaşmaya çalıştı, fakat zihninde Tony'nin suretinden başka bir şey canlanmadı.

Tony arabasını YALNIZ POLİS ARAÇLARI yazılı alana çekip motoru susturdu. Bir süre öylece oturdu. Yan tarafa eğilip pantolonunun cebindeki katlanmış zarfı aldı. Bir an elinden kayıp düşen zarfı alıp açtı. Kelimesi kelimesine anımsıyor olmasına rağmen mektubu tekrar okudu. Bunu birilerine göstermeli mi, yoksa kahrolası mektubu gizlemeli miydi? İşlerin daha kötüye gitmesini elbette istemezdi, fakat bunu gizleyerek gerçekten doğru olanı mı yapıyordu? Mektubu aynı izlerden katlayıp zarfa, zarfı da kullanım kılavuzunun altına saklayarak torpido gözüne koydu.

Titremesini önlemek için ellerini sıktı. Üst dudağında biriken teri silip karakola doğru baktı. Karakol, sokakta sıralanan fiyakalı kafeler ile pahalı mağazaların arasında pusuya yatmış, çirkin bir beton binadan başka bir şey değildi.

Kaldırımında avare yürüyen bir çifti izledi. Kadının, attığı kahkahalarla sarsıldığını işitti. İkisi de muhtemelen öğle yemekleri olan beyaz karton torbalar ile plastik meyve suyu şişeleri taşıyorlardı. Acaba Tony en son ne zaman yemek yemişti? Açlık hissetmiyordu ama bedeninin hücre hücre fonksiyonunu durdurduğunun farkındaydı. Keşke dişlerini bir kez daha fırçalasaydı. Ekşi alkolle acı kahvenin birbirine karışmış tadını hissediyordu. Sonunda sınırı aşıp karakola girmek için yürüyeceğini düşününce gülümüyor gibi oldu. Güneş bulutun ardından ışıyor ve ön camda parılıyordu. Arabanın kapısını açıp serin rüzgârı içine çekti. Seri hareketlerle ön kapıya yöneldi ve hızla yürüyüp içeri girdi.

“Tony Patton. Dedektif David Hill’le bir randevum var.”

Zırhlı camın ardında oturan polis memuru ahizeyi kaldırdı. “Oturun lütfen. Burada olduğunuzu haber vereceğim.”

Duvarın karşısında dört tane alçak sandalye vardı. Kumaştaki kahverengi lekeden sakınarak köşede duran sandalyeye oturdu. On yaşlarında sıska bir oğlan yaralı, şiş gözlerle Tony’ye baktı. Tony gülümsemeye çalışarak önündeki dergiyi alıp sayfaları karıştırmaya başladı. Belirgin bir koku hâkimdi. Belki de koku değil de daha çok tat gibiydi. P-plate* kullandığı yıllarda, birkaç biradan sonra Sean’ın evinden dönerken yakalanıp karakola getirildiğini anımsadı. Polisler onu emniyet aracına ite kaka götürmüş, ebeveynleri gelip alana dek birkaç saat hücrede tutmuşlardı. Eve giden uzun yolda anne ve babası Tony’ye tek kelime etmemişti.

* Avustralya’da en az on yedi yaşında olanlara verilen geçici ehliyet.

Tony kayıt masasının solundaki kapıdan bir zil ve klik sesi duydu. Ağır kapıyı açan kaslı, kelleşmekte olan adama bakmak için başını kaldırdı. Ayağa kalkıp terli ellerini kot pantolonuna silerek öne doğru ilerledi. Dedektif Hill'in tokalaşması tanıştığı ilk anki gibi kudretliydi. Tony daha sıkı el sıkışabilme dürtüsüyle boğuştu.

Tony bomboş koridor boyunca dedektifi izlerken bir yerlerde bir kapı hızla çarptı. Tiz sesli bir telefon çağrısına yanıt verilmedi. Birlikte yürürlerken Tony geçen Noel partisinin duyurusunu yapan, köşedeki mantar panoya asılmış posterini gördü. Diğer ucunu tutması gereken raptiye kâğıttan kurtulduğundan, kalan tek raptiye yırtık posterini tutuyordu.

İçinde sade, taklit bir ahşap masa ile etrafına dizili üç plastik sandalye olan küçük bir odaya girdiler. Hill sandalyelerden birini masanın kenarına çekip diğerini oturması için Tony'ye işaret etti. Dedektif hiçbir şey söylemeden odadan çıktığında Tony oturup çevresine bakındı. Oda'nın köşesinde bir kamera ve duvarda homurdanıp duran bir klima vardı. İçeride küçük bir pencere vardı ama açık kapıdan gelen hava akımıyla tangırdayan pis panjurlarla kapanmıştı. Esneyip ayaklarını ve bileklerini çevirip rahatlamaya çalışarak sandalyesinde dimdik oturmaya çalıştı. Titremesini engellemek amacıyla ellerinin üstünde oturmaya devam etti.

Hill yanında daha genç bir dedektifle beraber geri döndü. Tek kelime etmeden Tony'nin karşısına oturdular. Dedektif masada duran kayıt cihazının kırmızı düğmesine bastı. Cihaz hafifçe cızırdamaya başladı. Genç dedektif, Tony'nin önüne su dolu bir karton bardak koydu ve Hill konuşmaya başladı. "Bu, Bay Anthony William Patton'nın soruşturmasıdır. 16 Eylül 2009, öğlen on ikiyi yirmi geçe. Bay Patton, kayda geçmesi için lütfen adınızı, bugünün

tarhini ve arkamda asılı duran saatin gösterdiği zamanı doğrulayabilir misiniz?”

Tony saate baktı. Boğazını temizleyip söylenenleri tekrarladı. Ağzı kurudu. Önündeki karton bardaktan bir yudum ılık su içip bardağı geri koydu.

“Ben Dedektif David Hill. Kıdemli Dedektif Muavini Stephen Kaminsky de burada.”

Kaminsky, Hill’in kardeşi gibi duruyordu. Hill’den birkaç santim daha uzundu, fakat denetlenmezse tıknaz bir hal alacağa benzer katı bir beden yapısına sahipti. Kaminsky henüz kelleşmemişti, koyu renk saç kısıcak tıraş edilmişti. Öyle ki Tony açık alnını ve tepesindeki parlak deriyi rahatça görebiliyordu.

“Bay Patton, on dört eylül sabahı karınızı en son ne zaman gördüğünüzü bize anlatabilir misiniz?”

Tony derin bir nefes aldı. Başının deritte olmadığını, eğer sakın olursa Anna’nın da başının derde girmeyeceğini düşündü. “Evet. Sabah sekiz gibi işe giderken.”

“O sabaha dair bize ne anlatabilirsiniz?”

“Çalar saat sabah altı buçukta çaldığında uyandım. Anna uyuyordu. Jack’e sütünü verdim, Anna için kahvaltı hazırlayıp evden çıktım.”

“Son zamanlarda karınızda herhangi bir değişiklik fark ettiniz mi?”

Polis, Anna’nın kendinde olmadığını biliyordu ama ısrarcı olmak durumundaydı. “Normalden biraz daha sessizdi, yorgundu. Jack fazla uyumuyordu. Anna iki saatte bir bebeği doyurmak için kalkıyordu. Bebeğini emziriyordu, bu yüzden geceleri ona yardım edebileceğim pek bir şey yoktu.”

Hill öne doğru eğilip dirseklerini masaya koydu. “Normalden daha sessiz derken neyi kastettiniz?”

“Hiçbir şeyi, sadece çok canlı değildi. Yorgundu. Yeni bebeği olmuştu.”

Kaminsky’nin Hill’e baktığını gördüğünde içinden fışkıran öfke selini fark etti. “Ne bekliyordunuz ki? Çocuklarınız var mı? Sadece yorgundu!” Tony gözünden yaşlar akmaya başlayınca zorlukla yutkundu. Uzanıp masadaki karton kutudan birkaç tane mendil alarak gözlerini kuruladı. “Üzgünüm. Bunu yaparı bulmak yerine neden oturup konuştuğumuzu anlamıyorum.”

Hill yavaşça başını salladı. “Bay Patton...”

“Tony.” Kendini bir şüpheli değil de bir eş ve baba olarak anımsamak için ilk ismiyle hitap etmelerini rica etti. Mendili buruşturup cebine tıktırdı.

“Tony, amacımız mümkün olduğunca çok bilgi edinmek. Neler olduğunu ortaya çıkarabilmek için her şeyi yaptığımız konusunda garanti veririm.”

Panikleyip göğsü daraldı, hızla solumaya başladı. Polis kayıtsızdı, ancak Tony’yi dinlemeleri gerekiyordu, onları ikna etmek durumundaydı. “Ben aptal değilim, karımın yaptığını düşünüyorsunuz! Tanrı aşkına, bunu yapmasına imkân yok. Mümkün değil. Anlamıyorsunuz...”

Hill sözlerine devam etti, hiç etkilenmemişti. “Biz var sayımlarda bulunmuyoruz, sadece oğlunuzun başına ne geldiğini öğrenmeye çalışıyoruz. O gün annenizin size uğraması için bir neden var mıydı?”

Tony daha fazla nefesini tutmamak için kendini zorladı. “Annemden biraz yardımcı olmasını istemiştim. Daha önce belirttiğim gibi, Anna çok yorgundu. Hiç uyumuyordu. Anna biraz mola verebilsin diye annemin bebeğin bakımı, öğle yemeği, temizlik konularında yardımcı olabileceğini düşündüm.”

“Ve aynı gün öğleden sonra Anna’nın kayıp olduğunu bildirmek için bizi aradınız.”

“Evet.”

“Biraz daha anlatabilir misin? Onun kayıp olduğunu nasıl anladınız?”

“Annem geldiğinde evde değildi. Bana dışarı çıkacağını söylememişti ve annemin geleceğinden de haberdardı. Arkadaşını aradım, aklıma gelen her şeyi yaptım. Onları bulamadım.”

“Peki neden polisi aradınız?”

“Çünkü kaygılanmışım! Ne yapacağımı bilemedim.”

“Neden kaygılandınız? Ne olmuş olabileceğini düşündünüz?”

“Bu olanları düşünmedim!” Tony elini masaya vurdu. Polis onu zorluyordu ama Tony istediklerini vermeyecekti. “Bir kaza geçirmiş olabileceğini, direksiyon başındayken uyuyakaldığını, arabayı çarptığını, kaybolduğunu falan düşündüm. Ya da Jack’le ilgili bir sıkıntı yaşadığından dışarı çıkmak durumunda kaldığını.”

“Tony, zor bir soru sormak zorundayım. Anna daha önce kendine ya da Jack’e zarar verebileceğinden söz etti mi?”

“Hayır! Tabii ki hayır! Neden herkes bana bunu soruyor?” Kollarını kavuşturdu. “Asla böyle bir şey olamaz. Jack’e tapıyordu. Onun doğmasını çok arzuladı. Asla...” Tony’nin sesi canlılığını yitirdi. Başını sallayarak, “Bakin, bunu Anna yapmadı. Bir noktayı gözden geçiriyorsunuz! Arabasını kontrol edin, DNA testi gibi taramalardan geçirin. Onu bu hale getiren şeyi bulun. Başka bir şeyler var, olmalı.”

“Tony, bu aşamada her olasılığı araştırıyoruz. Adli tıp işin içinde. Eve de baktık. Gözden kaçırdığımız bir şey olmadığına eminiz.”

Dedektifin kibirli, tepeden bakan tavrı Tony’nin gözü-nü korkuttu. Polis kendinden emindi, ne olduğunu bildik-

leri konusunda Tony'yi ikna etmeye uğraşıyorlardı, fakat başaramadılar. "Bir not da mı bulmadınız?"

Tony ânında söylediklerinden pişmanlık duydu. Doğal görünmeye çalıştı. Neden böyle bir şey söylemişti ki?

Hill kaşlarını çatı, tuttuğu kalemi parmaklarının arasında çevirmeye başladı. "Not mu? Hayır, bulmadık. Ama bunun bir anlamı yok."

"Sütü de bırakmıştı! Anlamıyor musunuz. Jack'i emziriyordu. Sonuncusunu o sabah dondurucudan alıp Jack'e ben verdim. Sütlerin yenilenmesi gerekiyordu. Bu da onun yapmadığı, oğluna zarar vermediği anlamına gelir. Tanrı aşkına, madem onu öldürecekti, niye bu kadar sıkıntı çekti ki?" Tony kollarını bağlayıp sandalyeye sırtını dayadı.

"Bizi endişelendiren şey Anna'nın geri dönmeyi planlamış olması. Bu da kaza veya üçüncü şahsın işe karıştığı fikrini çürütüyor."

Tony kollarını çözüp çenesindeki kirli sakalı ovuşturdu. Elleri titriyor, ne söyleyeceğini, neye inanacağını bilmiyordu. Onu köşeye sıkıştırmışlardı. Kapana kısırılıp pataklandığının farkındaydı. Kendinden emin bir biçimde sırttan Hill'e ve Kaminsky'ye baktı.

"Biz cani insanlar değiliz, anlıyor musunuz? Sıradan vatandaşlarız." Tekrar ağlamamak için kendini tuttu. Anna böyle bir şeyi yapmış olamazdı. Sakinleşmeye çalıştı ama her şey zihninde yarış içindeydi. Anna'yı tanıdığını düşünürdü, peki gerçekten karısını tanıyor muydu? Polis ve anesi de dahil herkes Anna'nın hasta olduğunu, delirdiğini, bu yüzden de bebeğini öldürdüğünü düşünüyordu. Tony budalalık mı ediyordu? Karısı kadar kötü durumda mıydı?

"Kusura bakmayın, biraz ara verebilir miyiz?" Tony ağzının tükürükle dolduğunu hissetti. Kusmadan önce odadan mutlaka çıkmak zorundaydı.

Hill, Kaminsky'ye baktı, o da başıyla onayladı. Hill, "Saat bire çeyrek kala soruşturmaya son verilmiştir," deyip kaydı durdurdu.

Hill, oturduğu yerden kalkıp göz teması kurmadan zaten ayakta duran Tony'nin elini sıktı. "İhtiyaç duyarsanız bizi arayın. Yakında tekrar iletişime geçeceğiz." Bir an duraksadıktan sonra usulca konuştu. "İhtiyacınız olursa bize nasıl ulaşacağınızı biliyorsunuz, değil mi? Tereddüt etmeyin."

Hill, Tony'nin arayacağı son insandı. Odadan çıkarken dedektifleri takip etti ve hemen kendini binanın dışına attı. Otoparkın ortasında durup mide bulantısını önlemek için derin derin soludu. Hayat devam ediyordu: İki ergen oğlan karşıdan karşıya geçiyor, bir kamyon tiz kornasını çalarak geri geri gidiyor, rüzgâr hendekteki çöpleri alaşağı ediyordu. Yavaş adımlarla yürüyüp arabasına bindi. Radyoyu açtı, pop şarkısı çalan bir radyo istasyonu buldu. Sesini iyice açıp karısı, çocuğunun katili olarak suçlandıktan sonra karakoldan ayrılması dünyanın en normal şeyiymiş gibi davranmaya çalıştı.

Artık yaşamında normal bir şey yoktu.

Ursula, Jim'in aracını garaja çektiğini duyup yataktan fırladı. Gözlüklerini almak için komodine uzandı. Radyonun üzerindeki parlak kırmızı rakamlara baktı. Saat dördü biraz geçmişti. Uyuyakalmış olmalıydı. Aceleyle koşup Jim henüz yolda yürürken kapıyı açtı. Jim karısını öptü. "Gel tatlım, haydi içeri girelim," dedi.

"Her şey yolunda mı?"

"Evet. Wendy'ye onu daha sonra arayacağımızı söyledim. Yorgun görünüyordu. Kontrol amaçlı işyerine uğradım. Biraz kestirebildin mi?"

“Evet, biraz.” Geri çekilip kapıyı kapattı.

Jim içini çekerek, “Tony’den haber var mı?” diye sordu.

“Hayır. Geri gelip gelmeyeceğini ya da evine gidip gitmeyeceğini bilmiyorum. Neler olduğunu bilmemekten nefret ediyorum, fakat onu sürekli arayamam.”

“Hazır olduğunda o bizi arayacaktır. İşleri yoluna koymasını için ona biraz süre tanı. Gel de otur, çay içelim.”

Ursula kocasını mutfığa kadar takip etti. Fincanlara poşet çayları koymasına, çaydanlığa su doldurmasına müsaade etti. “Umarım yine içki içmez.”

“Doğru olanı yapacaktır. Ona biraz zaman tanı.”

“Tanıyorum!” Dirseklerini mutfak tezgâhına dayayıp gevşedi. “Sadece ona yardım etmek istiyorum. Ne yapacağını tahmin bile edemiyorum.” Başları ellerinin üstüne düştü.

Jim fincanlardan birine bir kaşık şeker atıp kollarını karısına doladı. Onu oturma odasındaki kanepeye doğru yönlendirdi. Birbirlerine sımsıkı sarıldılar.

“Neden bizim başımıza geldi Jim?”

Jim gözündeki yaşları silerken başını salladı. “Herkesin başına gelebilirdi. Sadece kötü şans.”

“Hayır, bu şans falan değil. Bu bir kaza değil. Neler oldu böyle?”

“Böyle yapma canım. Bekleyip görmeliyiz. Durumu ben de inceliyorum ama bir faydası olmuyor. Anna bunu belki yaptı, belki de yapmadı. Polis araştırıyor, Anna iyileşince her şeyi anlatacaktır.”

Ursula alaycı bir edayla gülümsedi. “Bundan kuşkuluyum.”

Jim karısının başını göğsüne dayadı. Sessizce durdular. Ursula kocasının kalp atışlarını dinledi. Kocasının kaburga kemiklerini hissedip ne kadar yaşlandıklarını, kırılğanlaştıklarını ve yanılabilirliklerini düşünürken kocasına sıkıca tutundu.

Bir süre sonra Jim ayağa kalktı, çayları doldurup oturma odasına geri döndü. Beş haberlerini dinlemek için televizyonu açıp karısının yanına, kanepeye uzandı.

Hava durumu sunumu başladığında bir araba sesi duyuldu. Ursula, Jim'in kollarından sıyrılıp düzgünce oturdu. Ön kapı açıldı ve büyük bir gürültüyle tekrar kapandı. Ursula'yla Jim tek kelime etmeden birbirlerine baktılar. Ursula kalkıp koridora geçti. Tony sırtını kapıya dayamış, öylece yere bakıyordu.

"Anthony?" diye seslendi annesi sessizce.

"Ne var anne?"

"İyi misin? Bir şey ister misin?"

"Sormaya çalıştığın şey bu değil anne." Başını kaldırıp annesine dik dik baktı, gözleri kıpkırmızıydı.

"Ne?"

"Nerede olduğumu, ne yaptığımı öğrenmek istiyorsun. Polis sorgusundaydım, bana bir katili koruyormuşum gibi davrandılar."

"Ah, tatlım."

Tony gözünü kırpıştırdığında gözyaşları yanağına süzüldü. "Ya Anna yaptıysa? Ya Jack'i Anna öldürdüyse?"

"Anthony..." Ursula öne doğru ilerledi, fakat Tony başını sallayıp annesini engelledi.

"Beni yalnız bırakın, tamam mı?" Annesinin yanından geçip eski yatak odasına gitti ve kapıyı ardından kapattı.

Ursula olduğu yerde kalakaldı, düşmemek için bir eliyle duvara tutunuyordu. Oğlunun peşinden gitmek istedi ama gidemedi. Gözlerini yumdu. Oğlunun hıçkırıklarını duyduğunda Jim'in kendisini beklediği oturma odasına geri döndü. Kocasına yaslanıp gözyaşlarının sessizce akmasına müsaade etti.

Bölüm 13

Altı hafta önce

5 Ağustos 2009 Çarşamba

Anna'nın doğum sancılarının kalan kısmı pusluydu. Ebe, bebeğinin sıkıntıda olduğunu söylediğinde çok korktuğunu anımsadı. Kadın doğum uzmanının koşarak odaya girip bebeğin acilen doğması gerektiğini söylediğini de hatırladı. Ameliyathaneye uzanan koridorda taşınırken Tony'nin gözden kaybolmasıyla nasıl da telaşlanmıştı. Bebeği karnından çekerlerken çok korkmuş, teninin kaşınmasına ve bedeninin tir tir titremesine engel olamamıştı. Bebeğin ağlayışını duyduğunda ve yüzü dahil olmak üzere tepeden tırnağa teni buruş buruş, şiş ve ıslak olsa da bir oğlan doğurduğunu söylediklerinde rahatlamıştı.

Ona Jack adını verdiler.

Bir süre ameliyathanede öylece yatarak bulantı ve korku dalgasıyla mücadele etti. Bebeğini aldıkları için Anna görüş mesafesinde olmadığından ne yaptıklarını anlayamadı. Tekerlekli ufak arabanın üstüne eğilmiş yeşil önlüklü bedenleri görebilmek için olabildiğince başını çevirdi. Yüzünde maske olan bir hemşire gelip bebeğin sağlığının iyi olduğunu söyledi, fakat düzgün nefes alabilmesi için

biraz oksijen yardımına ihtiyacı vardı. Anna ağlamaya başladı. Tony karısının başını okşadığında Anna onun gözlerindeki dehşeti okudu. "Git ve ne yaptıklarına bak!" diye bağırdı kocasına.

"Hayır, yanında kalacağım."

Anna tekrar hıçkırı hıçkırı ağlamaya başladı. "Tony, git ve bebeğe ne olduğunu öğren. Lütfen!"

Tony başını iki yana sallayarak fısıldadı. "Gidemem. Çok korkuyorum."

Bebeğin ağlayışını duyabilmek ümidiyle sakinleşmeye çalışsa da Anna'nın tüm duyabildiği çevresindeki makinelere yükselen vızıltı, tıslama ve pompalama sesleriyle hemşireler ile doktorların mırıldanmalarından ibaretti. Nihayet, bir süre sonra bir bebek ağlayışı işitince tekrar ağlamaya başladı.

"Onu görmek istiyorum! Bana bebeğimi gösterin!" diye haykırdı. Sıkıca altındaki şilteyi tutup karnının ölü ağırlığını ve uyuşturulmuş, külçevari bacaklarını kaldırmaya çalıştı.

"Hey, Anna!" diye bağırdı doktoru. "Hareket etmeye çabalama, hâlâ dikiş atıyorum."

Anna boynunu yana çevirip yeşil önlüklü kalabalığı görmeye çalışarak, "Bebeğimi görmeme izin verin! Neler oluyor?" diye seslendi.

Hemşire odaya geri döndü. Hâlâ başındaki kepe ile yüzündeki maske durduğundan Anna hemşirenin yalnız kahverengi gözlerini görebiliyordu. Hemşire Anna'nın omzuna elini koyup, "Bebeğin gayet iyi, güven bana. Yalnızca biraz baygın. Onu sana olabildiğince çabuk getireceğiz," dedi.

Anna, Tony'ye baktı, kocasının yüzünden yaşlar süzülüyordu. Anna dayanamayarak, "Tony, Tanrı aşkına git ve bebeği gör!" diye bağırdı. Tony sonunda bebeği görmek

için hemşireyi takip etmeye niyetlendiğinde Anna telaştan dudaklarını kemiriyordu.

Bir süre sonra mavi bir battaniyeyle sarıp sarmaladıkları oğlunu küçük bir arabanın içinde yanına getirdiler. Anna uzanıp oğlunun başını okşadı. “Şükürler olsun, şükürler olsun,” diye söylendi.

Fakat Jack’i tekrar götürdüler. Gözlem odasında kalması gerekiyordu. Tony bebek ile Anna arasında tereddütlü bir ifadeyle öylece kalakalmıştı.

“Git!” diye seslendi Anna. “Onunla git. Ne yaptıklarına bak. Lütfen. Ona iyi baktıklarından emin ol. Hiç değilse birimize ihtiyacı var.”

Tony eğilip karısını öptü. Burnunu çeke çeke, “Onunla gideceğim, onu yalnız bırakmayacağım. Sana söz veriyorum. Ve hemen yanına döneceğim,” dedi.

“Bir değişiklik olursa haber ver. Lütfen benden bir şey gizleme.”

“Söz veriyorum.” Tony yutkundu. “Seni seviyorum.” Bebeği götüren hemşireyle birlikte oradan ayrıldı.

Yatağının kenarında Tony’nin oturduğu tabureye ve hemen yanındaki masaya baktı. Üstünde ailesini aramak için hazır tuttuğu cep telefonu, boş hafıza kartıyla beraber tam şarj olmuş kamerası duruyordu. Jack’in bir tek fotoğrafını bile çekememişlerdi.

Anna gözlerini yumup sessizce ağladı.

Bölüm 14

*Dört gün sonra
18 Eylül 2009 Cuma*

Odanın dışından boğuk kahkahalar duyuluyordu. Ağzı kurumuştı ve ekşi bir tat alıyordu. Biraz su bulabilmek ümidiyle katılaşmış boynunu uzattı. Yatağın yanındaki servis masasının üzerinde çiziklerle dolu plastik bir sürahi gördü ancak ona ulaşamadığından pürüzlü dilini ağzının içinde kımıldatmaya başladı. Yüzü yapış yapış, dahası kuma bulanmış gibiydi. Yanan gözlerini ovuşturdu. Yaklaşan ayak seslerini, odanın kapısının usulca açıldığını duydu. Aynı anda lambanın açıldığını, güç dalgalanmasını, sarımsı ışıktaki her şeyi emip birkaç kez titreşen floresan lambasının vızıltısını da işitti. Yatağını çevreleyen bej perdenin ardında bir gölge belirdi. Perde metalik bir şingirtıyla açıldığında yerinden sıçradı.

"Günaydın Anna!"

Yatağın ucunda durup kendisine gülümseyen genç kadına baktı. Anna'dan daha genç gösteriyordu, fakat kalçasında asılı duran anahtar demeti önemli biri olduğu izlenimini yaratıyordu. Kadının boynunda asılı duran isimliğe baktı: YÜKSEK HEMŞİRE RACHEL. Hemşirenin fotoğra-

fının olması gereken yere baktığında fosforlu sarı gülen bir yüz görünce gözbebekleri büyüdü. İnsanlar bu tip gülümseyen yüz ifadelerini üniversite partilerinde eşyalarına yapıştırırlardı. Bunu ecstasye alanlar yapmaz mıydı? Hemşire olduğunu iddia eden bu kadın neden fotoğrafının üzerine bir çıkartma yapıştırmıştı? Bunun bir anlamı olduğuna emindi ama ne olduğunu bilmiyordu. Yanağının iç kısmını ısırarak Rachel'a gözünü dikti.

Hemşire yatağın altındaki mavi plastik dosyayı alıp açtı, kırmızı kalemle bir şeyler yazıp kalemi atkuyruğuna sapladı. "Seni bekliyorlar. Dönene kadar kahvaltına sahip çıkacağım." Anna'ya küçük bir karton bardakla bir hap uzattı. Anna ilacı ağzına atıp yuttu. Zehirlenip zehirlenmeyeceğini umursamadı. Rachel gülümseyerek odadan çıktı.

Yatakta doğrulmaya çalıştıkça altındaki şilte gıcırdayordu. Yatağın baş kısmını yükseltmek için düğmeye bastığında yastığı usulca sırtına doğru kaydı. Geriye yaslanarak yastığı kaldırmaya, başının ardına sıkıştırmaya uğraşırsa da başaramadı. Yastığı tutup yere fırlattı. İğrençti zaten. Ondan önce üstünde yatanların kaçının tükürüklerini emmişti bu yastık? Yukarı aşağı, aşağı yukarı basıp durdu düğmelere ama rahat bir pozisyon bulamadı. Vazgeçip dimdik oturdu. İçi boş bir boru gibi keskin bir biçimde büyülerek gelip kendisini almalarını bekledi.

Tam daha fazla bekleyemeyecek gibi hissetmeye başlamıştı ki içeri sokakta görse çekinip yolunu değiştireceği tipte iki iriyarı adam girdi. Tekerlekli sandalyeyi iten adamın kollarında ve yaka bölgesinde dövmelemleri vardı. Diğer adam elinde bir tomar kâğıt taşıyordu. Bu adam daha uzun ama daha esnekti. Anna kaçmaya çalışırsa ânında yakalayabilecek denli hazır ve nazırdı. İkisnin de bakışları gergindi. Anna kimlik kartlarından isimlerini okuyamadı, fakat önemli değildi. Anna'nın adını ve doğum tarihini

okuyup hasta bilekliğinde yazanla karşılaştırarak Anna'ya tek başına tekerlekli sandalyeye oturup oturamayacağını sordular.

Dövmeli adam tekerlekli sandalyeyi iterken diğeri bir eliyle karton bir dosya tutup diğeriyle de Anna'nın koluna plastik tüple bağlı olan serum ayaklığını itekleyerek sol tarafta yürüdü. Tekerlekleri sürte sürte koridorda ilerleyip binanın ana kapısından geçtiler. Anna parlak ışıktan rahatsız olunca ana binanın yakınındaki otoparkın çevresinden ilerleyen gölgelikli kaldırıma ulaşana kadar gözlerini yumdu. Hızla ittirildiğinden Anna tekerlekli sandalyenin kolçaklarını sıkıca tutup kucağına, gevşek uyluklarının üzerinde uçarmış gibi görünen ince, sarı hastane elbisesinin belirginleştirdiği dizlerine bakmaya başladı. Elbisenin alt kısmını düzelterip incecik bileğinde bileklik gibi duran plastik kimlik bandını fark etti. Gözünden tek damla yaş süzüldü.

Hastane binasına girip asansöre bindiklerinde nabızı hızlandı. Küçücük asansör boşluğuna bakıp sandalyenin kollarını sıkıca kavradı ve tavanı seyretti. Anımsadı. Daha önce buraya gelmiş ve çok korkmuştu. Gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı, fakat hava ciğerlerine ulaşmadan ağzına yapışıp kuruyor gibiydi. Zil sesi duyuldu, kapılar kayarak açıldı. AMELİYATHANELER yazılı bir tabelanın altındaki ağır kapıya doğru sürüklenirken gözlerini açtı.

Geniş odaya şöyle bir baktı. Odanın köşelerine denk gelecek biçimde ayak uçlarında gümüş rengi metal arabalar duran altı adet boş yatak hazırlanmıştı. Tatlımsı, boğucu, kimyasal bir hava hâkimdi odaya. Anna bu kokuyu daha önce teninde de hissetmişti. Sırtı dönük iki insan küçük masanın kenarında oturmuş, alçak sesle konuşuyordu. Boylarından onların kadın olduğunu düşündü, ama benzer mavi bandanaları, beyaz terlikleri ve lastikli kâğıt boneler kullandıklarından kesin bir şey söylemek güçtü. Yüz

maskelerini boyunlarına astıklarından uzun, beyaz şeritler boyunlarının ardında kalmıştı. Bu oda sessizdi, ancak önünde duran kapıların ardından vızıltılar ve ikaz sesleri yükseliyordu. Bu sesleri en son duyduğunda doğum yapmıştı. Ağlamış, almayı reddetse de biri ona sayısız mendil uzatmıştı.

Bu kez ağlamadı. Sandalyeden kalkıp yatağa uzanması söylenene kadar bekledi. Biri Anna'yı ufak bir koridora açılan kapılara doğru itip kapıdaki tabelada yazdığı üzere bir numaralı ameliyathaneye götürdü. İçeride aynı mavi bandanaları takmış üç kişi daha vardı. Boneleri veya maskeleri yoktu. Yatak, kirli sakallı bir adamın düğmesine basıp açtığı dev bir lambanın altında durdu. Işık Anna'nın sağ elinde parladı. Adam Anna'yla konuşurken gülümseyordu, fakat Anna onu dinlemiyordu. Sonuçta adamın yapmak istediği şey her neyse yapacaktı.

Anna dişlerini sıkıp adamın sağ eline bir iğne batırışını, tüpler ve bantla olan uğraşısını izledi. Bir kadın Anna'nın sol işaret parmağına plastik bir mandal tutturup başka bir monitörü daha açtı. Biri alnını küçük, kare, soğuk alkollü mendillerle ovalayıp kaşlarının üstüne ve kulakların arkasına sertçe teller yerleştirdi. Bir tutam saç yakalandığından kafa derisi çekilmişti, ancak bir şey söyleyip kimseyi rahatsız etmedi.

Yorulmuştu, gözlerini yumdu. Biri beş dakika içinde her şeyin biteceğini söylerken sağ elinden koluna doğru soğuk bir şey süzüldü. Sersemledi, uzandığı yerde sarsıldığını hissetti. Bir şey yüzünü tutmuş gibiydi. Nefesi kesildi, soluk alamadı. Adeta boğazı kilitlendi. Başını geriye atmayı, üstündeki şeyden kurtulabilmek ümidiyle kollarını kaldırmayı ya da tekmeler savurmayı denedi, fakat artık çok geçti. Her şey karardı.

Başı küt küt attı. Ağzı kurumuştı. Metalin tadını duyumsadı. Etrafına bakınmak için gözlerini kırıştırdı. Neredeydi? Görüşü bulanıktı ve odaklanması çok zordu. Çevresindeki sesler bir yükseldi, bir alçaldı. Ardında çalan bir zil vardı. Oturmaya çalıştı ama nefes alamadı. Biri onu tekrar yatırdı.

“Neredeyim? Bebeğim nerede? Bebeğimi görmeliyim.”

Kemikli parmakların kollarını sıkıca tuttuğunu hissetti. Acı içinde debelendi, kıvrandıktan sonra yatağa düşüverdi. Ansızın anımsadı ve ağlamaya başladı. Jack’i ondan almışlar, Anna’yı bir başına bırakmışlardı. Hareket edememişti ve bebeğini Anna’dan almışlardı. Tony de yoktu. Hepsi çıkıp gitmiş, Anna’yı terk etmişti.

Yalnızdı.

Biri üzerine, ağzının dibine kadar eğildi. Bir dış fırçası istedi.

Bir süre sonra hastane odasında otururken hemşire Rachel’la yeniden karşılaştı. Anna bir fincan soğuk ve tatlı çayı kabul edip bir defada içti. Komodinin üstünde iki parça ince, beyaz tost ekmeği vardı. Soğuk olmalarına rağmen çabucak onları da yedi. Ulaşmaya çalışırken alnındaki yapışkan kalıntıyla şakaklarına düşen saçlarındaki soğuk çamuru fark etti. Yatağının kenarında duran mendilleri çekip elinde geldiğince temizlenmeye çalıştı. Saçı yağlanmış, hamur gibi gevşemişti. İçerdeki banyoya doğru baktı, üstündeki çarşafları fırlatıp bacaklarını yataktan aşağı sallamayı denedi. Başı hâlâ küt küt atıyor, fırıl fırıl dönüyordu. Acıyla inleyince hemşire çarşafları yeniden Anna’nın üzerine örttü. Anna uzandı, sırtüstü yatarken yatak iyice gıcırdadı. Yan tarafa dönüp kıvrılarak derin bir uykuya daldı.

Bölüm 15

Dört gün sonra

18 Eylül 2009 Cuma

Tony hastane bahçesindeki otoparkta, arabanın motoru çalışır durumda öylece bekledi. Vites kolunun üzerinde duran sol eli dönüp eve gitmenin habercisi gibiydi. Gösterge panelindeki saate baktı. Sabah, ona çeyrek vardı. Anna on beş dakika içinde servisine dönmüş olacaktı.

Tony ilk EKT seansına giderken Anna'nın yanında olabilmek için sabahın dördünde uyanmış, dosdoğru hastaneye varmayı hesaplamış, fakat seansa geç kaldığı konusunda kendi kendini ikna ederek yatakta biraz daha uzanmış, sonra yola çıkmıştı. Zaten karısını gördüğünde ne söylemesi veya ne yapması gerektiğini de bilmiyordu. Şu an burada olmayı gerçekten istemiyordu, fakat geri durması pek çok soruna, daha fazla soru sorulmasına ve spekülasyona yol açıyordu. Anna'nın kendisine ihtiyaç duyduğunu da biliyordu. Daha da önemlisi, artık karısıyla konuşması gerekiyordu.

Motoru susturup duraksamadan arabadan indi. Psikiyatri blokuna sırtını dönüp ana hastane binasına doğru yürüdü.

Kafeteryada sipariş kuyruğu vardı. Beyaz önlüklü, mavi bandanalı görevliler çağrı cihazlarıyla telefonlarına bakarken tezgâhın arkasında yaşlıca iki kadın oradan oraya koşturup duruyor, ziyaretçiler ahlânıp vahlanarak ayaklarını sürüyorlardı. Öne vardığında, tezgâhtaki gazete yığınının bir *Herald* alıp kahve istedi. Kahvesiyle gazetesini genellikle ofisinin altındaki stanttan alırdı, alışkanlıklarını korumak onun için önemli sayılırdı. Ödemesini yapıp kahvesini beklemek için tezgâhın yakınlarındaki küçük, yuvarlak masalardan birine oturdu. Alışkanlıkla gazetesini yayıp başlıklara göz attı. Birden durdu. Nabızı hızlandı. Çabucak etrafına bakınıp gazetesine geri döndü, beşinci sayfanın sol sütunundaki habere gözünü dikti.

BEBEK ÖLÜ BULUNDU. ANNE AKIL HASTANESİNDE.

Koyu yazılmış başlığın altında iki kısa paragraf vardı ancak yazıyı okumayacak kadar görüşü bulanıklanmıştı.

Batma hissi kaybolana dek kapalı gözlerini ovuşturdu, bir süre sonra gözlerini yeniden açıp habere odaklanmaya çalıştı. Bir hafta önce binlerce sıradan insandan biriyken bir yığın insanın okuyacağı bir haberin konusu olduklarına inanamadı. İnsanlar haberi kocalarına, karılarına ya da iş arkadaşlarına yüksek sesle okuyacaklar, sonra da sayfayı çevirip unutacaklardı. Fakat bu Tony'nin, karısının ve bebeğinin hayatıydı. Bu zırvalığı kim yazmıştı? Bilgi sahibi olmadan nasıl da ahkâm kesmişlerdi? Jack'in başına gelenler bir hikâyeymiş gibi iki paragrafta yetinilmişti. Mademki haberi yayımlayacaklardı, en azından yaşananları açıklamaya çalışamazlar mıydı? Okuyanlar başlığa bakıp yorum yapacaklardı. Gazetenin sayfaları titreyen ellerinde hışırdadı. İnsanların kendisine baktığını sanarak etrafa göz attı, ama hiç kimse onu izlemiyordu. Gazeteyi kapattı,

ortasından katlayıp ayağa kalktı. Yaşlı hanımlar hâlâ çok yoğundu. Gazeteyi masanın üstüne bırakıp başı önünde dışarı çıktı.

Fikrini değiştirmeden önce aceleyle yürüdü, otoparkın çevresinden dolaşıp psikiyatri servisine doğru ilerledi. Hastanenin kalanıyla aynı grilikte olan beton bir blok önünde yükseliyordu. Binaya yaklaştıkça giriş kısmında bir grup insanın sigara içtiğini, fakat birbirleriyle hiç konuşmadıklarını fark etti. İri kıyım bir adam diğerlerinden ayrı bir yerde sessizce duruyordu. Diğerlerine göre daha düzenli görünen bu adam, belindeki kemere tutturulmuş anahtarlar taşıyordu.

Tony nefesini tuttu. İnsanların yanından çabucak geçip binaya girdi. Danışma masasındaki görevliye kendini tanıttı, güvenlik kapıları açılana dek birkaç dakika sessizce bekledi. Genç bir hemşire selam verip gülümsedi. Üzerinde kot pantolon ve mavi bir tişört olan kadın, kemerinin bir tarafına siyah bir radyo ilâştirmiş, diğer tarafa da şüpheli görünen bir ikaz düğmesi tutturmuştu. Kadın, Tony'nin önünde kasıla kasıla yürüdü. Tony ise geri dönebileceğini, doğruca dışarı çıkabileceğini ümit ederek koridor boyunca kadını takip etti.

Anna'nın odasının kapısı açıldı. Tony hemşirenin arkasında durdu. Kendini toparlayabilmek için birkaç dakikaya ihtiyacı vardı, böylelikle ağlamamayı başardı. Dönüp karısına baktı. Anna odanın köşesinde dizlerini sımsıkı tutup bir sandalyeye oturmuş, pencereden dışarıya bakıyordu. Üzerinde pijamaları vardı ama yalın ayaktı. Tony yanına koşup elleriyle karısının ayaklarını tutarak ısıtmayı istedi. Hava serindi. Neden terliklerini giymemişti ki? Kendini tuttu. Kontrolünü kaybetmemeliydi.

Zayıflamış görünüyordu. Cildindeki tüm nemi emip almışlarcasına yüzü çökmüştü. Neden evdeyken bunları fark

etmemiști? Yanındaki ayaklı askılıkta temiz bir sıvı poşeti asılıydı, eline bağlanmış tüpün içine azar azar damlıyordu. Öne doğru atıldı, fakat Anna bakmadı bile. Avludaki kaldırım ustalarının arasında sürgün vermiş soluk çimleri gagalayan kuşu izliyordu. Tony bir adım gerileyip açık kapıya bir kez vurdu. Anna ona bakıp bir anlık gülümsedi. Tony de gülümseyerek karşılık vermeye çalıştı, fakat çok uzun süre tereddütte kalmıştı. Artık çok geçti, Anna tereddüt edişini fark etmişti. Karısının gözlerindeki şaşkınlığı, yanaklarından fışkıran ateşi gördü. Bir şeyler söylemek için tam ağzını açmıştı ki Anna tekrar pencereye döndü. Tony gidip karısını kucaklaması gerektiğini düşünüyor ama bir şey bunu yapmasına engel oluyordu. Ağlamamak için kendini zor tuttu.

Odanın en uzak köşesine yürüyüp Anna'nın sandalyesinin arkasındaki yatağa oturdu.

"Merhaba. Nasılsın?" diye sordu karısına. Aptalca bir soruydu. Anna yanıtlamadı. Elini kaldırıp havada salladı, sonra elinin yatağa düşmesine izin verdi. "Anna, seninle konuşmam gerek."

Anna yüzünü kocasına döndü. Gözleri büyümüş ve yaşarmıştı. Tony uzanıp yüzüne hafifçe dokundu. Yüzü alev alevdi. Anna, Tony'nin el temasından sıyrılarak usulca başını çevirip yere bakmaya başladı.

Tony elini kucağına çekip titremesinin sona ermesini ümit ederek parmaklarını birleştirdi. "Nasıl hissediyorsun?"

Anna başını iki yana salladı. "Bilmiyorum." Sesi zayıf ve boğuktu. "Ben... Ben anlayamıyorum."

"Ben de." Dünkü ziyaretinde Wendy'ye Jack hakkında hiçbir şey söylemediğini biliyordu. Yoksa olanlardan haberi var mıydı? "Neyi anlamıyorsun?" diye dikkatle sordu.

"Bilmiyorum."

“Şu an nerede olduğunu düşünüyorsun? Ya da ne olduğunu?”

“Bilmiyorum! Hatırlayamıyorum!” Ağlamaya başladı.

Tony karısına dokunmaya cesaret edemedi. Eğer dokunacak olsa Anna’yı boğazlamaya çalışıp çalışmayacağını bilmiyordu.

“Hastasın, hastaymışsın. Çok ama çok üzgünüm. Ama neden Anna? Neden yaptın bunu? Bunu düşünmeden duramıyorum...” Ayağa kalktı, Anna’nın sandalyesinin önüne geçip diz çöktü. Söylemeyi planladığı şeyler bunlar değildi. Anna’ya gözünü dikti: Burnu, gözleri dereler gibi çağlıyor ama Anna silmek için hiçbir çaba sarf etmiyordu. “Ah, Anna. Hafife aldığını, sana doktora görünmen gerektiğini söylemiştim. Doktoruna kendini nasıl hissettiğinden bahsettin mi? Neden bana söylemedin? Sana annemin geleceğini söylemiştim...”

“Yeter Tony! Lütfen!” Çenesi göğsüne düştü, alnı da dizlerine.

Tony sanki öne geriye sarsmaya başlayacakmışçasına ellerini Anna’nın sırtına dayadı. Hareket etmeyi bırakarak karısının ensesini okşayıp başını kaldırmaya çalıştı. Anna buna direnmedi ama gözlerini şımsıkı yumdu. Tony ayağa kalkınca bir an sendeledi. Çömeldiği için bacakları karıncalanmıştı.

“Bana bak!” Gürültünün Anna’yı irkiltip dikkatini toplamasına faydası olacakmış gibi yataktan yastığı alıp hızla geri indirdi. “Cevap ver bana! Bana anlatabilirsin, artık buna son verebilirsin!”

Tony kapının çaldığını duydu, ardına döndüğünde hemşirenin endişeli gözlerle kendisine baktığını gördü. Hemşire, “Her şey yolunda mı?” diye sordu.

Tony başıyla onaylayıp tek kelime etmeden kapıya doğru yürüdü. Elbette hiçbir şey yolunda değildi. Hemşireye

yalnız kalmak istediklerini, karısıyla konuşmasına müsaa-
de etmesini söyleyecekti, fakat gerçekte Anna'nın sözleri-
ni duymak isteyip istemediğinden emin değildi. Odadan
çıkıp onu yalnız bıraktığı için bir parçası gayet mutluydu.

Koridorda ilerlerken Anna'nın sessizce ismini söyledi-
ğini duydu. Dönüp baktı ama Anna kımıldamadı bile. Tek-
rar koridora yönelip girdiği kilitli kapıya doğru yürüdü.
Ona bakıp gülümseyen bir kadın karşısında duruyordu.
Kilidi açacağını düşünerek Tony adımlarını hızlandırdı.
Kadın siyah bir elbise ve topuklu ayakkabılar giymişti.
Yaklaştıkça gülümsemesini artırınca Tony kadının kendi-
sini beklediğini anladı. Halden anlayıp gitmesine izin ve-
receğini umut ederek başını öne eğdi.

"Bay Patton?" diye seslendi kadın.

"Evet, buyurun."

"Ben Doktor Morgan, Anna'nın psikiyatryım. Sizi bek-
liyordum."

Tony kaşlarını kaldırdı. Nedense doktorun daha yaşlı
olduğunu düşünmüştü. "Ah, Doktor Morgan... Biliyorum.
Kusura bakmayın, ben..."

"Sizinle mutlaka konuşmam gerekiyor." Hâlâ gülüm-
süyordu.

Tony içini çekti. O sadece mümkün olduğunca çabuk
oradan uzaklaşmak istiyordu. "Evet, tabii ki. Ben sadece..."

"Şimdi konuşmaya ne dersiniz? Uzun sürmez." Bu
cümleyi Tony'nin gözlerinin içine bakarak dosdoğru söy-
lemişti.

Tony teslim olurcasına içini çekti. Bütün hafta boyunca
doktordan kaçmayı başarmıştı, ama bu durumu daha fazla
sürdüremeyecekti. "Sanırım..."

"Burada bekleyin. Çantamı alayım. Dışarı çıkıp biraz
temiz hava alalım."

Tony'nin ayak sesleri koridorda yitinceye kadar Anna gözlerini kapalı tuttu. Sonra gözlerini açıp burnunu elbisesinin koluna sildi. Yanıldığını, kocasının hâlâ odada olduğunu ümit ederek etrafına bakındı. Yoktu. Fakat biri geliyordu, kocasına ait olmayan ayak sesleri hemşireye aitti.

Kapıda durup sakince, "Anna, iyi misin?" diye sordu.

Anna sessizce kadını onayladı. Başını kaldırmıyor, kendine güvenmiyordu. Kimseyle konuşmak istemiyordu. Ancak hemşire odaya girip kapıyı kapattı. Kapının yanındaki sandalyeyi çekip Anna'nın yakınına oturdu ve o da pencereden dışarı bakmaya başladı.

"Gelen kocan mıydı?"

Anna yine başını aşağı yukarı salladı.

"Sana ne söyledi?"

Anna Tony'yi hiç bu kadar üzgün görmemişti. Acaba ne düşünüyordu? Anna neler olduğunu bilmiyor, hiçbir şey anlamıyordu. Sesi titredi. "Ben ne yaptım?" Elleriyle yüzünü kapatıp hüngür hüngür ağladı.

Hemşire cevap vermedi. Anna'ya bir kutu kâğıt mendil verip sakinleşene kadar öylece bekledi. "Doktor Morgan'a gelip seni görmesini söyleyeceğim."

Anna dönüp burnunu çekti. Doktor Morgan'la ne konuşacaktı? Odaklanamadı, zihninde dönüp dolaşan bir sürü şey vardı. Terlemiş olmasına karşın başının döndüğünü, ürperdiğini hissetti. Göğsünde bir ağrı vardı. Öyle ağır, külçe gibi. Neye inanacağını, neyin gerçek olduğunu bilmiyordu.

Kocasını bile yanında durmuyordu ve sesler doğruyu fısıldıyorsa bundan böyle Anna korkunç bir insandı.

Tony, Doktor Morgan'ı takip edip psikiyatri binasının arkasına çıktı. Yüzünün çevresinde dönen tatlı, yeşil çimen kokusu çenesini ve damağını yalayıp geçti. Topraksı, gübre gibi kekremsi bir kokuydu. Yol onları hastaneden uzaklaştırıp çevresinde ağaçların sıralandığı çimenlik bir alana taşıdı. Burada Tony hastanede olduğunu unutacaktı neredeyse.

"Birkaç insan öğle yemeği için buraya gelir ama genelde sakindir." Doktor Morgan üstünde pirinç plaka olan tahta bir bankın yanında durdu. "Servisten bir süreliğine de olsa çıkmak güzel."

Tony incir ağacının gölgesinde kalan bankın ucuna oturdu. Doktor Morgan da bankın diğer ucuna oturup çantasını yere koydu. Tony doktorun dosdoğru yüzüne bakamayacak olmasına sevindi. Aksi takdirde kendini tutamayıp ağlaması fazla sürmezdi. Korkmuştu. Psikiyatr, Anna'yı çabucak çözebilirdi ve bu, polisin gözdağından daha ürkütücüydü. Ya inanmaya dayanamayacağı şeyi doğrulamışsa, ya Anna Jack'i öldürmüştü? Dudaklarını büküp usul usul nefes aldı.

Doktor Morgan, "Nasılsınız?" diye sordu.

Alaycı bir edayla gülümsedi. "Harika değil."

"Bunun sizin için ne kadar güç olduğunu sadece tahmin edebilirim."

Tony'nin gözleri yanmaya başladı. Soluna bakıp gözlerini doktordan kaçırdı.

"Tony, eğer hazır değilseniz Anna ve Jack hakkında benimle konuşmak zorunda değilsiniz."

Bu kez Tony'nin elleri titremeye başladı. Gözünü uzaklara dikip öylece baktı. "Bir kâbusa saplanıp kalmış gibiyim." Doktor Morgan bekledi. "Her zaman çocuk sahibi olmayı istedi. Şimdi şu olanlara bakın... O... O Jack'i çok severdi..."

